

T.C.

**Ege Üniversitesi
Sosyal Bilimler Enstitüsü**

**UNUTULMUŞ MELUNCAN KİMLİKLERİNİ
HATIRLAMAK: MELUNCAN OTOBİYOGRAFİ VE
BİYOGRAFİ ÖRNEKLERİNDE MELUNCAN
KİMLİKLERİNİN TEMSİLLERİ**

Doktora Tezi

Onur KAYA

Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Anabilim Dalı

İZMİR

2025

T.C.
Ege Üniversitesi
Sosyal Bilimler Enstitüsü

**UNUTULMUŞ MELUNCAN KİMLİKLERİNİ
HATIRLAMAK: MELUNCAN OTOBİYOGRAFİ VE
BİYOGRAFİ ÖRNEKLERİNDE MELUNCAN
KİMLİKLERİNİN TEMSİLLERİ**

Doktora Tezi

Onur KAYA

Tez Danışmanı: Dr. Öğr. Üyesi Nesrin YAVAŞ

Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Anabilim Dalı

Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Doktora Program

ETİK KURALLARINA UYGUNLUK BEYANI

Ege Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'ne sunduğum “Unutulmuş Meluncan Kimliklerini Hatırlamak: Meluncan Otobiyografi ve Biyografi Örneklerinde Meluncan Kimliklerinin Temsilleri” adlı doktora tezinin tarafımdan bilimsel, ahlak ve normlara uygun şekilde hazırlandığını, tezimde yararlandığım kaynakları bibliyografyada ve dipnotlarda gösterdiğimi onurumla doğrularım.

Onur KAYA

ÖNSÖZ

Bu çalışma beni birçok ülkeye ve birbirinden değerli insanlara götürürken, bana kattıkları kadar bana destek olan çok kıymetli kişiler bu tezin oluşmasında en önemliler olmuştur ve hep öyle kalacaklardır. Tezin oluşumunun en başında fikir aşamasında yönlendirmeleriyle ve her daim desteği, anlayışı ile tez danışmanın Dr. Öğr. Üyesi NESRİN YAVAŞ'a çok teşekkür ederim. Amerikan Kültürü ve Edebiyatı eğitimimin her aşamasında desteğini gördüğüm, tez de ise artık bana tamamen yeni ve kocaman bir dünya açılmasında ön ayak olan ve her daim sabrı ve ilgisini eksik etmeyen danışmanımsız bu tez benim için çok zor hale gelirdi. Aynı zamanda her akademik görüşmemizde güler yüzünü ve desteğini eksik etmeyen bu sayede bu tezin oluşumunda varlıkları çok kıymetli olan Prof. Dr. FATMA REZZAN SİLKÜ ve Dr. Öğr. Üyesi, ZEYNEP ASYA ALTUĞ ile akademik desteğini esirgemeyen Prof. Dr. Nilsen GÖKÇEN ULUK, Prof. Dr. Berna Ayça ÜLKER ERKAN ve Dr. Öğr. Üyesi Melis MÜLAZIMOĞLU'na çok teşekkür ederim.

Danışmanıma borçlu olduğum bu yolda, karşılaştığım ve tezim için önem arz eden bir diğer kişi de Meluncan'lar üzerine en kıdemli araştırmacı ve artık emekli olan Amerika Birleşik Devletleri Kuzey Karolina eyaletindeki Elon Üniversitesi'nden Prof. Dr. KATHY LYDAY'dir. Sadece tezime değil, çalışmama ve daha da önemlisi bana değer vererek aylarca ücretsiz konaklamam ve ulaşımım için Elon Üniversitesi'nin konutunun ve de aracının şahsıma tahsis edilmesi ile tezimin ABD'deki saha ve araştırma çalışmasını mümkün kılması bu teze ve hayatıma yeni bir anlam kattı. Bu bağlamda hem ona hem de bu imkânları sağlayan Elon Üniversitesi ve artık emekli olmuş Elon Üniversitesi Dış İlişkiler Fakültesi eski dekanı Prof. Dr. WOODY PELTON'a teşekkürü bir borç bilirim.

Tüm bunlara ek olarak Amerikan Kültürü ve Edebiyatının bölümünde tanıştığım ve bu sayede öğrenip yöneldiğim Fulbright vizyonunu biz öğrencilerin kazanmasında emeği geçen başta Prof. Dr. ATILLA SİLKÜ olmak üzere bölümde emeği geçen tüm akademisyenlere Fulbright bursunu kazanmış olarak çok müteşekkirim. Bu doğrultuda tezime destek olan Fulbright Komisyonuna, tezimin ana konusunu oluşturan topluluk için en

önemli merkez olan güney çalışmalarına dair ABD'nin en büyük araştırma merkezini barındıran ve Fulbright görevimi yerine getirdiğim ABD'deki Mississippi Üniversitesi ve onun bünyesindeki Center For The Study of South Dekanı Prof. Dr. KATHRYN MCKEE'YE teşekkür ederim.

Tüm bunlar olurken varlıkları ve destekleri her daim mutluluk veren annem GÜLER ve babam FETİ'ye teşekkür ederim. Sadece tez için değil hayatta en büyük desteği aldığım ve hep yanımda olan çocuğumuzun annesi BETÜL ve tüm tatlılığı ile oğlumuz RYAN UMUT hayatımın vazgeçilmezleri olarak hep destekleri ile teşekkür ettiğim en değerlilerimdir.

İzmir

Onur KAYA

3 Ocak 2025

ÖZET

Amerika Birleşik Devletleri'nin zengin ve karmaşık bir tarihi vardır; bu tarih, yüzyıllar boyunca süregelen bir evrimi ifade eder. Bu süreçte, dünyanın farklı bölgelerinden gelen göç dalgaları, özellikle ABD'de, çok sayıda ırk, etnik grup ve topluluğun Amerikan toplumuna katılımını sağlamıştır. Bu çeşitli toplumlar arasında, Meluncan'lar gibi bazı topluluklar büyük ölçüde yeterince temsil edilmemiştir.

Bu topluluğun kimliği, kültürü ve edebiyatı hakkında farkındalık yaratmak ve etkili bir anlayış geliştirmek için, Meluncan'ların kendilerini nasıl gördüklerini ve başkaları tarafından nasıl tasvir edildiklerini incelemek kritik önem taşır. Bu, Meluncan'ların geçmişini, bugününü ve kimliğini ele alan otobiyografik ve biyografik eserlerin detaylı bir analizini gerektirir; böylece topluluklarının önemli yönleri ve bağlantıları aydınlatılır.

Tarihsel olarak, Meluncan'lar hakkındaki anlatılar sıklıkla efsaneler, klişeler ve önyargılar tarafından şekillendirilmiştir; bu durum, onların hikayesine duyulan akademik ilgiyi de etkilemiştir. Bu çalışmanın amacı, Meluncan halkının sesini yükseltmek ve onların hak ettiği ilgiyi görmeyen tarihini ve kültürünü ön plana çıkarmaktır.

Meluncan'lar hakkında sınırlı kaynak bulunduğundan dolayı haklarındaki bilgi, araştırma ve çalışmalar emekleme aşamasındadır. Meluncan'ların yaşam öykülerinin incelenmesi, onların deneyimlerinin hem gözden kaçan hem de hatırlanan yönlerini aydınlatmak açısından çok önemlidir. Bu hedefe etkili bir şekilde ulaşmak için, bu toplulukla ilgili otobiyografik ve biyografik literatürün analizine dayanak oluşturan teorik çerçeveler ve kavramlarla ilgilenmek gereklidir.

İlk olarak, biyografi ve otobiyografinin teknik yönlerinin ayrıntılı bir analizi yapılmalıdır ve bunların temel unsurları vurgulanmalıdır. Daha sonra, etnisite kavramının eleştirel bir şekilde incelenmesi, Meluncan nüfusunu oluşturan farklı toplulukların kapsamlı bir şekilde anlaşılmasını sağlamak için gereklidir.

Ek olarak, yerinden edilme, anayurt ve sürgün gibi temaların araştırılması önemlidir; bu kavramlar Amerikan tarihi bağlamında büyük bir öneme sahiptir ve Meluncan'ların yaşam gerçekliklerini derinden etkilemektedir. Etnik kimlik incelemesi de, Meluncan kimliklerinin çeşitli edebi ve kültürel eserlerde nasıl temsil edildiğini anlamak için elzemdir.

Bu araştırma, çok kültürlülüğün çeşitli yönlerini incelemeyi ve göçün Amerikan toplumunun sosyal yapısını şekillendirmedeki rolünü aydınlatmayı hedeflemektedir. Özellikle, Meluncan toplulukları içindeki çok kültürlülük ifadelerine özel bir vurgu yapılacaktır. Bu kapsamlı yaklaşım, yalnızca Meluncan'lar etrafındaki söylemi derinleştirmekle kalmaz, aynı zamanda Amerikan tarihinin kimlik ve topluluk çerçevesindeki daha geniş yansımalarına da katkıda bulunur.

Meluncan'ların Amerika'ya gelişleri ve yerleşim süreciyle ilgili tarihsel ve kültürel bağlamlar üzerine yapılan saha çalışmaları, bu topluluğun geçmişine dair önemli bilgiler ortaya koymayı amaçlamıştır. Bu bağlamda, Meluncan'ların göç dalgaları ve Amerika'daki yerleşimleri üzerinde durulmuştur.

Meluncan'ların bir topluluk olarak nasıl evrildiğini anlamak için, onların kökenlerine dair farklı teorilerin incelenmesi kritik bir öneme sahiptir. Bu teoriler arasında Portekizli ve Türk kökenlerini öne sürenler en dikkat çekici olanlardır. Araştırma, ayrıca Meluncan'ların Amerika'da yerleşim yerlerini ve coğrafi konumlarını da aydınlatmıştır.

Meluncan'ların Yeni Dünya'ya yerleşiminin etkilerini anlamak, özellikle onların asimilasyon ve entegrasyon süreçlerini değerlendirmek açısından önemlidir. Ayrıca, bu deneyimlerin şekillendirdiği kültürel özellikleri incelemek, Meluncan'ların eğitim, din, ticaret ve günlük yaşam gibi yaşam biçimlerine dair değerli farkındalık sunar.

Bu saha araştırmalarına paralel olarak, Meluncan'larla ilişkili edebi özelliklerin de araştırılması gereklidir. Meluncan'ların yerleştiği Appalachia bölgesi edebiyatının ayırt edici özellikleri tanımlanmış ve bu özellikler detaylandırılmıştır. Ayrıca, Appalachia edebiyatında yaygın olan otobiyografi, biyografi ve anı türlerindeki unsurlar da analiz edilmiştir.

Meluncan'ların edebi eserlerdeki temsillerini kapsamlı bir şekilde anlamak için, bu topluluğu içeren önemli romanlar ve belirli dramalar da detaylı bir şekilde incelenmiştir.

Sonuç olarak, Meluncan'larla ilgili seçilmiş üç otobiyografik eser ve üç biyografik eser analiz edilmiştir. İlk olarak, otobiyografik eserler incelenmiş ve bu eserlerin Meluncan kimliklerini, kültürlerini ve deneyimlerini nasıl yansıttığına odaklanılmıştır. Daha sonra biyografik eserler incelenmiş ve Meluncan'ların yaşamlarına dair edebi yaklaşımlar araştırılmıştır.

Bu eserlerin analizi sonucunda, Meluncan'ların kimlikleri, kültürleri ve deneyimleri hakkında önemli farkındalıklar elde edilmiş; tarihleriyle ilgili birçok unutulmuş yön gün ışığına çıkarılmıştır.

Meluncan'lar, Amerikan toplumundaki birçok topluluktan biridir. Diğer topluluklar gibi, kendine özgü bir geçmişi, bugünü ve zengin bir deneyim ve hikâye dokusu bulunmaktadır. Dolayısıyla, bu anlatıları ortaya koyan edebiyatın analizi giderek önem kazanmaktadır. Meluncan'lar hakkında biyografik ve otobiyografik eserlerin incelenmesi, bu topluluğun Türk kökeni de dahil olmak

üzere çeşitli toplumlarla olan bağlantılarını daha etkili bir şekilde anlamayı sağlar. Meluncan'ların geçmişi, bugünü ve kimliklerini ele almak ve bu edebi eserlerdeki temsillerini incelemek, bu büyüleyici topluluğun birçok yönü hakkında değerli farkındalıklar sunar.

Anahtar Kelimeler: Meluncan, Amerika, Göç, Appalachia, Kimlik

ABSTRACT

The United States boasts a rich and complex history that spans centuries. Throughout this evolution, waves of migration from across the globe have introduced a multitude of races, ethnicities, and communities to the American landscape, particularly within the USA. Among this diverse society, some communities, such as the Melungeons, have remained largely underrepresented.

To promote awareness and foster a deeper understanding of this group's identity, culture, and literature, it is crucial to explore both how Melungeons view themselves and how they are portrayed by others. This involves a thorough analysis of autobiographical and biographical works that address the past, present, and identity of Melungeons, thereby illuminating significant aspects of their community and its connections.

Historically, the narrative surrounding Melungeons has often been shaped by myths, stereotypes, and biases, which have dictated the level of scholarly interest in their story. The objective of this dissertation is to amplify the voices of the Melungeon people, whose history and culture have not received the attention they warrant.

Due to the limited resources available on the Melungeons, information, research, and studies about them are still in their infancy. The examination of the life stories of the Melungeons is crucial for illuminating both overlooked and reminisced aspects of their lived experiences. To effectively achieve this objective, it is essential to engage with the theoretical frameworks and concepts that underpin the analysis of autobiographical and biographical literature pertaining to this group.

Initially, a detailed analysis of the technical aspects of biography and autobiography is warranted, emphasizing their foundational components.

Following this, the concept of ethnicity warrants critical exploration to facilitate a comprehensive understanding of the diverse communities that comprise the Melungeon population.

Further, the investigation of themes such as displacement, homeland, and exile is essential, as these concepts hold significant relevance in the context of American history and profoundly influence the lived realities of the Melungeons. An examination of ethnic identity is likewise imperative for a nuanced understanding of how Melungeon identities are represented in various literary and cultural works.

This inquiry aims to examine various aspects of multiculturalism, elucidating the role of immigration in shaping the social landscape of American society. Special emphasis will be placed on the expressions of multiculturalism within Melungeon communities. This comprehensive approach not only deepens the discourse surrounding Melungeons but also contributes to broader considerations of identity and community within the framework of American history.

The research and fieldwork concentrated on the historical and cultural backgrounds of the Melungeons, with the goal of revealing significant insights about their arrival in America. It presented information on the waves of migration that included the Melungeons to enhance understanding of this aspect. By exploring the historical context, the formation of the Melungeon community in America and its subsequent development was emphasized.

To comprehend how the Melungeons evolved into a community, it is crucial to investigate the various theories regarding their origins. Among these, the theories suggesting Portuguese and Turkic roots stand out as the most prominent. The study also highlighted the settlements where the Melungeons formed their community, clarifying their geographical position in America.

Understanding the implications of the Melungeons' settlement in the New World is vital, especially regarding the processes of assimilation and integration they undertook. Additionally, examining their cultural characteristics—shaped by these experiences—offers valuable insights into their way of life, including elements such as education, religion, trade, and daily routines among the Melungeons.

In conjunction with this field research on the Melungeons, it is essential to explore the literary characteristics associated with them. The distinctive traits of Appalachian literature, where the Melungeons established their community, have been identified and delineated. Furthermore, the elements of autobiography, biography, and memoir, prevalent in Appalachian literature, warrant analysis.

To gain a comprehensive understanding, it is also important to scrutinize Melungeon representations in literary works. To this end, key novels and specific dramas that feature Melungeon depictions were thoroughly analyzed.

In light of the concepts, theories, and historical, cultural, and literary characteristics related to the Melungeons, we have analyzed three selected autobiographical works and three biographical works about this community. First, we examined the autobiographical works, focusing on how they represent Melungeon identities, cultures, and experiences. Then, we turned to the biographical works to explore their literary approaches to the lives of the Melungeons.

Through the analysis of these selected works, we uncovered insights about Melungeon identity, culture, and their experiences, bringing to light many forgotten aspects of their history that deserve recognition.

Melungeons represent one of the many communities within American society. Like other communities, they possess a unique past, present, and a rich

tapestry of experiences and stories. Consequently, literature that reveals these narratives is emerging and growing in number. It is essential to analyze both biographical and autobiographical works about the Melungeons to gain a deeper understanding of their connections to various societies, including links to Turkish heritage. By examining the past, present, and identity of the Melungeons, as well as their representation in these literary works, we gain valuable insights into many aspects of this fascinating community.

Key Words: Melungeon, America, Immigration, Appalachia, Identity

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	iv
ÖZET.....	vi
ABSTRACT.....	x
İÇİNDEKİLER.....	xiv
1. BÖLÜM: GİRİŞ.....	1
2. BÖLÜM: KURAMLAR VE KÜLTÜREL KAVRAMLAR.....	9
2.1 Kuramsal Art Alan.....	9
2.1.1 Biyografi.....	9
2.1.2 Otobiyografi.....	14
2.1.3 Etnisite.....	19
2.2 Kavramlar.....	21
2.2.1 Yerinden Olma: Memleket ve Sürgün.....	21
2.2.2 Etnik Kimlik.....	26
2.2.3 Çok Kültürlülük.....	29
3. BÖLÜM: MELUNCAN KİMLİKLERİNİN TARİHSEL VE KÜLTÜREL ART	
ALANLARI.....	32
3.1 Göç Dalgaları.....	32
3.2 Meluncan Topluluğun Oluşumu ve Tanımı.....	37
3.2.1 Meluncan'ların Kökenlerine İlişkin Teoriler.....	41
3.2.1.1 Portekizliler mi?.....	44
3.2.1.2 Meluncan'lar Türk mü?.....	47
3.2.2 Yeni Dünyada Yerleşimler.....	54
3.3 Entegrasyon, İzolasyon ya da Asimilasyon: Yeni Dünyada Meluncan	
Olmak.....	60
3.4 Meluncan Toplumun Kültürel Özellikleri.....	63
3.4.1 Eğitim.....	64
3.4.2. Din.....	65
3.4.3 Günlük Hayat.....	65
3.4.4 Ticaret.....	66

4. BÖLÜM: MELUNCAN YAZIN ÖRNEKLERİNİN EDEBİ ART ALANI.....	67
4.1 Appalachia Edebiyatı.....	67
4.2 Appalachia Edebiyatında Otobiyoğrafi, Biyografi ve Anı Yazını.....	70
4.3 Edebi Eserlerde Meluncan'ların Temsilleri.....	75
4.3.1 Drama.....	78
4.3.2 Roman.....	81
5. BÖLÜM: MELUNCAN'LARIN OTOBİYORAFİK ESERLERİ.....	86
5.1. <i>My Melungeon Heritage: A Story of Life on Newman's Ridge</i>	86
5.2. <i>Kinfolks: Falling Off the Family Tree - The Search for My Melungeon</i> <i>Ancestors</i>	98
5.3. <i>My Bones Are Red: A Spiritual Journey With A Triracial People in the</i> <i>Americas</i>	110
6. BÖLÜM: MELUNCAN'LARIN BİYOGRAFİK ESERLERİ.....	124
6.1. <i>The Melungeons: The Resurrection of a Proud People</i>	124
6.2. <i>Melungeons: Footprints From the Past</i>	134
6.3 <i>Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge</i>	144
7. BÖLÜM: SONUÇ.....	156
KAYNAKLAR DİZİNİ.....	187
ÖZGEÇMİŞ.....	198

1.BÖLÜM: GİRİŞ

Bir Meluncan zenci değildir
ve o bir Kızılderili değil ve
beyaz bir adam değil. Onun
ne olduğunu yalnızca Tanrı
bilir.¹

-Will Allen Dromgoole²

Amerika Birleşik Devletleri içinde Appalachia Dağları yöresinde yaşayan Meluncan'lar üzerine odaklanan tez; Amerika'nın keşfi ile başlayıp Amerika'ya Avrupa toplulukları tarafından taşınmış toplumlar ve bu topluluklar içerisinde Amerika'da oluşmuş Meluncan toplumu hakkındadır. Amerika Birleşik Devletleri'nin çok kültürlü yapısının içinde yer alan, tarihsel olarak göz ardı edilmiş ve edebi temsillerle kısıtlı bir şekilde incelenmiş bir topluluk olan Meluncan'lar, Kızılderililerden Afrikalılara, Avrupalılardan Türk-Portekiz kökenine kadar birçok farklı etnik unsurun birleşimiyle oluşmuş, çok katmanlı bir kimlik taşımaktadır. Ancak bu topluluğun hikayesi, tarih boyunca önyargılar, mitler ve stereotipler tarafından şekillendirilmiş ve sıklıkla yanlış anlaşılmıştır. Meluncan'lar'ın hikayesini edebiyat aracılığıyla anlamak, yalnızca bir topluluğun geçmişine ışık tutmak değil, aynı zamanda onların kültürel dayanıklılığını, kimliklerini ve tarihlerini görünür kılmak için önemli bir adımdır. Bu tezin seçilme amacı Türk'leri de kapsayan çok farklı toplulukları içeren, tüm bunları ABD'ye bağlayan ve haklarında çok az bilgi bulunan Meluncan toplumunu görünür kılacak bir çalışma ortaya koymaktır. Emekleme aşamasındaki bu alanda Meluncan'lar hakkında çok az sayıda edebi eser, bilgi, belge, doküman bulunmakta ve onlara ait yaşamlar yeni yeni tanınır olmaktadır. Bu tez çalışması da Meluncan yaşantılarına ışık tutan bu az sayıdaki edebi eser üzerinden Meluncan'ların yaşantılarına bakarak onları görünür ve hatırlanır kılmayı amaçlamaktadır. Bu tez çalışması Fulbright bursu desteği, Meluncan'ların resmi topluluğu olan Melungeon Heritage Association kurumundaki Meluncan toplantısına kurumdan

¹ Atıfta bulunulan kaynaklardaki alıntılar tez yazarı tarafından çevrilmiştir.

² Dromgoole Will Allen, "The Malungeons", **The Arena**, Cilt:3, 1891, s.472.

verilen bursla katılım, Meluncan'lar üzerine çalışan son akademisyen ve bu tez çalışması sırasında emekli olmuş Prof. Dr. Kathy Lyday'in görev yaptığı ABD'deki Elon Üniversitesi tarafından Meluncan'lara dair kaynaklara ulaşmak için sunulan barınma, ulaşım, eserlere erişim imkanları doğrultusunda edinilen bilgiler ve Türkiye'deki kütüphanelerinin kaynakları kullanımları neticesinde oluşturulmuş, Meluncan'ları oluşturan toplulukların Avrupa'dan, Orta Doğu'dan, Afrika'dan Amerika'ya yolculukları, Amerikan Kızılderilileri ve daha birçok etnik grupla kaynaşmaları, etkileşimleri ve tüm bunlara dair özgün hayat hikayeleri hakkında bilgiler veren ve Türk'lere dair bağlantılar da ortaya koyan *The Melungeon: The Resurrection of a Proud People* gibi kitaplar üzerinde yapılan araştırmalardan elde edilen bilgilerden ortaya çıkmıştır. Bu noktadan hareketle Meluncan'ların yaşamları hakkında bir düzineye bile varmayan sayıdaki edebi eser içerisinde Meluncan'lara dair üç biyografi ve üç otobiyografi kitabı olmak üzere altı eser incelenmiştir.

Meluncan'lara dair otobiyografik ve biyografik eserleri merkez alan tez, bu topluluğun geçmişini, kimliklerini ve kültürlerini anlamayı amaçlamaktadır. Meluncan edebiyatı, henüz akademik dünyada emekleme aşamasında olan bir alan olarak, topluluğun hikayesini duyurmanın ve onların kültürel mirasını korumanın büyük bir potansiyel taşıdığını göstermektedir. Bu bağlamda, bu tez yalnızca Meluncan'ların tarihine dair bir aydınlanma sağlamayı değil, aynı zamanda edebiyatın, bir topluluğun kimlik inşasındaki rolünü inceleyerek, onların öykülerini hak ettikleri bir akademik bağlama yerleştirmeyi hedeflemektedir.

Meluncan'ların tarihleri ya da yaşamları üzerine çok sınırlı sayıda kaynak mevcuttur. Tarihte bu konuda ilk eserler Will Allen Droomgale tarafından yazılan ve *The Melungeons* (1891) ile başlamış ancak sonraki yüzyılın sonlarına kadar Meluncan'lar unutulmaya yüz tutmuş, haklarında az sayıda çalışma yayınlanmıştır. Buna paralel olarak da 20. yüzyıl sonlarına doğru Meluncan'lara dair tarihi bilgiler başta olmak üzere bilgi vermek amaçlı az sayıda tez yazılmış ancak bu tezde olduğu üzere edebi eser incelemesi olan bir tez çalışması yapılmamıştır. Bu nedenle tez çalışması, Meluncan'lar hakkındaki yazılı kaynaklardan tamamen farklı olarak Meluncan'ların biyografik ve otobiyografik eserlerini inceleyen bir çalışma olması nedeniyle de literatüre katkı sağlayacaktır.

Bu çalışmanın temel amacı, Meluncan'ların otobiyografik ve biyografik eserleri üzerinden kimliklerini, kültürlerini ve tarihsel bağlamlarını derinlemesine incelemektir. Meluncan'ların edebiyatta temsili, onların toplumsal ve bireysel kimliklerini yeniden inşa etme süreçlerine ışık tutmaktadır. Bu bağlamda tez şu sorulara yanıt arar:

- Meluncan kimlikleri edebiyat aracılığıyla nasıl inşa edilmiş ve yeniden tanımlanmıştır?
- Otobiyografik ve biyografik eserlerde Meluncan'ların kültürel mirası, yaşam tarzları ve toplumsal ilişkileri nasıl temsil edilmiştir?
- Meluncan edebiyatı, çok kültürlülük ve kimlik çalışmaları için nasıl bir model sunabilir?

Bu çalışma, Meluncan edebiyatını anlamamanın ötesinde, çok kültürlü toplumların kimlik inşasına dair evrensel dersler çıkarma amacını taşımaktadır. Edebi analizler yoluyla, Meluncan'ların yalnızca bireysel hikayeleri değil, aynı zamanda bir topluluğun kültürel ve tarihsel dayanıklılığı da gözler önüne serilmektedir.

Tez, Meluncan'ların tarihsel, kültürel ve edebi bağlamlarını anlamak ve bunları edebi eserler aracılığıyla analiz etmek için çok yönlü bir yaklaşım benimsemektedir. Bu çerçevede izlenecek yol aşağıdaki adımları içermektedir:

Tarihsel ve kültürel bağlamın inşası adına tezin ilk aşamasında, Meluncan'ların tarih sahnesindeki yeri, köken teorilerinden başlayarak göç süreçleri, yerleşimleri ve toplumsal bütünleşme çabaları ele alınacaktır. Bu bağlamda, Meluncan'ların etnik çeşitliliği, topluluklarının oluşumu ve tarihsel marjinalleşme süreçleri detaylı bir şekilde incelenecektir. Meluncan'ların toplumsal ve kültürel özelliklerinin tarih boyunca nasıl şekillendiği ve bu sürecin kimliklerine olan etkileri, özellikle göç ve çok kültürlülük kavramları çerçevesinde değerlendirilecektir.

Otobiyografi ve biyografinin edebi temelleri adına otobiyografi ve biyografi türleri, Meluncan'lara dair eserlerin anlaşılmasında önemli bir rol oynamaktadır. Bu nedenle tez, bu türlerin edebi ve teorik çerçevesini ortaya koyacaktır. Bu bölümde, otobiyografik anlatıların bireysel kimlik inşasındaki rolü, biyografilerin ise toplumsal

hafızayı nasıl şekillendirdiği ele alınacaktır. Ayrıca, bu türlerin Meluncan hikayelerini nasıl yeniden kurguladığı ve görünür kıldığı tartışılacaktır.

Seçilmiş eserlerin incelenmesi adına tez, Meluncan'lara ait üç otobiyografi ve üç biyografik eseri analiz etmeyi hedeflemektedir. Bu eserler, bireysel ve toplumsal hikayeleri bir araya getirerek Meluncan'ların kimliklerini, kültürlerini ve tarihlerini edebiyat aracılığıyla keşfetmemizi sağlar. Seçilen eserler, Meluncan'ların yaşamlarına dair geniş bir perspektif sunmakta ve onların toplumsal aidiyetlerini yeniden inşa etme çabalarını yansıtmaktadır.

Kimlik ve kültür üzerine analizler adına edebi eserler, Meluncan kimliğinin nasıl şekillendiğini, önyargılara ve kalıp yargılara karşı nasıl direndiğini ve toplumsal bağlarını nasıl güçlendirdiğini anlamak için incelenecektir. Bu bölümde kimlik, aidiyet, göç, sürgün ve çok kültürlülük gibi kavramlar merkeze alınarak, Meluncan'ların edebi eserlerdeki temsilleri detaylı bir şekilde analiz edilecektir.

Son olarak Meluncan edebiyatının geleceği adına tez, yalnızca mevcut Meluncan edebiyatını incelemekle kalmayacak, aynı zamanda bu alandaki eksikliklere de dikkat çekerek, gelecekte yapılacak çalışmalara rehberlik edecek öneriler sunacaktır. Meluncan edebiyatının yalnızca Amerikan edebiyatına değil, dünya çapındaki çok kültürlülük ve kimlik çalışmaları literatürüne katkı sağlama potansiyeli değerlendirilecektir.

Bu tez çalışmasında, Meluncan yaşantılarına ışık tutan otobiyografik ve biyografik eserleri inceleyebilmek için, otobiyografi, biyografi kuramları açıklanacaktır. Meluncan'ların birçok etnisiteyi barındırması ve eserlerde de temsil edilen etnisiteleri anlamak için de etnisite kuramı irdelenecektir. İncelenen eserlerde de belirtilen yerinden edilme olgusu, Meluncan'lara dair etnik kimlik ve de barındırdıkları çok kültürlülük kavramları da açıklanacaktır. Bu kuram ve kavramların ardından eserlerin bahsettiği ve Meluncan kimliğinin oluşumundaki unsurları anlamayı sağlayacak Meluncan'lara ilişkin tarihsel ve kültürel art alanlar verilecektir. Bu kapsamda yeni dünyada Meluncan'ların oluşumuna neden olan göç dalgaları, topluluğun oluşumu, tanımlanması ve kökenlerine dair teoriler ile derlenmiş bilgiler harmanlanarak yeni bir bakış açısı getirilmiş olacaktır. Meluncan'ların yeni dünyada maruz kaldıkları entegrasyon, izolasyon ve de

asimilasyonlar da ortaya konulacak ve günlük yaşantılarına dair bilgiler sunulacaktır. Bu tezde ilk kez Meluncan biyografi ve otobiyografi eserlerinin özelliklerini anlamlandırmayı sağlayacak, Meluncan'lara dair yazın örneklerinin edebi art alanı için Meluncan'ların yoğun olduğu Appalachia bölgesi edebiyatı, bu edebiyat örneklerinde biyografi, otobiyografi ve de Meluncan'ların edebi eserlerde temsilleri ortaya konulacaktır. Tez çalışması gelecekte bu alanda çalışma yapacaklara kaynak rehber görevi görecektir.

Tez çalışmasında Meluncan'lara odaklanan otobiyografik eserler ardından da otobiyografik eserler incelenecektir. Bu incelemede eserlerdeki biyografik ve otobiyografik unsurlar irdelenecek ve bu irdeleme üzerinden Meluncan kimliklerinin ortaya çıkarılması sağlanacaktır. Bu kapsamda Meluncan yaşantılarına ışık tutularak unutulmuş, göz ardı edilmiş kimlikleri, yaşantıları, geçmişleri ortaya çıkarılacaktır ki bu sayede Meluncan'ların yaşantıları, varlıkları, kendileri bu tez sayesinde daha görünür, anlaşılır ve de hatırlanır olarak edebi anlamda ortaya konulmuş olacaktır.

Tez Kuzey Amerika Kızılderilileri, Avrupalıları, Asya ile Afrika topluluklarını barındıran Osmanlı içindeki toplumları ve bunların gönüllü olarak ya da ele geçirilip yeni dünyaya götürülmesiyle sonuçlanan ve bir karışım toplumu olan Meluncan'lar ile ilgili otobiyografi ve biyografilere odaklanmaktadır. Bu biyografik ve otobiyografik eserlerde Türk'leri de içeren birçok topluma dair bilgiler, izlenimler bakılacak ve irdelenecektir. Bunlar arasında Türkleri ilgilendiren kısımlara da önem verilecek ve bu bağlamda Türk'leri ya da Osmanlı toplumu içerisindeki toplumların, milletlerin Amerika'ya gitmesi ya da götürülmesi hususunda var olan teoriler ya da tespitler aranacak ve incelenecektir. Bu doğrultuda da Türk'leri Amerika'ya bağlayan bu hikayelere hangi ülke ya da milletlerin dahil olduğu, Türk'lere ve böylece Meluncan'lara etkisi de anlaşılabacaktır.

Türk'lere ek olarak Meluncan'ları oluşturan Avrupalı topluluklarının hangileri olduğu, Amerika'ya varışları ve Meluncan toplumunu oluşturmalarındaki yolculukları ve hikâyeleri de önem arz edecektir. Yolculuklarında bu insanların neden çoğunlukla Appalachia çevresindeki güney bölgelerine gittiklerini ve çoğunlukla farklı Amerikan Kızılderili gruplarına karıştıklarını anlamak da önemlidir. Böylelikle bu insanların yerleştikleri bölgeleri, hangi halk gruplarına karıştıklarını, yüzyıllarca nasıl yaşadıklarını

ve tüm bunlarla ilgili hayat yazılarını bilmenin gerekliliği gündeme gelmiş ve bu da tezin diğer odağı olmuştur.

Tezin ilerleyen bölümlerinde, Meluncan'ların Amerika'nın bu iç bölgelerine olan yolculukları, esas olarak Amerikan Kızılderilileri ve diğer gruplarla tanışması, Amerikan Kızılderilileri, İspanyollar, Portekizliler, Afrikalılar ve Orta Doğulular ile karışması ve bunlarla ilgili biyografi ve otobiyografilerin analizi irdelenecektir. Bunun için sınırlı sayıda olan makale ve tüm dünyada sayıca iki elin parmaklarını geçmeyen tezlerden farklı olarak Meluncan'lar'a dair kullanılmamış kayıtlar, Meluncan arşivleri, belgeleri, anı yazıları gibi birçok kaynak ilk defa bir tezde değerlendirilecektir.

Bu perspektif çerçevesinde tezin bir bölümünü teoriler ve kültürel kavramlar oluşturacaktır. Bu bölümde teorik bilgilere yer verilecektir. Tezin son kısmında üç Meluncan otobiyografisi ve üç Meluncan biyografisi inceleneceği için, bu edebi eserler için önemli noktalar olan biyografi ve otobiyografilerin edebi ve teorik açıklamasına bu bölümde odaklanılacaktır. Bu açıdan bakıldığında Sidone Smiths'in *Reading Autobiography: A Guide for Interpreting Life Narratives* (2001) eseri gibi yön verici kaynaklar bu bölüm için çok önemlidir. Tez için otobiyografi ve biyografinin önemi kadar etnik köken de önemlidir. Birçok farklı etnik köken barındıran Meluncan'ların etnik çeşitliliğini anlamak ve irdelemek önem arz edecektir. Bu bağlamda etnik kökene ilişkin edebi ve teorik bilgiler verilecektir. Etnisite ve etnik kimlik alanının öncü kuramcılarının çalışmaları tezin teorik alanını güçlendirecektir.

Bu bölümü takiben, Meluncan topluluklarının oluşumunu anlamak için çok önemli olan yerinden yurdundan edilme konusuna da odaklanacaktır. Bu sayede birçok farklı ülke ve topluluktan Amerika'ya göç etmiş yani yerinden yurdundan olmuş ya da edilmiş insanların durumunu anlayabilmek daha mümkün olacaktır. Aynı şekilde bu bölümde etnik kimlik teorileri üzerinde durulacaktır. Meluncan'lar farklı etnik kimlikleri barındırdığından bu bölümde etnik kimlik kavramları üzerinde yoğunlaşılacaktır. Ayrıca bu bölüm çok kültürlülük kavramına da odaklanacaktır. Meluncan'ların çok kültürlü özelliklerinden dolayı çok kültürlülüğe ilişkin edebi ve teorik bilgiler önemlidir ve tezde sunulacaktır. Dolayısıyla bu bölümde tezde yer alan biyografik ve otobiyografik eserlerin analizini mümkün kılacak tüm edebi teorik bilgiler verilmektedir.

Tezin diğerk bölümünde Meluncan kimliklerinin tarihi ve kültürel arka planına yer verilmektedir. Bu bölümde öncelikle Meluncan'ların yeni dünyaya göç etmesine neden olan göç dalgaları, yeni dünyaya yerleşimler ve bu yerleşimler doğrultusunda Meluncan toplumunun oluşumu detaylandırılacaktır. Meluncan topluluğunun oluşumu ve tanımını takiben Meluncan'lar için oluşturulmuş diğerk farklı tanımlandırmalar ortaya koyulacaktır. Meluncan'ların kökenine dair farklı teorileri ortaya koymak için onların soy bilgisi verilecektir. Farklı kaynaklarda ve araştırmalarda Meluncan topluluklarının kökenleri ve etnik kökenleri hakkında teoriler bulunmaktadır. Bu perspektiften bakıldığında Meluncan'ların Portekiz, Türk gibi farklı etnik kökenlerine atıfta bulunan soykütüksen niteliklerini ortaya çıkarmak amaçlanacaktır.

Geneolojik ayrıntılar verildikten sonra Meluncan'ların yeni dünyadaki yerleşimleri hakkındaki teoriler detaylandırılacaktır. Onların yerleşim biçimleri ve yerleşik topluluk haline geldikleri bölge tanımlanacaktır. Meluncan'ların nasıl izole edildikleri ve asimile edildikleri ve en sonunda ise nasıl ya da ne şekilde toplumda yer edindikleri de ortaya konulacaktır. Bunlara ek olarak Meluncan topluluğu'nun kültürel yönleri de analiz edilecektir. Yaşam tarzlarına dair çok fazla bilgi mevcut olmasa da eğitim, din, günlük hayat, ticaret hayatı gibi belli başlı alışkanlıkları ve yaşam tarzları anlatılacaktır. Böylece Meluncan'lar hakkında tüm tarihsel ve kültürel arka plan bilgilerini barındıran bu bölüm tezin odağını oluşturan biyografik ve otobiyografik eserlerin incelenmesinde yol gösterici olacaktır.

Bu bölümden sonra Meluncan edebî yazılarının arka planları detaylandırılacaktır. Bu bölüm için, Meluncan'ların ağırlıklı olarak Apalachia bölgesinde yer alması ve yazarlarının çoğunlukla Apalachia edebiyatı olarak nitelendirilen edebi ürünler sunması nedeniyle Apalachia edebiyatının açıklanması önemlidir. Apalachia edebiyatının niteliklerinin açıklanmasının ardından, Apalachia edebiyatındaki otobiyografik ve biyografik yazınlar başta olmak üzere anı yazınlarına dair niteliklere değinilecektir. Ayrıca hayat yazılarının nitelikleri ve örnekleri anlatılacaktır. Daha sonra Meluncan'ların edebi eserlerdeki temsillerine yer verilecektir. Bu genel bilginin ardından Meluncaların yer aldığı drama üzerine odaklanılacak ve tek örnek olan eser irdelenecektir ve Meluncan'ların yer aldığı, temsil edildiği romanlar üzerine odaklanılacaktır. Bu bölüm

Meluncan'lara dair incelenmemiş tek edebi tür olan biyografi, otobiyografi hakkında tüm edebi arka plan bilgileri vererek biyografik ve otobiyografik eserlerin analizini mümkün kılacaktır.

Tüm bu teorik, edebi, kültürel ve tarihi bilgiler ışığında biyografik ve otobiyografik eserlerin analizi mümkün hale gelecektir. Bu perspektiften bir sonraki bölümde Meluncan'ların otobiyografik eserlerinin analizine yer verilecektir. Bu bölüm için *My Melungeon Heritage: A Story of Life on Newman's Ridge* (1997), *Kinfolks: Falling Off The Family Tree- The Search For My Melungeon Ancestors* (2012), *My Bones Are Red: A Spritual Journey With A Triracial People in the Americas* (2005) olarak üç eser incelenecektir. Bu bölümde ilk olarak *My Melungeon Heritage: A Story of Life on Newman's Ridge* (1997) ele alınacaktır. Bir kadın yazarın Meluncan geçmişine nasıl baktığı çalışılacaktır. Daha sonra Lisa Alther'in *Kinfolks: Falling Off The Family Tree- The Search For My Melungeon Ancestors* (2012) adlı eseri ele alınacaktır. Burada da Meluncan'ların geçmişi ve halk sorunları ile ilgili konular değerlendirilecektir. Sonrasında tezde *My Bones Are Red: A Spritual Journey With A Triracial People in the Americas* adlı eser analiz edilecektir. Analiz üç ırklılar ve böylece kırmızı kemikler denen topluluk içine alınan Meluncan'lar arasındaki etnik meselelere odaklanacaktır.

Otobiyografik eserlerin analizinin ardından Meluncan'ların seçilmiş biyografik eserleri ele alınacaktır. *The Melungeons: The Resurrection of a Proud People* (1994), *Melungeons: Footprints from the Past* (2009), *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* (2000) olarak üç biyografik eser incelenecektir. İlk olarak *The Melungeons: The Resurrection of a Proud People* ele alınacaktır. Bu eserde analiz Meluncan'ların köken teorilerine odaklanacak ve Meluncan'ların Türk etnik kökeniyle bağlantıları olduğuna dair güçlü noktalara işaret edecektir. Sonrasında *Melungeons: Footprints From the Past* (2009) çalışmasına odaklanılarak Meluncan'ların yeni dünyaya yolculukları, yerleşimleri ve Amerika'nın diğer etnik kökenleriyle kaynaşma hikâyeleri hakkında farklı teorileri ortaya koyulacaktır. *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* (2000) bu bölümün incelenecek son eseridir. Çalışma, Meluncan'ların dini ritüelleri, günlük yaşam alışkanlıkları veya ticari ilişkileri gibi yaşam niteliklerinin temsillerine odaklanacaktır.

Sonuç kısmında ise tezin genel değeriendirilmesi yapılacaktır. Her bir bölümden elde edilmiş çıkarımlar ortaya konulacaktır. Eserler arasındaki farklılıklar ve benzerliklere değinilecektir. Tezin alana yapacağı katkı bağlamında bu konuda daha önce bir çalışma yapılmadığı için yeni yapılacak çalışmalara ön ayak olacağı irdelenecektir.

Bu çalışma, Meluncan'ların otobiyografik ve biyografik eserlerini inceleyen ilk kapsamlı tezlerden biri olmayı hedeflemektedir. Meluncan edebiyatını akademik anlamda derinlemesine ele almak, yalnızca bu topluluğun tarihine ışık tutmakla kalmaz; aynı zamanda çok kültürlü toplumlar içinde kimlik inşasına dair evrensel bir model sunar. Tez, Meluncan'ların tarihsel olarak ihmal edilmiş seslerini edebiyatın ışığında görünür kılmayı amaçlamakta ve bu topluluğun kimliğini anlamak için önemli bir adım atmaktadır.

Edebi analizler, Meluncan'ların bireysel ve toplumsal kimliklerini yeniden inşa etme çabalarını ortaya koyarken, onların hikayesini akademik dünyada hak ettiği yere taşır. Bu tez, yalnızca bir topluluğun geçmişine ışık tutmakla kalmaz; aynı zamanda bu hikayelerin, modern toplumların çok kültürlü yapısını ve kimlik arayışlarını anlamak için ne kadar önemli olduğunu da vurgular.

2. BÖLÜM: KURAMLAR VE KÜLTÜREL KAVRAMLAR

2.1. Kuramsal Art Alan

2.1.1. Biyografi

Biyografi, konusu bir bireyin hayatına odaklanan, genellikle kurgusal olmayan bir edebiyat türüdür. Edebi ifadenin en eski biçimlerinden biri olan bu edebiyat, hafızada tutulanlar da dahil olmak üzere mevcut tüm kanıtlardan yararlanarak, yazarın tarihsel veya kişisel bakış açısından anlaşıldığı şekliyle bir insanın hayatını kelimelerle yeniden yaratmayı amaçlamaktadır. Gerçek bir kişinin yaşamının, o kişiden başkası tarafından yazılan öyküsü olarak kabul edilen biyografi, uzun süredir edebi, tarihi, sosyolojik ve psikolojik araştırmalarda güvenilir bir kaynak olarak kullanılmaktadır.

Biyografiyi ölümsüzleştirme aracı olarak gören sevenleri olduğu gibi Michael Benton gibi oldukça sert eleştirilere maruz bırakan karşıtları da vardır. Michael Benton bu edebi türün temel konularını tanıtırken, “*profesyonel hırsız*” ve “*alçak*” gibi biyografi

yazarlarına atfedilen bazı benzetmelere değinmiştir (Benton, xiii). Ancak aslında her görüşte biyografinin doğruluk değeri onun en önemli bileşenidir. Doğruluk önemlidir çünkü İngiltere kraliçesi Viktorya dönemi biyografi yazarları, İskender'in hayatını anlatırken Plutarch'ın şu gözlemine değinirler: "*Bir cümle ya da şaka gibi hafif bir şey, çoğu zaman binlerce kişinin düştüğü savaşlardan daha büyük bir karakter açığa vurur*" (Nadel, 18). Bu bağlamda doğru bilginin açığa çıkardığı gerçekler önemlidir ve doğruluk biyografide önemli ve aranan bir niteliktir.

Biyografinin bilinen tanımı bir insanın yaşamının tarihinin kaydı olarak açıklanmakla birlikte aslında karakteri, kişiliğı, çevresi, etkileşimleri ve belirli bir yaşam deneyimlerini oluşturarak tam bir raporlama sağlamalıdır. Biyografi, bir kişinin yaşam öyküsünü, hayatını etkileyen faktörleri de içerecek şekilde tüm ayrıntılarıyla sunar (Abrams, 22). Edebiyat alanındaki uzman kişiler, biyografiyi edebi türler arasında "*kalıcı*" olarak tanımlarlar; çünkü okuyuculara edebi biyografi hakkında onların psikolojik durumları, motivasyonları ve edebiyat gelişim süreçleri gibi ilgi çekici bilgiler sağlar (Wellek ve Warren, 67). Ancak Woolf bize bir sanat olarak biyografinin hayal gücü inşa etmek olduğunu söylemektedir. Ancak kurgudan farklı olarak "*tüm sanatlar arasında en kısıtlı olanıdır*" diye de eklemektedir (Woolf, 221). Virginia Woolf, ayrıca biyografik kurgunun "*herhangi bir kısıtlama olmaksızın yaratıldığını, ve sanatçının da itaat etmeyi seçtiğini*" iddia eder. Ancak bir biyografinin özgünlüğü "*yazarın vizyonunda yatmaktadır*" (Woolf, 221). Bu nedenle biyografide özgünlük de aranan bir niteliktir.

Biyografi aracılığıyla açıklamalar ve çıkarımlar yoluyla metne bağlanabilen sıralı bir tarih oluşturulabilir. Zamana, mekâna, kültüre ve etkileşime dayalı edebiyat eleştirisi, yazarın biyografisinin esere yansımalarıyla mümkün olur (Guerin, 35). Bir edebi eser ile yazarının bir ilişkiye sahip olduğuna dair güçlü bir varsayım bulunduğundan, analiz argümanları belirli olaylara, dil kullanımına, tarihsel bağlamlara, edebi tarzlara ve biçimlere odaklanılarak desteklenmelidir (Benson, 110).

Bir edebi eserin biyografik analiz merceğinden incelenmesi, eserin yazarın geçmişı bilinerek aydınlatılabilecek unsurlar içerdiğini, yazarın kişiliğinin diğer tüm özelliklerinin önünde tutulduğunu ve analizin bilimsel bir temele dayandığını gösterir (Wellek ve Warren, 76). Ayrıca biyografik çalışmalarla edebî eserlerin değeri artırılmakta

ve sözlerine yeni anlamlar kazandırılmaktadır. Eseri üreten kişiyi bilmek, okuyucunun onu takdir etmesini kolaylaştırır ve anlatıya, ilişki olmadan deneyimlenmesi mümkün olmayan kişisel bir unsur kazandırır (Guerin, 45).

Alan Shelston'a göre biyografi, bilimsel olanla içgüdüsel olanın kesişme noktasıdır ve "*bilimsel kusursuzluk gerçeğine duyulan arzuya yanıt olarak olduğu kadar, insan merakının daha az asil yönlerine yanıt olarak da biyografi yazıldı*" demiştir (Shelston, 3). Biyografide merak, biyografiyi bilimsel değeri olan diğer yazı türlerinden ayıran önemli bir faktördür ve bu türü kuramsallaştıran birçok kuramcı tarafından tartışılmaktadır ki Marc Pachter, biyografi yazarının merakını "*yaşam tutkusu*", "*başka birinin deneyiminin gerçek şeklini bilme, onu tüm direnişlere rağmen yakalama isteği*" olarak tanımlar (Pachter, 7). Yazarın ortamında merak, biyografi yazarının içgüdülerini harekete geçirir ve bu da anlatının canlılığı için çok önemlidir. Biyografide, yazarlarından konunun "*tam olarak ne olduğunu*" keşfedip anlatmaları beklenir (Shelston, 3).

Her durumda biyografi yazarı konusunun gerçeklerini her zaman omuzlarında taşıdığını ortaya koyma eğilimindedir; ancak kendi öznellikleri olan bir kişi olarak kişisel yorumdan da kaçınmaz. Bu anlamda biyografi yazarı kendi gerçeklerini, seçtiği kişinin gerçekleriyle harmanlar. Hiçbir biyografi yalnızca tek bir kişiyle ilgili olamaz; biyografi yazarı kendi gerçekleri ve kurgusuyla her zaman oradadır.

Zamansal bağlamda biyografi ile tarihin birleşmesi yaklaşık elli yıl öncedir ki bazen tarihin bir dalı olarak kabul edilir. Biyografik yazılar kimi zaman edebi eserlerden ziyade tarihi materyal olarak ele alınmıştır. (Eley, 13). Aslında biyografi ve tarih sıklıkla geçmişle ilgilidir ve bunlar benzer özelliktedirler. Ancak zamanla biyografinin beşerî bilimlerin kapsamına giren hemen hemen tüm bilimler için yararlı bir kaynak olduğu ortaya çıkmıştır ve bu edebi tür "*biyografik dönüş*" yoluna girmiştir. (Caine, 1). Bu yolculuk alanda çeşitlilik sağlamıştır.

Bu bağlamda zamanla çok çeşitli bireysel biyografilerin ilgi görmesiyle biyografi pazarı daha da zenginleşmiştir. Tarihçiler ve yazarlar bu ortamdan yararlanmış ve birçok eser yazılmıştır. Bunlardan bazıları büyük tarihi şahsiyetlere yapılan vurguyu sıradan bireye odaklanmayla değiştirirler. Biyografi yazarı ister tanınan birinin hayatını veya

sıradan insanın hayatını araştırсын; ister bilimsel bir sosyo-tarihsel çalışma sunsun veya boşta kalan okuyucuya keyifli bir okuma deneyimi sunmayı amaçlasın biyografi “*özel anlayışa ve deneyime erişmenin*” bir yoludur (1). Bu noktadan hareketle de bu deneyimin sergilenmesi, temsil edilmesi gerekir.

Biyografide önemli olan temsil kavramının Oxford İngilizce Sözlüğü'ndeki girişi şu şekildedir. “*bir şeyin görüntüsü, benzerliği veya bir şekilde çoğaltılması; görünür bir görüntü veya biçimde sergileme eylemi; mecazi bir sembol aracılığıyla ifade etme veya belirtme olgusudur*” (Tymoczko 27). Buna göre temsil; bir imgedir, bir röprodüksiyondur, bir sergidir, bir ifadedir, bir semboldür, bir izlenimdir ve bir kavramsallaştırmadır. Medyanın formatına ve prodüksiyonun hedeflerine bağlı olarak temsilin bu yönlerini açık veya gizli olarak gösterebilir. Temel amaç, biyolojik düzeyde bu karmaşık şemaya ayrılmaz biçimde bağlı olan bir kişinin resmini oluşturmaktır. Biyografi, yazarının seçtiği yaşam öyküsünün kesin ve kapsamlı bir anlatımını içerir. Bir biyografinin doğruluğu sorgulandığında ve biyografiyi yazan kişinin öznelliği devreye girdiğinde, eserin değerlendirilmesi oldukça zorlaşır. Biyografi yazarının kaynağı; hayatı, bir kişinin siyasi bağlantılarını, aile bağlarını, mesleki tutkularını ve çok daha fazlası gibi çok çeşitli konuları kapsar. Ancak doğası gereği tamamlanamaz ve bu daha sonraki biyografiler için ilham kaynağı olarak hizmet eder.

Biyografinin kurgusal değerinin tartışılması önemlidir. Shelston biyografiyle ilgili kitabının bir bölümünü bu tartışmaya ayırır. Woolfun biyografi yazarının kazandığı özgürlüğü ele aldığı “Biyografi Sanatı” adlı makalesine gönderme yapar; çünkü o “*artık ciddi ve sempatik bir arkadaş değil, ister dost ister düşman, ister hayranlık duyan ister eleştirel özgürlüğünü ve bağımsız yargılama hakkını koruyan eşit bir kişidir*” (Shelston, 63). Gerçeğin peşinde koşmak ile gerçekleri manipüle etmek arasındaki çelişki ise tarihçilere aittir. Eğer tarih, kabul edildiği şekliyle bir sosyal bilim ise, o zaman gerçeklerin güzelliği, onları yorumlama ve tarihsel bilgileri ustaca ilgi çekici anlatılara dönüştürme insanın yeteneğinde yatmaktadır. Ayrıca biyografi yazarı, romancının düzenleme sanatı, telkin, dramatik etki gibi tekniklerini kullanarak özel hayatı genişleterek kaostan bir düzen yaratır. Ancak kurgunun kullanımı aşırıya kaçtığında ve gerçek göz ardı edildiğinde veya

uyumsuz bir şekilde sunulduğunda hem kurgunun özgürlüğü hem de gerçeğin özü kaybolur (65).

Kurgu ve gerçeklik bağlamında Shelton ve biyografi yazarı J.L. Clifford'un biyografi hakkındaki düşünceleri çelişir. Clifford biyografi yazarını bir sanatçıyla değil bir dedektifle özdeşleştirirken biyografi yazarının görevini gerçeği mümkün olduğu kadar insani bir şekilde yeniden üretmek olarak görür. Clifford, biyografi yazarının ilgisini çeken saha çalışmasının yanı sıra onu bekleyen kütüphane araştırmasını da vurgular: *“Başboş bir söz ya da görünüşte nafile bir öneri, insanı tamamen yeni bir yola sürükleyebilir. Ve bilim insanı çok geçmeden olası herhangi bir ipucunu göz ardı etmenin asla güvenli olmadığını öğrenir”* diyerek araştırmanın önemini irdeler (69). Clifford'un dedektif-biyografi yazarı tasviri aynı zamanda görevin yorumlamayı gerektirdiğini ima eder ki bu şekilde kurguyu daha ön plana çıkarır. Ancak Shelton için geleneksel görüşün aksine biyografi yazmak, kaydetmenin, övmenin ya da öğretmenin ötesinde bir görev olarak kabul edilmiştir ve aslında bazı akademisyenler bunun kurgu kapsamının bir parçası olduğunu zaten kabul etmişlerdir. (62) Her ne kadar biyografi, yazarına belirli özgürlük tanırsa da yazarın yine de tarihsel gerçeğin getirdiği kısıtlamaları olduğunu kabul etmek önemlidir.

Sonuç olarak, biyografinin edebi bir tür olarak incelenmesi, gerçek temsil ile yaratıcı yorumlama arasındaki karmaşık dengeyi ortaya koyar. Biyografi bir bireyin hayatının kapsamlı bir hesabını sunmayı amaçlasa da doğası gereği biyografi yazarının öznelliği ve bakış açısı tarafından şekillenir. Gerçeğin peşinde koşma ile biyografi yazarının sanatsal özgürlüğü arasındaki gerilim, biyografi yazarının hem tarihçi hem de hikâye anlatıcısı olarak ikili rolünü vurgulayan tekrar eden bir temadır. Biyografi gelişmeye devam ettikçe, yalnızca bireysel mirasları koruma aracı olarak değil, aynı zamanda daha geniş toplumsal, tarihsel ve psikolojik bağlamları anlamak için değerli bir kaynak olarak da hizmet eder. Biyografinin zenginliği, okuyucuları başkalarının yaşamış deneyimleriyle bağlantı kurma ve insan hayatının karmaşıklıklarına yönelik daha derin bir takdiri teşvik etme becerisinde yatmaktadır.

2.1.2. Otobiyografi

"*Otobiyografi*" kelimesi, 1797 yılında, yazarların kendi deneyimlerine ilişkin yaptıkları birçok farklı açıklamayı kapsayacak şekilde İngilizce ortak bir terimin gerekliliğini fark eden bir dilbilimci tarafından icat edildi (Taylor, 71). Otobiyografi, bir kişinin hayatının, onun bakış açısından yazılmış, kurgusal olmayan bir öyküsüdür. Otobiyografiler genel okuyucu kitlesi arasında popülerdir. Oxford Sözlüğüne göre ise otobiyografi üç kelimedenden oluşur: Autos, bios ve graphia; bunlar sırasıyla "*kendi*", "*insan hayatı*" ve "*yazı*"ya karşılık gelir. (Tymoczko, 28). Standart bir biyografinin yazarı, konusundakinden başka bir kişidir, oysa otobiyografinin yazarı konunun kendisidir. 'Oto' Yunancada 'kendi' anlamına gelir, dolayısıyla otobiyografi bir kişisel biyografidir.

Kendi yaşamışlıklarımızı anlatma şeklimiz hayatımızdaki kişilerin ve nesnelerin yapısından etkilenir. Bu yapı sayesinde hayatımıza yön ve anlam verilmektedir. İnsanın kendini ifade etmesi yaşamına da ekstra yön ve anlam verir. Anthony Paul Kerby, bu yapının bir bileşeni olan öz anlatı deneyiminin, hayat hikâyelerinin ne kadar kurmaca olduğunu vurgulamaktadır (Kerby, 8). Bu kişisel hikâye kültürü sürekli aktiftir. Aslında bu aktiflik kültürü şekillendirir (9). Anlatma eylemi sırasında gerçekleşen süreç de hatırlamaya bağlıdır. Anlatma eyleminde gerçekleşen süreç için hatırlama esastır. Yorumlama, hafızanın parçalarını bir araya getirerek mevcut bir anlam oluşturduğu için hatırlamanın ayrılmaz bir parçasıdır (44).

Dilin devreye girdiği yer burasıdır çünkü dil, kim olduğumuzu nasıl kavramsallaştırdığımızdır (52). Kerby, yerli halkların toplumlarını destekleyen hikayelerin, anlatıların kişisel ve kolektif anlam dünyalarını oluşturmada oynadığı önemli rolü vurgular. Bu hikayeler, bireylerin kimliklerini şekillendirmelerine, toplumsal bağlar kurmalarına ve ortak değerleri paylaşmalarına yardımcı olabilir. Ayrıca, bu hikayeler geçmiş deneyimlerin aktarılması ve kültürel mirasın korunması açısından da kritik bir öneme sahiptir. Ona göre Batı uygarlığı, neredeyse birbirine çok yakın ve gözlemlenemeyecek kadar kusursuz olan masalların aşırı bolluğunun getirdiği bir "miyopluk"tan muzdariptir (59). Bu bağlamda miyopluk derecesinde birbirine yakın hikâye bolluğu otobiyografinin zenginliğine vurgu yapar.

Bu zenginlik kapsamında otobiyografide yazarın eserine dâhil ettikleri ve dışarıda bıraktıkları bize onun güdülerini ve öznel eğilimlerini de gösterir. İstatistikler, tarihler ve diğer nicel bilgiler eklenebilir ve kaynaklara bakılarak doğrulanabilir ancak anlatılan hayat hikayesi ve bunun etrafında örülmüş anlam “*anlatıcı ile okuyucu arasında ortak bir anlayış üretmeyi amaçlayan özneler arası hayatın anlamına dair bir alışveriştir*” (Smith, 13). Otobiyografi bir değiş tokuş, üretimdir.

Yaşam öyküsünün üretimini etkileyen söylemsel faktörlerin olduğunu da anlamak gereklidir. Söylemsel kalıplar, hikayelerin anlatılırken nasıl geliştiğini etkileyen kurallar dizisidir. Olaydan sonra yaşananları anlamlandırmak için dil ve hikâye kullanılır. Kişiler kendi masallarını yaratmak için dili, anlatıyı ve söylem kalıplarını da kullanır (26). Bu anlamda otobiyografi yazmanın özünde, deneyimler ve bu deneyimleri birbirine bağlayarak bir öznellik yaratmak yatmaktadır. Tasvir edilen hayat ile okuyucunun kendi hayatı arasındaki bağlantıları oluşturduğu için otobiyografiler, hakikat oyununu doğuran bileşendir. Otobiyografide sahip olunan hikâyenin var olmasının nedeni, aktarılan deneyim ve deneyim türüdür. Bir otobiyografinin yazılı versiyonunun hiçbir zaman orijinal kaynak materyalle tam olarak eşleşmediğini hatırlamak çok önemlidir. Belirli otobiyografileri okumaya yaklaşma şeklimiz, kaynak materyale bakış açısını şekillendirir. Sanki okuyucu otobiyografi yazarının kendi hayatına dair yorumunu okur, otobiyografi yazarı da kendi hayatını okuyormuş gibi olur. Julia Watson ve Sidonie Smith, yazar ile okuyucu arasındaki bu etkileşime dikkat çekmektedir. Ayrıca bu etkileşimde doğruluk değerinin ve güvenilirliğin önemini vurgulanmaktadır. Yazar ve okuyucu arasında karşılıklı güvene dayalı bir ilişki kurmak için otobiyografi yazarlarının tartıştıkları deneyimleri kanıtlamaları gerektiğini ileri sürerler (29). Yazarın okuyucularda inandırıcılık yaratması otobiyografide bulunması gereken önemli bir faktördür.

Otobiyografi tartışması bağlamında fiziksel beden de merkezi bir öneme sahiptir “*Otobiyografi bilgi alanıdır çünkü hafızanın kendisi cisimleşmiştir. Ve hayat anlatısı somutlaşmış bir bilgi alanıdır çünkü otobiyografik anlatıcılar somutlaşmış öznelerdir*” (37). Bu somutlaşmanın, yaşam anlatısına yansıyan fizyolojik ve kültürel sonuçları vardır. Beden, anlatının belirli bölümlerine, anlatılan olaylara özgü şekillerde hareket eden, hareket ettiren bir fail olarak yerleştirilir. Üstelik bu beden, siyasi, sosyal, ailevi

bağlamalarda ve belirli coğrafi konumlarda konumlanmıştır ve bununla bağlantılı belirli yönelimler, sınırlamalar ve özgürlükler vardır (38). Böylece bu hareket eden, işleyen, tepki veren beden, metnin gövdesini şekillendiren tam bir performans dizisiyle sunulur.

Belki de otobiyografik anlatıma edimsel bir eylem olarak yaklaşmak daha yararlı olacaktır. Belleği, deneyimi, kimliği, cisimleşmeyi ve failliği teorileştirmek, otobiyografik özelliğin ve onun edimsel doğasının karmaşıklığını anlamaya başlamaktır (48).

Bedenin, çeşitli bağlamalarda konuyu oluşturan performansların tümünün “yüzeyinde” yazılı bir alan olduğu belirtilmiştir (185). Performansların tekrarı yoluyla bedenlere bir cinsiyetin kaydedilmesinden bahsedilir:

Cinsiyetler ne doğru ne yanlış ne gerçek ne görünür, ne orijinal ne de türetilmiş olabilir. Ancak bu niteliklerin güvenilir taşıyıcıları olarak cinsiyetler de tamamıyla ve kökten inanılmaz hale getirilebilir (193).

Bu doğrultuda beden üzerinde ve çevresinde belirli öyküler oluşturmada iş başında olan çeşitli güçlerin ve teknolojilerin çeşitli etkileri vurgulanır; bunların tümü anlatılan hayat anlatısını şekillendirir. Bu anlamda otobiyografi, hâlihazırda yazılı olan ve aynı zamanda sürekli olarak yazılma sürecinde olan bir kişisel alana yapılan bir kayıttır.

Otobiyografi ayrıca belirli güvenilirlik ve özgünlük özelliklerine de sahip olmalıdır. Bunlar kendilerine özgü bir retorik ve üsluba sahip belirli gelenekler içerisinde yer almaktadır ki belirli tutumlar dâhilinde belirli unsurlara dikkat ederek çeşitli yöntemler uygulamayı gerektirir. Bu konuya Smith özellikle dikkat çekmiştir. “*Otobiyografik anlatıları okuduğumuzda veya dinlediğimizde, kendi kendini inceleme, iç gözlem yapma ve otobiyografide kodlanmış hatırlama yöntemlerine dikkat etmemiz gerekir*” (70). Otobiyografi kişinin içine bakabilmektir.

Otobiyografinin özü bize hikâyeyi anlatan bendir. Smith ve Watson, Bhaktin'in ‘heteroglossia’ kavramına, hikâyedeki benin birleşik ve istikrarlı olmadığını öne sürdüğü şeklinde atıfta bulunur. Hikâyeyi kendi bakış açısından aldığımız anlatıcı “ben”; anlatılan “ben”, yani anlatı içinde yazarın imgesi olarak sunulan kişilik; yazarın kültürel geçmişinin

koşullarını yansıtan ideolojik “ben” olmaktadır (58). Otobiyografide anlatılan hikâyeler arasında her zaman bir boşluk vardır ki bunların tamamlanması yazarın elinden geldiğince bir araya getirmeye çalıştığı gerçek bilgiler üzerinden gider. Paul De Man, konu kurgu ile otobiyografi arasındaki farktan bahsederken “*karar verilemez*” bir konumda kalmanın mümkün olduğunu söyler (De Man, 921). Ona göre otobiyografi “*bir tür ya da tarz değil, tüm metinlerde bir dereceye kadar ortaya çıkan bir okuma ya da anlama biçimidir*” (921). Bu anlayışın yaratılmasında birbirine bağımlı olan otobiyografi yazarı ve okur, karşılıklı bir alışveriş düzlemindedir. Öznenin oluşumu “*karşılıklı dönüşlü ikame*” yoluyla kurulur (921). De Man, otobiyografi durumunda bir benliğin güvenilir bilgisini aramamamız gerektiğini, bunun yerine “*subjektif ikamelerden oluşan metinsel sistemlerde*” son sözün olamayacağını kabul ettiğimizi söylemeye devam eder (922). Bu açıklamalar, otobiyografi okuyucusunu hikâyenin doğruluğunu teyit etmenin anlamsız olduğu bir noktaya yönlendirir.

Otobiyografideki özne konumlarının ve örtüşen kimliklerin karmaşıklığına benzer şekilde, “*kısa metrajlı ve belgesel filmler; tiyatro oyunları, kurumlar; müzik, dans ve monologda performans sanatı; boyalı veya heykelli oto portre, yorganlar, kolajlar ve mozaikler; vücut sanatı; duvar resimleri; çizgi romanlar; ve siber sanat*” olarak örneklenebilecek otobiyografik malzemenin bize ulaşma biçiminde de biçimsel bir çoğalma gözlemlenebilir. (Smith, 74).

Smith, otobiyografik eylemlerin kimlikleri ifade etmenin ve yeniden oluşturmanın, dönüştürmenin metinler arası, değerini vurgular. “*Hafızayı, deneyimi, kimliği, bedenlenmeyi ve failliği, bağlamsal, geçici, icracı otobiyografik eylemlerimizde şekillendirir ve bunlar aracılığıyla kendimizi yeniden yaratırız*” der (81). Bu doğrultuda, yazar ile okuyucu arasındaki ilişkiye ve ayrıca otobiyografik eylemlerin içinde yaşadığımız kültürde kendilerini gösterme yollarına ayrıntılı olarak bakmak gerektiğini söyler (81).

Smith’e göre hayatımızın hikâyesi bizden önce anlatılır ve kendimizle ilgili hikâye, başkalarının anlattıklarından bize ulaşan parçalardan oluşur ve onlara anlatmamızın birçok yolu, mevcut genel geçerlerle uyumlu olabilir. (117). Hayatımızı anlatırken anlatı bazen gerçekte olandan farklılaşır ve otobiyografi yazma sürecine

karmaşıklık katar. Ancak anlatısal gerçeğin doğruluk değeri nedir ve onu gerçek olaylarla ve gerçeklikle nasıl karşılaştırdığımız önemli hususlardır:

O, anlık olan sürece geri dönmenin ve bunu gerçekten olduğu gibi anlatmanın imkânı yok; otobiyografi -ve buna bağlı olarak öz düşünüm sürecinin kendisi- yanılısamalardan başka bir şeye yol açamaz. Evrimsel olarak konuşursak, yalancı olarak doğduğumuz anlaşılıyor; ve yine, kusurlu görünen şey öz-bilincin varlığıdır. Durum paradoksal bir durumdur (124).

Yapılan eklemeler ve azaltmalar otobiyografik hakikati, olasılığı açısından zor bir duruma soksa da, anlatı okuyucuya yanılısamalar sunar ki bunların hepsi yaşamı yeniden şekillendirmeyi ve yeni anlamları ortaya koymayı sağlar. Mark Freeman, geçmişin bugünün yorumlayıcı perspektifinden incelenmesi açısından yaşamlarımıza ilişkin yorumların, yaşamlar hakkında tarihsel bilgiden çok daha fazlasını söyleme yeteneğinden söz eder. Bu nedenle hayat anlatıları gerçekte olanı temsil edip etmediğine göre değerlendirilemez (Freeman 31). Anlatı bütünlüğünün varlığı aslında gerçeğin doğrudan bir göstergesi değildir ve bazen anlatıcı bu bütünlüğü elde edebilmek için gerçek malzemenin çoğunu feda eder. Bazen de hayatına ve anılarına entegre etmek adına yeni anlamlar yükler.

Sonuç olarak, otobiyografi, kişisel deneyimi, hafızayı ve kimliği karmaşık bir şekilde bir araya getiren benzersiz ve güçlü bir anlatı biçimi olarak öne çıkar. Bireylerin kendi hayatlarını kendi bakış açılarından anlatmalarına izin vererek, otobiyografiler yalnızca kişisel tarihleri belgelemekle kalmaz, aynı zamanda daha geniş kültürel ve toplumsal temalarla da etkileşime girer. Tür, yazarlar ve gerçek anlatım ile hafızanın öznel doğası arasındaki hassas dengeyi keşfederken, öz-yansımanın ve gerçeğin karmaşıklıklarının önemini vurgular. Otobiyografi merceğinden, okuyucular insan varoluşunu şekillendiren çeşitli deneyimlere dair içgörü kazanır, farklı bağlamlarda empati ve anlayışı teşvik eder. Böylece, otobiyografiler kendini ifade etme ve bağlantı için hayati araçlar olarak hizmet eder ve hem yazarları hem de okuyucuları ortak ve zengin yaşam hikayelerini keşfetmeye davet eder.

2.1.3. Etnisite

Etnik köken için birçok tanım ve özellik yazılmıştır. Etnik köken, bireyin bir grubun algılanan kültürel farklılıklarına dayalı sosyal kimliği olarak tanımlanır (Calhoun, 52). Richard Gelles ve Ann Levine etnik kimlik oluşmasında yemek tercihleri, geleneksel sanat, müzik, din ve tarihin önemli olduğunu belirtmiştir (Gelles ve Levine, 65). Etnik grup ortak kültürel özelliklere sahip olarak algılanan insanlardan oluşan bir kategoridir. Etnik grup, ulusal kökeni veya kendine özgü kültürel kalıpları nedeniyle diğerlerinden ayrılır (Schaefer ve Lamm, 85).

Yazar Alan Cunningsworth eserlerin değerlendirilmesinde önem verilmesi gereken konuların başında etnik köken geldiğini belirtmektedir. (65). Farklı etnik kökene sahip kişilerin kitaplarda ve görsellerde temsil edilmesi çok önemlidir. Ders kitaplarımızda farklı ülke ve etnik kökenden insanların yer alması bile çok önemlidir ki bu sayede öğrenciler diğer ülkeleri ve kültürleri tanıyacak ve zihinleri genişleyecektir. Etnik kökene önem veren yayınlarla insanlar başka ülkelerdeki insanları tanıdıkça kültürel farklılıklara, küresel sorunlara ve uluslararası değerlere karşı daha duyarlı hale gelir, hoşgörölü ve empatik vatandaşlar olurlar. Etnik köken, ‘milliyet’ ve ‘etnik / ulusal temsil’ terimleri olarak algılanmakta ve bunlarla bağlantılıdır. Çünkü açıkça tanımlanmadıkça, resimlerden ve okuma parçalarından kişilerin ‘beyaz İngiliz mi yoksa Kızılderili Amerikalı’ mı olduğunu belirlemek zordur. Çünkü, araştırmalar, dünyada 200'e yakın farklı ülkenin bulunduğunu ve okuma parçalarının ve beraberindeki resimlerin bu farklı milletleri ve dünya çapındaki ülkeleri ne ölçüde kapsayıp temsil ettiğini gösterir. (Cunningsworth, 92)

Kent sosyoloğu Robert Park, 1967 yılında etnik farklılıkların giderek önemini yitireceğini ve farklı grup üyelerinin toplum içinde “*kültürleşme*” yoluyla asimile edileceğini savunuyordu (Park 40). Ancak etnik köken bu şekilde asimile olmadı ve karşı görüşler gelişti. Park'ın “*asimilasyoncu görüşüne*” karşı, primordiyalist yani ilkelci ve araçsalci etnisite anlayışları olmak üzere iki temel etnisite yaklaşımı geliştirildi (Cornell ve Hartmann, 48). Araçsalci bakış açısına göre etnik kimlikler mutlaka sorun yaratmaz; daha ziyade, yalnızca belirli durumlarda ortaya çıkarlar ve çekişmeye neden olma potansiyeline sahiptirler. (Çelik, 163). İlkelci yaklaşımın savunucuları, etnik kimliğin

tarihsel ve toplumsal bağlamlardan bağımsız olarak var olduğunu ve çekici olduğunu ve insanların siyasi eğilimlerini kurumsal ve ekonomik kısıtlamaların ortadan kaldıramayacağı şekillerde etkilediğini iddia ederler. Amerikalı antropolog Clifford Geertz, etnik kökenin, insanlar arasındaki kan, konuşma, gelenek, din, yer ve görünüş gibi ayrımlarda toplumsal varoluşun temel verilerinin varsayılması gerektirdiğini ileri sürer (Geertz, 45). Öte yandan *Ethnicity and Race: Making Identities in a Changing World* (1998) eserinde Max Weber'in etnik köken tanımı, etnik bağlılıkların, gerçekte var olsun ya da olmasın, bir topluluk veya ortak bir soy inancına dayandığını öne sürer. Bu nedenle etnisite, bir grubun özünde var olan bir niteliğinden ziyade, öznel bir yapı veya toplumsal bir ürün olarak ortaya çıkar. Üstelik ortak ata inancı, hafızanın önemli bir rol oynadığı grup üyelerinin fiziksel görünüşünün yanı sıra ortak kültürel uygulamalara ve tarihe atıfta bulunularak da gerekçelendirilmektedir (Cornell ve Hartmann, 17).

Norveçli sosyal anropolog Frederick Barth, etnik kökene ilişkin antropolojik araştırmaların kültürel özelliklerine odaklanmak yerine, etnik sınırların korunmasının önemini belirtir. Etnik grupların ortak kültüre referansla tanımlanamayacağını, çünkü kültürün grup üyeleri tarafından icat edildiğini vurgular ve bunun tersini savunur. Öte yandan, bir grubun sosyal organizasyonu veya kendine özgü kültürel özellikleri değişse bile sınırlar aynı kalır. Etnik gruplar arasındaki bu sınırlar ancak kültürel farklılıklar etkileşimde fark yarattığında ortaya çıkar. Bu nedenle etnik köken, grupların “*kendi özellikleri*” olarak değil, gruplar arasında sınır olarak vardır (Barth, 6).

Etnisite için sınırların belirlenmesi büyük önem taşır ve aslında farklı gruplar arasındaki kültürel farklılıkların karşılıklı tanınmasıdır (Eriksen, 28). Etnik sınırlar tartışılabilir ve esnektir. Gruplar arasındaki sürekli etkileşimin esnekliği nedeniyle etnik grupların sınırları zamanla aşılmaktadır. Ancak Goyne Cohen öznel atıfları reddeder, daha ziyade geniş ölçekli tarihsel süreç ve güç ilişkilerinin yarattığı yapıyı öne çıkaran nesnel atıfları savunur (Cohen, 55). Barth'ın bilişsel yaklaşımı ile Cohen'in yapısal temelli etnik kimliği, seçim ile kısıtlama arasındaki karşılıklı ilişkiyi ima eden “*durumsal seçilimi*” ortaya koyar (55).

Gruplar arasındaki farklılıklar gelecek nesillere stratejiler yoluyla iletilmektedir. “*Analitik olarak kullanıldığında stereotipleştirme kavramı, bir grubun kültürel*

farklılığına ilişkin standartlaştırılmış kavramların yaratılması ve tutarlı bir şekilde uygulanması anlamına gelir” (23-24). Bu farklılıklar ya da daha doğrusu ortak noktalar insan türlerini bölmeye hizmet edebilirler; ezilen veya zayıf grupların güçlü olanlardan sembolik intikamı olarak işlev görebilirler ve son olarak gruplar arasındaki sosyal mesafeyi göstererek sınırları korurlar (25). Ayrıca, bazı etnik kimlikler sosyal belirleyici işlevi görebilir (Eidheim, 43). Etnik üyelik sosyal hiyerarşinin birçok parçasından biridir. Sosyal farklılaşmadaki kriterler etnik köken ile sınıf, din ve cinsiyet gibi diğer kimlik biçimleri arasındaki ilişkide önemlidir. Eriksen, etnik sınıflandırma içinde kategorik aidiyet biçimindeki etnik kimliğin koşullarına dikkat çeker. "Etnik kimliklerin siyasi açıdan anlamlı olup olmaması ulus gibi daha geniş bağlama bağlıdır" der (Eriksen 60). Böylece etnik kimliğin çok geniş kapsamlara uzandığı anlaşılır.

Sonuç olarak, etnik köken, algılanan kültürel farklılıklar ve tarihsel bağlamlar tarafından şekillendirilen sosyal kimliğin hayati bir bileşeni olarak hizmet eder. Sadece statik bir özellik değil, gruplar arasındaki etkileşim ve müzakere yoluyla gelişen dinamik bir yapıdır. Etnik sınırların tanınması, bu ayrımların sosyal hiyerarşileri ve ilişkileri nasıl etkilediğini anlamının önemini vurgular. Dahası, edebiyatta ve eğitimde çeşitli etnik geçmişlerin temsili, kültürel duyarlılığı, empatiyi ve küresel farkındalığı teşvik etmede önemli bir rol oynar.

2.2. Kavramlar

2.2.1. Yerinden Olma: Memleket ve Sürgün

Yurt gerçek benliğin kabulünü ya da bunu ifade edecek bir alanı, üzgün ya da mutlu olmak için güvenli bir ortamı ve bedeninin olduğu kadar ruhunun da barınacağı bir yeri temsil eder. Aviezer Tucker'ın belirttiği gibi: “*Yurt, öznelliğimizin dünyadaki yansımasıdır. Yurt, dünyayla etkileşim yoluyla benzersiz benliğimizi gerçekleştirmemize olanak sağlayan ortamdır. Yurt, evimiz gibi olmamızı sağlayan ortamdır*” (Tucker 257). Tucker ayrıca evin ve yurdun bir binayla sınırlı olmadığı yönündeki temel fikre de dikkat çeker. Yurt duygusal bir çevre, bir kültür, bir coğrafi konum, bir politik sistem, bir tarihsel zaman ve yer ve bunların birleşimi olabilir.

Yurt kavramını anlamak hem ev sahibi ülke hem de göç edilen ülke arasındaki bağlantıyı içerir (Howes ve Hammett, 22). Ilan Magat'a göre, günlük aktivitelerin yapıldığı yer olan “*Küçük Yurt*” ve kişinin ait olduğu, “*nihai geri dönüşün yeri olan Büyük Yurt*” vardır (Magat, 120). Bu anlamda yurt, yalnızca tek bir yer değil, belki de yurdun farklı unsurlarını kapsayan birçok farklı yerdir ki bunlar yer duygusu, tanıdık insanlar, akrabalık bağları, köklülük, geçmiş, “*duygusal bir öz*” (Lam ve Yeoh, 142) veya “*diasporik hayal gücünde efsanevi bir arzu yeri*” kavramlarını kapsar (Brah, 35). Bu nedenle yurt karmaşık ve çok yönlü bir kavramdır.

Yurdun coğrafi konumu, havası ve suyu gibi fiziksel aidiyetleri “*maddi yurdun*” bir parçasını oluşturur (Taylor, 16). Yurt sahibi olma konusundaki ekonomik kaygıların, bazı insanlar için daha az önemli olduğu düşünülse de birçok kişi için “*maddi yurt*” sahibi olmanın temel bir konu olduğu görüşü de bulunmaktadır (Lam ve Yeoh, 2004). Mülteciler üzerine yaptığı araştırmada Charles Taylor, maddi yurdun “*sadece yurt olarak değil, aynı zamanda ataların gömülü olduğu tarlalar, meyve bahçeleri, tarım arazileri ve mezarlık olarak da görüldüğünü*” tespit etmiştir (Taylor 16). Özellikle kırsal kesimde yaşayan insanlar için fiziki arazinin değeri ekonomik değerinin çok üzerindedir. Taylor'a göre, bitkiler, hayvanlar, ağaçlar, mahsuller ve çiçekler gibi doğal çevrenin diğer unsurları “*maddi yurt*” içinde belirgin bir şekilde yer almaktadır (16).

Yurt duygusal bağlamda bir “*yer duygusu*” olarak da görülebilir ve soyut mekânlar “*tanım ve anlam*” kazandıkça yer haline gelir ki bu sayede yaşanmışlıklar yurda anlam katar (Tuan, 136). Bir yurt “*günlük uygulamalar, cenaze törenleri, festivaller, dini ve politik söylemler*” aracılığıyla anlam kazanır (Taylor, 12). İnsanlar yurtlarının kendilerine sağladığı güvenli alana bağlıdırlar ve uzaklaştıklarında özlemini çekerler. Yi- Fu Tuan'a göre ev “*samimi bir yer*”dir (144). Alison Blunt ve Robyn Dowling yurdun fiziksel bir yer olduğunu ama aynı zamanda “*duygularla dolu bir hayal ürünü*” olduğunu belirtmiştir (2). Bu duygular ait olma ile ilgili olabileceği gibi yabancılaşma duygusu da içerebilir. Yaşanan deneyimlerin yarattığı duygular anıları oluşturur ki bu da bir insani fiziksel bir konuma, bir mekâna bağlar ve böylece bir “*yer duygusu*” olarak yurt yaratır (2).

Yurdun tek bir yer olduğu düşüncesinin aksine, yurdun birden fazla yerde olabileceği düşüncesi vardır. İnsanlar üzerinde yapılan bir çalışmada Deniz Erkmen,

bireyler için evin iki yönlü olduğu sonucuna varmıştır. Anavatanlarına duygusal bir bağ kuran insanların, bu hareketi “*kozmpolit kimlik inşasının temel unsuru*” olarak ifade ettikleri belirtilmiştir (Erkman, 38). Benzer şekilde Nigél Rapport hareketin yurt anlayışımız açısından çok önemli olduğunu düşünür. “*Evrenin sabit fiziksel merkezinden ayrılmak ve geri dönmek için güvenli bir yer şeklinde olan geleneksel yurt anlayışının yerine, yurt kişi her ayrıldığında yanında götürebileceği çok daha hareketli bir kavram olarak kullanılmaya başlamıştır*” der (Rapport, 73). Bu yurt perspektifi, yurdun sadece fiziksel bir mekâna indirgemesini kabul etmez.

Theodore Lam ve Schaefer Yeoh yurdu, “*arzular, kaygılar ve benliğe bağlı kişisel hafıza için taşınabilir depolar olarak işlev gördüğü*” “*beden*” ile karşılaştırır. “(143). Bu yazarlar, yurt beden benzeşmesine daha cinsiyetçi yaklaşır. Yazarlar yurdu, mobil evin erkek çabalarına daha yakın olduğu, kadınların ise sabit bir ev anlayışına daha uygun olduğu cinsiyetçi bir bakış açısına kadar genişletir. Yurdu temelde cinsiyetlendirilmiş olarak görmek, yurdun hem olumlu hem de olumsuz birçok farklı duygunun mekânı olabileceği ihtimaline ışık tutar. Blunt ve Dowling de aynı şekilde yurdun cinsiyetçi bir kavram olduğunu öne sürer ve yurdu kadınlara yönelik baskı ve şiddetin mekânı olarak gören feminist bilim insanlarına işaret eder (2). Summer Henderson da kadınların yurtlarındaki emeklerine atıfta bulunarak emek ve iş arasındaki ilişkiyi kullanır (Henderson, 18). Simon de Beauvoir'a göre ise yurt, erkek için aşkın faaliyetleri sürdürmekte özgür olduğu bir sığınağı temsil ederken, kadın içinse görevlerin angaryasına olarak tanımlanır. Henderson “*kadının erkeğin yurdu olduğu*” fikrine dikkat çeker (18). Bu bağlamda erkek, kadını yurt olarak kullanarak anne rahmine dönüş hayalini gerçekleştirirken, kadın nesneleştirilmektedir.

Yurt aynı zamanda geçmiş, şimdi ve gelecek arasında oluşturulan bağlantıların mekânıdır. Lauren Howes ve Daniel Hammett yurt tanımında “*geçiciliğe, istikrarsızlığa ve çoklu, ulus ötesi konumlara bağlılıklara*” dikkat çeker (22). Bu anlamda yurt, insanların anıları aracılığıyla sembolik olarak inşa edilir. İdealleştirilmiş bir geçmiş çoğu zaman şimdiki zamanın rahatsızlığından kaçtığı huzurlu bir limana dönüşür. Bu kaçışın kaçınılmaz sonucu, genellikle geri dönüşü olmayan çocukluğa yönelik özlemdir (Lam ve Yeoh, 143). Taylor'un tanımladığı gibi “geçici yurt” ise mültecilerin mekan kadar zaman

içindeki yerini de ifade eder (Taylor 12). Fiziksel yurtlarını kaybetmiş insanlar için şimdiki zaman sürgünle işaretlenir, geçmiş, kaybettikleri yurtlarıyla karakterize edilir ve gelecek, geri dönüş belirsizliği veya devam eden sürgünle şekillenir.

Yurt kavramı milletçilik ile yakından ilgilidir. Aslında çoğu zaman “*ulusal kimliğin temel taşı*” olarak algılanır. (Macpherson, 92). Barrington kendi yorumlarında yurt ve vatan olarak anlaşılan bölgeselliğin ulusal kimlik açısından önemini vurgular (Barrington vd, 299). Vatana duyulan duygusal bağlılıkta da ulusal benlik bilincinin gelişmesindeki önemin altını çizer (299). “*Yurt*” ve “*ulus*” kavramları arasındaki bağ sağlamdır (Işın 231). Yazara göre yurt, nevrotik vatandaşın üretildiği yer haline gelir. Yazar “*böylece ev ve ulus hem aynı hem de farklı hale gelir; birbirlerine model oluşturdıkları için aynı; diğerinden kaçış veya sığınak sağladığı için farklıdır*” görüşünü savunur. (231).

Yurt kavramının insanlar için benzer imgeleri çağrıştırdığı düşünülür; ancak yurt kavramının evrensel olmayabileceğini öne süren bazı araştırmalar vardır. Magat, ev kavramına farklı kişilerin farklı anlamlar yüklediğini ve bu anlamların aynı kişi için de yaşamının farklı dönemlerinde farklılaştığını belirtmektedir (Magat, 120). Yurdun kavramsallaştırılmasındaki farklılıklar daha çok ulusal kimlikle karşılaştırıldığında belirgindir. Magat, Kanada'daki Japon ve İsrailli göçmenleri karşılaştırarak, ulusal kimliklerinin göreceli gücüne ve “*yurt*” kavramının “*ulus*” kavramıyla ne kadar güçlü bir şekilde birleştiğine bağlı olarak iki grubun yurt konusunda nasıl farklı yorumlara sahip olduğunu göstermektedir (120). İsrailli göçmenlerin güçlü ulusal kimlikleri başka yerlerde yurt kurmalarını engellese de Japon göçmenlerin birden fazla yurda sahip olması ve yine de güçlü bir Japon ulusal kimliğini koruması mümkündür. İsrailliler için yurt ve ulus eş anlamlıdır ve tek gerçek yuva İsrail'dir. Japonlar içinse bu iki kavramın birbirinden ayrılır ve birden fazla yurt ve aidiyet duygusunun kurulması mümkündür. Ayrıca, Lam ve Yeoh, Çinli-Malezyalı göçmenlere özgü yurdun tanımlayıcı özelliklerinin sosyal ilişkiler, nostaljik anılar, ulusal kimlik ve pratik yaşam tarzı ihtiyaçları olduğunu vurgular (Lam ve Yeoh, 143).

Yurt kavramı bu kadar farklı anlamlar taşıırken sürgün de aynı şekilde çok karmaşık anlamlar içerir. İnsanın evinden fiziksel olarak ayrı kalmak zorunda bırakılması, sürgün olarak adlandırılır ve siyaset, kültür ve ekonomiyle ilgili yönleri olan bir süreci ifade eder.

Kimlik ve kültür yaşamın tüm yönlerinin ayrılmaz bir parçası olduğundan, sürgün öncesi ve sonrası deneyimlerin anıları güçlü sosyal bağlar aracılığıyla nesilden nesile aktarılır. Bir grubun veya bireyin hafızası öncelikle kendi deneyimlerine dayanır ve duygusal bir bileşene sahip olabilir. Öte yandan karşılaştırılabilir anıların varlığı, toplumsal belleğin sıradanlığını vurgular ve kişi ya da grubun belirli bir olayı yaşadığını gösterir.

Andreas Hackl, sürgüne gönderilen yazarların sosyal ve akademik bir sürgün algısının oluşmasında anahtar rol oynadığını savunur (Hackl 56). Sürgünde yazılan otobiyograflerin analizinde psikanaliz geniş bir alan sağlar. Psikanaliz, sürgünün parçalanmış kimliğini kavramak için yararlı bir araç işlevi görür. Bir kaybın getirdiği krizleri isimlendirmek ve onun anlatımını anlatmak, onun için yas tutmanın ön koşuludur. Üstelik sürgün bir kayıptır, bir acıdır. Joseph Ludin, ben merkeziliğin sürgün koşulları tarafından nasıl hem teşvik edildiğini hem de damgalandığını açıklar. Ludin bunu küçük bir çocuğun yaralanmasıyla ilgili hissettiklerine benzetir ve sürgünde oluşan yaranın ilgi odağı haline geldiğini ve aynı zamanda bir çocuğun bandajlanmış bir yarayı görmekten gurur duyması gibi olduğunu iddia eder. (Ludin, 65) Hayat hikayelerini yazmaya karar veren sürgündeki yazarlar için yazma süreci, Ludin'in dediği gibi yaraları sergilemenin ve iyileştirmenin iyi bir yoludur çünkü bu süreçte kaybedilmiş olanların yasını tutmasına olanak sağlar.

Sürgün aynı zamanda doğası gereği bir geçiciliğe, evsizliğe de işaret eder. Bella Brodzki'ye göre kendine gönderme yapan bir bakış açısıyla yazmak söylemsel, epistemolojik ve ontolojik olarak hiçbir yerde yaşamak anlamına gelmez. Brodzki kadınların ataerkil bir dünyada kendini temsil etmenin yollarını aradığından, göçmen devletlerde feminist otobiyografi yazarlarının ikiye katlandığına belirtir. Ülkesinden kopup kendini yazmak için yolculuğa çıkan kadın yazar, bu yurtsuzlukla iki kez yüzleşmek zorunda kalır (Brodzki vd, 157) .

Sürgünün ilk travması, bir daha yurda dönememek korkusudur. Edward Said, *Reflections On Exile: & Other Literary & Cultural Essays* (2000) adlı eserinde, yalnızca yurda dönememe durumunun bir insanı sürgüne göndermek için yeterli olduğunu ancak yine de “sürgünler, göçmenler, gurbetçiler ve göçmenler” arasında ayrım olduğunu söyler (Said, 180). Said'e göre göçmen kelimesi, çaresiz ve suçsuz insan gruplarını çağırırsa da

yalnızlık ve maneviyat çağrışımlarını da bünyesinde taşır (Said, 180). Ludin, sürgünün aidiyet kaybı ve ayrılık deneyimi ile sonuçlandığını ve bunların birbirine karışarak sürgün edilen kişinin kayıp duygularıyla yaralanmasıyla sonuçlandığını vurgular. Ludin'e göre bu durum, sürgün edilen kişide bir kimlik kaybına yol açmaktadır. (Ludin, 65) Ancak Fatma Altzinger'in vurguladığı üzere, sürgün edilen kişi ancak kendisi ile sürgünde olan kendisi arasında yaratıcı bir yol keşfettiğinde kendine bir alan yaratabilir (Altzinger, 80).

Sonuç olarak, yurdun yalnızca fiziksel bir yer olmadığı, duygusal bağlar, kültürel kimlikler ve yaşanmış deneyimler tarafından şekillendirilen çok yönlü bir yapı olduğu vurgulanır. Bireylerin hem anavatanlarına hem de mevcut çevrelerine olan anılar, uygulamalar ve bağlantılar aracılığıyla aidiyet duygusunu yönlendikleri ortaya çıkar. Sürgün, sıklıkla kayıp ve yerinden edilmeye ilişkilendirilse de aynı zamanda yeni kimlikler ve evler yaratmak için yollar açar ve coğrafi sınırları aşan dinamik bir aidiyet anlayışına olanak tanır. Ev ve sürgün arasındaki etkileşim, kişisel ve kolektif tarihlerin kimlikler üzerindeki etkisini ortaya koyar ve yerinden edilme ve yurt denilebilecek bir yer için süren arayış karşısında insan ruhunun dayanıklılığını vurgular.

2.2.2. Etnik Kimlik

'Etnisite' Yunanca etnos sözcüğünden türemiştir. Etnos'un kaydedilen en eski kullanımları, hayvan kalabalıklarından savaşçı gruplarına kadar çok çeşitli toplulukları tanımlardı (Tonkin vd, 12). Bu erken dönem kullanımı, genellikle konumu veya davranışları bir şekilde Yunan sosyal normallığı alanı dışında olan insanları tanımlıyordu. Aristoteles bu terimi yabancı veya barbar uluslar için kullanırken, Herodot Yunanlıları tanımlarken etnos terimini kullanmıştır. Yeni Ahit'te ethnos, Hristiyan olmayan veya Yahudi olmayan, kafir anlamında kullanılmaktadır. O zamanlar Ethnikos neredeyse barbarlıkla eşanlamlı olarak kullanılmıştır. Ancak zaman içinde ethnosun anlamı öteki olarak değişmiştir. (Just, 1989). İngilizce'de etnik kelimesi on dördüncü yüzyılın ortalarında ortaya çıkmış ve yaklaşık on dokuzuncu yüzyılın ortalarına kadar kafir anlamında kullanılmıştır. Daha sonra ortak özelliklere sahip bir grup insanı tanımlama aşamasına gelmiş, ancak gerçekte yerini belirli ırksal özellikler duygusu almıştır. Daha sonra etnoloji, etnografya, etnosentrizm, etnik köken gibi terimler ortaya çıkmıştır. Oxford

İngilizce Sözlüğü'ne göre etnik köken, İngilizce'de 1772'de "*eski ve nadir*" olarak listelenen bir kullanımla ortaya çıkmıştır (Fortier 213)

Etnik kimlik tanımı "*etnik köken, renk, dil ve din açısından farklılaşmış grupları kolaylıkla kapsar; ırkları ve milliyetleri kapsar*" (Horowitz, 3). Etnik köken din, dil, kültür özelliklerini bünyesinde barındırdığından, etnik grubu tanımlamak kolay değildir. Bu özellikler etnisitenin temel özellikleri olmasına rağmen tek başına hiçbir etnik grubu ayırmak için yeterli değildir.

Etnik kimlik, bireyin benliği ve bir etnik grubun parçası olma perspektifinden de açıklanabilir (Tajfel, 255). Etnik grubun büyüklüğünden bağımsız herkesin bir etnik kökene sahip olduğu söylenebilir. Ancak birey ait olduğu etnik grupta birden fazla kimliğe sahip olabilir. Etnisitenin kültürel farklılıklara dayandığı da ileri sürülmektedir (Jenkins, 14).

Etnik köken kavramını, duruma ve zamana bağlı olarak sabit ya da değişken olarak tanımlayan iki ana bakış açısı vardır. Clifford Geertz etnisitenin tanımlanmasında önemli bakış açılarından biri olan "*ilkelcilik*" görüşünü ortaya koymaktadır (Geertz, 40). Bu bakış açısına göre etnik gruplar, kültür, dil ve akrabalık gibi toplumsal varoluşun varsayılan verilerinden kaynaklanan ilksel bağlılığa sahiptir. Etnik kimliğin sabit ve değişmez yönleri vardır, çünkü ilkel bağların değiştirilmesi oldukça zordur. Antropolog Fredrik Barth primordializm'den farklı olarak "*enstrümantalist*" bakış açısını, yaşamın her alanında sosyal etkileşim yoluyla inşa edilen bir sosyal kimlik olarak savunur (Barth, 16). Barth, bir etnik topluluğun dil ve kültür gibi bileşenlerinin birbirlerinin etkileşimi sonucu oluştuğunu ileri sürerken (Barth, 16), Anthony Giddens ise etnisitenin kendi niteliğiyle değil, kişilerin yaşamıyla ilişkilendirilmesi nedeniyle değişken olduğu görüşünü savunur (Giddens, 106). Giddens'a göre birey toplumsal değişimlere bağlı olarak bilinçli olarak kendi kimliğini belirleyebilir. Jenkins ise etnik kökene araçsalıcı bakış açısını getirerek koşullara ve zamana bağlı ilişkilerin bir özelliği olarak tanımlamaktadır (Jenkins, 17).

Sosyal süreçler söz konusu olduğunda, aynı etnik kökene sahip toplumlar farklı davranış kalıpları ve eylemler sergileyebilmektedir. Gerd Bauman'a göre etnik kimlikler, doğanın işleyişinden ziyade, insanın özdeşleşmesi ve faaliyetlerinden kaynaklanmaktadır.

Başka bir deyişle kimlikler, kalıtsal olsalar bile onları doğuran toplumsal süreçlerle birlikte anlaşılmalıdır. Bu anlamda etnik kimlikler insan aklının, yeteneklerinin ve planlamasının sonucudur. Bu nedenle, her ne kadar etnik kimlik temel olsa da içerdiği sosyal süreçlere bağlı olarak farklı çağrışımlar ve tutumlar üstlenebilmektedir (Bauman, 64).

Bir kişiyi ve içinde bulunduğu toplumu tanımlayan temel unsurlardan biri etnik kimliktir. George Ritzer'e göre, insanların etnik kimlikleri onlara, parçası oldukları topluluklara ve kendilerine ilişkin bir amaç duygusu sağlar (Ritzer, 458). Başka bir deyişle, bireyler etnik kimlikleri doğrultusunda benzer düşüncelere sahip diğer kişilerle sosyal etkileşimler yoluyla kurarlar. Bu bir araya gelme, artan medya temsili ve araçları sayesinde küreselleşmenin bir sonucu olarak güçlenir. Ritzer'e göre küreselleşme tehlikesi altında olduğu iddia edilen ulusal ve etnik kimlikler sağlamdır, kırılğan değildir. Örneğin, medya araçlarının ilerlemesi ve küreselleşmenin tetiklediği diaspora topluluklarının dağılması sonucunda etnik kimlikler korunmakta hatta geliştirilmektedir (459).

Etnik kimlik için toplumsal aidiyet bilinci gereklidir. Literatüre göre bu aidiyet duygusu, etnik grupları ve kimlikleri şekillendiren tarihsel süreçlerden kaynaklanmalıdır. Bu süreçler aynı zamanda ortak ataların önemini, dayanışma duygusunu, mitleri, kültürü ve anıları da içermeli; dahası tarihsel olmalı ve toplulukları dağıtma ve dönüştürme kapasitesine sahip olmalıdır (Smith, 20). Smith'in sıraladığı bu ortak özellikler, bir toplumun ve bireyin etnik kimliğine bağlılığının bileşenleridir. *"Bu unsur sendromunun mevcut olduğu, ortak bir kimlik duygusuna sahip tarihi bir kültür topluluğunun huzurunda olduğumuz açıktır"* der (21). Böylece etnik kimlik için ortak kültürel unsurlara işaret eder.

Etnik köken; kimlik ve kültürün temel bileşenlerinden biridir. Ayrıca etnik kimlik, grup üyeliği ve etnik kökene dayalı olarak grubun kabul edilebilirliğinin bir aracı olarak gelişir. Kollektif aidiyet bağlamında, ortak kültür, gelenek, tarih ve dayanışmayla ayrılmaz biçimde bağlantılı olan etnik kökenlerin kimlik temelli özdeşleşmesi ve mücadelesi olarak nitelendirilebilir. Soy olarak da bilinen etnik grup, belirli özellikleri paylaşan ve ortak bir kimlik oluşturmak için dayanışma duygusu geliştiren işbirlikçi grupların kolektif kimliğidir. Bu gruplar aynı zamanda ortak bir aidiyet duygusuna ve öz bilince sahiptir. Dolayısıyla etnik aidiyet, kimliğin üretimi ve inşasının temelidir.

Sonuç olarak, etnik kimlik, toplum içindeki bireysel ve kolektif deneyimleri şekillendirmede önemli bir rol oynayan karmaşık ve çok yönlü bir kavramdır. Kültür, dil, din ve paylaşılan tarih dahil olmak üzere bir dizi özelliği kapsar ve bunlar birlikte bireyler arasında bir aidiyet ve topluluk duygusunu besler. Etnik kimliğe ilişkin bakış açıları ister sabit ister değişken olarak görülsün, bireylerin sosyal etkileşimlere ve tarihsel bağlamlara yanıt olarak etnik geçmişleriyle nasıl ilişki kurduklarının dinamik doğasını vurgular. Küreselleşme kültürel alışverişleri ve etkileşimleri etkilemeye devam ederken, etnik kimlikler yalnızca korunmakla kalmaz, aynı zamanda toplulukların dayanıklılığını ve uyum yeteneğini yansıtarak geliştirilebilir. Sonuç olarak, etnik kimliği anlamak, insan çeşitliliğinin zengin dokusunu ve sosyal gerçeklikleri tanımlayan devam eden süreçleri kavramak için esastır.

2.2.3. Çok kültürlülük

Belirli bir nüfus içindeki farklı mekansal formlarda görülen, ancak özellikle ulus devletlerin ve şehirlerin mekansal merceğinden gözlemlenen çeşitliliğin sosyal durumuna çok kültürlülük denir. Özellikle bir nüfus arasındaki ırksal, etnik, dinsel ve diğer kültürel farklılıkların varlığını ifade eder. Çok kültürlülük, siyasi ana akım içindeki azınlık gruplarının haklarını ve taleplerini tanıyan bir siyasi entegrasyon biçimidir. Çok kültürlülük sosyal ve kültürel çeşitliliğe ilişkin bu farkındalığa dayanmaktadır ve fiilen benimsenmesi bölgeler ve ülkeler arasında büyük farklılıklar göstermektedir. Çeşitliliğin kabulü üzerine öngörülen çok kültürlülük, aynı zamanda bu ayrımlarla tanımlanan bireylerin, kamusal alanlarda seçkin grupların ihtiyaçlarını ve haklarını tanıyan söylem ve politikalar yoluyla resmi olarak kabul edilmesini ve bütünleşmesini ifade etmektedir.

Çok kültürlülük siyasetinin batılı liberal kamuoyuna tanıtılması 1960'ların sonlarına kadar uzanır. Kanada gibi bazı ülkelerde çok kültürlülük, kültürel çeşitliliğe resmi bir yanıt olarak 1970'li yılların başlarında benimsenmiş olsa da teorik tartışmalar ancak on yıl sonra başlayabilmiştir (Kymlicka, 260). 1960'ların sonlarından itibaren liberal devletler, asimilasyondan çok kültürlülüğe geçmek zorunda kalmış, bu da kültürel geleneklere saygı ve tanınma eksikliğine yol açmıştır.

Asimilasyon, çok kültürlü taleplerin ortaya çıkmasından önce göçmenler için tavsiye edilen hareket tarzı olmuştur (260). Ancak akademisyen ve sosyolog Christian Joppke'nin de belirttiği gibi, kültürleşme stratejileriyle ilgili etik sorunlar nedeniyle devletler entegrasyonu reddetmiştir. İnsan haklarının korunduğu bir dönemde liberal devletlerin farklı kültürel geçmişlere saygı göstermesi gerekmiştir. Ayrıca Joppke, 1945'ten sonra doğan göçmenlerin güçlü ulusal bağları ve kolay harekete geçmeleri nedeniyle asimilasyonu benimseyemediklerini ileri sürer. Ona göre göçmenler kendi ülkelerine düzenli olarak geri dönerek gelenek ve göreneklerini koruyabilirler (Joppke, 456). Böylece ulusal bağını koruyan göçmenler üzerinde asimilasyon planlandığı şekilde başarılı olamayabilmektedir.

Asimilasyon hususunda siyaset bilimci ve akademisyen Ayelet Shachar azınlıkların devletlerin asimilasyonist taleplerine verdikleri tepkileri gruplara ayırır. Azınlıklar geçmiş bağlarını ortadan kaldırarak ana akım topluma tamamen asimile olabilirler ya da azınlıklar asimilasyonun taleplerine sınırlı bir özgüllükle karşılık verebilirler ki bu, toplumdan dışlanmamak için kültürlerinin ana yönlerini korurken diğer yönlerini değiştirmeyi seçebilecekleri anlamına gelir (Shachar, 35). Azınlıklar hem kültürel farklılıklarını koruyabilir hem de toplumun tam üyesi olabilirler. Bugün ise göçmen nüfuslara ulusal kimlikleri dayatmak yaygınlaşmıştır. Reaktif kültürcülük Shachar'a göre asimilasyoncu politikalarla verilen bir tepkidir. Reaktif kültürcü gruplar değişmeden ve saf kalmayı hedefleyenlerdir. Grubun dış dünyayla etkileşimi nedeniyle kimliğini kaybedeceği endişesi vardır (Shachar, 36).

Çok kültürlülük, azınlık kültürel grupların farklılıklarına saygı gösterilmesini ve bunların açıkça tanınmasını ve böylece ırkçılığın ve ayrımcılığın ortadan kaldırılmasını amaçlayan bir politika alternatifi olarak ortaya çıkmıştır. Çok kültürlülük, en başından beri, ana akım toplumun üyeleri olarak doğmamış olanları ayrımcılığa uğratmayacak, kamu politikasını düzenlemenin yeni bir yolu olarak tasarlanmış ve farklı kökenden gelen insanların uyum içinde yaşamasını sağlayacak şekilde uzlaşmasını amaçlamıştır.

Amerika da çok kültürlülük terimi nadiren kullanılsa da Amerika Birleşik Devletleri 1960'larda Sivil Haklar hareketi sayesinde batılı olmayan ülkelere gelen yeni göçmenler için olumlu ayrımcılık politikaları geliştirmiştir. Batılı olmayan azınlık

grupları, özellikle siyasi temsil ve eğitim alanlarında ayrıcalıklı muamele görmüştür. Siyasi temsil ve iki dilli eğitime yönelik olumlu ayrımcılık girişimleri 1960'ların sonlarında uygulamaya konmaya başlanmıştır (Joppke, 456).

Kanada'da çok kültürlülük 1970'lerin başında bir hükümet politikası olarak kabul edilmiştir ve 1982 tarihli Kanada Anayasası bu terimi anayasaya dahil etmiştir. Kanada çok kültürlülük Yasası da 1985'te yürürlüğe girmiştir. Kanun, Kanada'nın çok kültürlü bir ülke olduğunu ve bu çeşitliliği sürdürmenin devletin görevi olduğunu teyit eder. Çok kültürlülük politikasının yasal tanımı, ayrımcılık yapmamaya ve azınlık gruplarının asimile olmalarını gerektirmeden ana akım toplumla bütünleşmesine güçlü bir vurgu yapmaktadır.

Yakın zamana kadar Avrupa ulusları da benzer şekilde çok kültürlülüğe bağlı olmuştur. Örneğin, 1960'ların başında Birleşik Krallık ayrımcılıkla mücadele etmeye başlamıştır. Ayrıca Fransa 1980'lerin başında kültürel çeşitlilik hakkını teyit etmiştir. 1980'lerde Hollanda'da da önemli kültürel eşitsizlikler var olmuştur. Ayrıca Almanya, 1990'lı yıllarda göçmenlere vatandaşlık vermiş ve vatandaşlığa kabul politikasını değiştirmiştir. (Geddes, 112)

Her ülkede çok kültürlülük politikaları farklıdır ve bu durumun zaman zaman grup içi azınlıklar açısından ciddi sonuçları olmuştur. Devletler, azınlıklara belirli kültürel standartlar dayatarak grup eşitsizliğini teşvik ettiğinde topluluk ve gruplar ulus ve toplum arasındaki bu kavganın kurbanı olmuşlardır (Shachar, 55).

Sonuç olarak, çok kültürlülük toplumların kültürel çeşitliliği anlama ve onunla etkileşim kurma biçiminde önemli bir değişimi temsil eder. Asimilasyoncu politikaların sınırlamalarına bir yanıt olarak ortaya çıkan çok kültürlülük, bir nüfus içindeki çeşitli ırksal, etnik ve dini grupların farklı kimliklerini tanımanın ve saygı göstermenin önemini vurgular. Çok kültürlülük, azınlık gruplarının kültürel miraslarını terk etmelerini gerektirmeden siyasi ana akıma entegrasyonunu teşvik ederek sosyal uyumu ve uyumu teşvik etmeyi amaçlar. Çok kültürlülük politikalarının uygulanması ülkeler arasında farklılık gösterse de genel hedef aynı kalır o da çeşitliliği kutlayan ve ayrımcılıkla mücadele eden kapsayıcı toplumlar yaratmaktır. Küresel göç demografiyi şekillendirmeye

devam ederken, çok kültürlülük ilkeleri ulusların tüm bireylere eşit ve adil muamele etmesine rehberlik etmede önemli olacak ve kültürel farklılıkların yalnızca kabul edilmesini değil, aynı zamanda canlı ve dinamik bir toplumun ayrılmaz bileşenleri olarak değerlendirilmesini sağlar.

3. BÖLÜM: MELUNCAN KİMLİKLERİNİN TARİHSEL VE KÜLTÜREL ART ALANLARI

3.1. Göç Dalgaları

Meluncan toplumuna dair yaşantılarını yansıtan, onların geçmişlerinden, tarihlerinden, kültürlerinden bahseden eserlerde bu tarihi, kültürel unsurları analiz edebilmek için onlara ait tarihsel ve kültürel bilgilerin de ortaya konulması önem arz etmektedir. Bu tarihsel bilgiler bağlamında Meluncan'ları özellikle Kuzey Amerika'ya getiren göç dalgaları ilk irdelenecek husustur. Bu kapsamda Kuzey Amerika'da yoğunlaştıkları bölgeler ve bu bölgelerdeki topluluklar göç dalgalarının izini sürmek açısından önemlidir. Meluncan halkı ve onların soyundan gelenler uzun yıllardır dağlık Appalachia bölgesinde, özellikle Blue Ridge ve Smoky Dağları'nda yaşamaktadır. Meluncan'lar bazen bir Kızılderili grubu olarak kabul görürlerdi. Gilbert'e göre Meluncan'lara dair algılar hususunda Kızılderili, Beyaz ve özellikle Portekiz, İspanyol kanının öne çıktığı söylenir. (Gilbert, 426) Meluncan'lar ve diğer gruplar aşağıdaki büyük topluluklarda yaşıyorlardı: Kuzey Carolina'daki ilçeler- Jackson, Swain, Robeson, Allegheny, Surry, Macon, Cherokee, Northampton, Buford. Güney Carolina, Lancaster'da. Tennessee'de: Hancock, Ashe, Yancey, Hawkins, Tazewell, Claiborne, Hamblen, Rhea, Roane, Loudon, Cocke, Davidson, Franklin, Grundy, Hamilton, Knox, Marion, Meigs, Morgan, Overton, Rhea, Roane, Sullivan, White, Wilson, Bledsoe ve Van Buren. Virginia Lee'de, Blackwater, Scott, Wise, Dickenson. KY'de; Letcher, Dickerson, Magoffin. Güneybatı Virginia'da: Giles, Russell ve Washington. (Ball, 60) Bunlar bilinen güvenli yerlerdi ama yaşadıkları bölgeler sadece bunlar değildi. Binlerce Meluncan Batı'ya, çoğu Arkansas, Oklahoma, Indiana, Teksas ve Kaliforniya'ya göç etti. Bazıları da Rockville, Maryland, Ohio'ya ve Tallahassee'nin hemen batısındaki Blountstown, Florida'ya gitti. Genel olarak, göç etmeyip kalanlar, açık tenli, başarılı olan ve bağımsız,

farklı ırklardan olan ayrımcı yasaları fazla hissetmeyenlerdi. Bunların dağlardaki İngiliz yerleşimciler tarafından yerleştirildiği bilinmekteydi (Ball, 61).

Bu coğrafi alan kapsamında, Meluncan'ların, Portekizliler ve İspanyollar bağlamında Amerika'ya; ilk bilinen yerleşimler olan Roanoke ve Jamestown olduğu göz önüne alındığında, Virginia'daki İngiliz yerleşimcilerden önce geldiğine inanmak için yeterli neden vardır. Kimsenin tartışamayacağı bir gerçek, muhtemelen 1500'lerin başlarından bu yana bir koloni kurabildikleri ve kendi başlarına hayatta kalabildikleridir. Jane Gerber, *The Jews of Spain: A History of the Sephardic Experience* (1994) adlı kitabında, Avrupa nüfusunun neredeyse beşte birini yok eden Kara Ölüm'den sonra birçok Alman kasabasının Yahudileri sınır dışı ettiğini veya topluluklarını yok ettiğini yazmıştır. Yahudiler nispeten küçük bir gruptu ve 1500'lerden hemen önce muhtemelen 30.000 kişiydiler ve Mağribiler çok daha küçük bir azınlıktı. Ayrıca Portekiz'de, 15. ve 16. yüzyıllarda Mağribiler ve Berberiler, Portekiz'in kültür ve diline entegre olmuşlardır. O zamanlar Portekiz'de, Kuzeybatı Afrika'daki bazı Mağribi kasabalarının fethinde yakalananlar ve esas olarak esir değişimi için kullanılanlar dışında pek fazla gerçek Mağribi veya Berberi yoktu. İspanya hükümdarları, Arapların İber Yarımadası'ndaki son kalesi olan Granada'yı fethettikten sonra Mağribileri ve Yahudileri İspanya'dan kovmuştur. Bu, birçok insanın İspanya'dan ve daha sonra Portekiz'den çıkmanın bir yolunu bulmasına neden olmuştur. Bu nedenlerle Portekiz'liler ile İspanyol'ların tarihte gerçekleşmesine sebep oldukları bu göçler kapsamında Meluncan'ların da bu grubun bir parçası olabileceği öne sürülmüştür (Gerber, xii).

Yine İspanyolların Meluncan'ların yoğun olarak yaşadıkları Güney Karolina'da ilk kurdukları kolonilerden olan Santa Elena kolonisi ve Karolina sahili de göç dalgasında Meluncan'ların varlığına işaret eden önemli yerlerden birisidir. Bu kolonide İber Yarımadası'ndan binlerce erkek, kadın ve çocuk yaşıyordu. Bu yerleşim, İspanyollara Carolinas, Georgia, Alabama ve Tennessee'deki keşifleri için bir operasyon üssü sağlamıştır. Temmuz 1526'da, ilk Siyah kölelerin yanı sıra 500 erkek, kadın ve çocuk, asker ve rahipten oluşan bir filo, İspanya'dan Amerika kıyılarına doğru yola çıkmıştır. Aynı yılın ilerleyen zamanlarında, hastalık, Kızılderili saldırıları ve diğer birçok sorundan sonra koloni terk edilmiş ve yalnızca 150 kişi eve geri dönebilmiştir. Geride kalanların

Meluncan'ları oluşturduğu muhtemeldir. Bu, Amerika Birleşik Devletleri topraklarında bir İspanyol sömürge kasabası kurmaya yönelik ilk girişimdir (Hudson, 4). Bu yerleşime İspanya'dan yeni yerleşimciler gelmeye devam etmiş ve yıl 1569 olduğunda yerleşimdeki sayı 327 rakamlarına ulaşmıştır ve Meluncan araştırmacı Robert Kennedy şöyle ifade eder

Bilinen doğrultusunda 1700'lerin sonunda minimum 1000 muhtemelen de 2000 olan yani Elizabeth dönemi gelenlerle ikiye katlanan Meluncan nüfusta, her çiftte dört çocuk hayatta kalmış ve bir yaşlı aile üyesi vefa etmiş olarak erkek ve kadın olarak 200 kişinin geriye doğru tarihçesini buldum (Ball, 94)

Böylece bu kolonide hayatta kalanların Meluncan'ların ataları olduğunu söylemekle beraber Elizabeth dönemine vurgu yaparak 16. Yüzyıl İngiltere kraliçesi Elizabeth'e ve İngiltere üzerinden gelmiş Meluncan'lara da işaret etmektedir. İngilizler tarafından 1602 yılında New England bölgesinde ve 1607 yılında Jamestown olarak kurulan kolonide de Meluncan izlerine rastlamak ve Amerika'da Kızılderililer ile karışmalarını görmek mümkündür. Bu bağlamda koloni kurucularından Sir Walter Raleigh'e koloni hakkında gönderilen mektupta Kızılderililer ile karşılaşmaları ve durumları tasvir edilmiştir: “*Bu kişiler koyu tenlidir. Bazıları siyah, ince sakallıdır. Dilimizi büyük bir hünerle telaffuz etmektedirler*” (Wright, 143). Mektup Kızılderililer ile karışmış koyu tenli Meluncan'lara işaret etmekte ve dillerinin İngilizce ile yakınlığına vurgu yaparak İngiltere üzerinden göç etmiş Meluncan'lardan bahsetmektedir. Böylece İngiltere üzerinden Yeni Dünya'ya göçler ve Meluncan oluşumu iddia edilmiştir.

İspanya ve İngiltereden sonra Portekiz ve Fransa da Meluncan'ların göç etmiş olduğu ülkelerdendir. Örneğin Santa Elena kolonisinde İspanyollar ve Portekizliler birlikte yaşamıştır ve bu kolonide Meluncan'ların var olduğu bilinmektedir. Buna ek olarak 16. Yüzyılda, yeni dünyaya bu göçlerin olduğu zamanda okyanusa açılabilen dünya güçleri sayıldığı zaman İngiltere, İspanya, Portekiz ve Fransa sayılabilir ki bu dönemde en önemli diğer tek güç Osmanlı İmparatorluğu idi. Osmanlı'ların da Hint Okyanusu üzerinden okyanusa erişimi vardı ve aynı zamanda Hint Okyanusunda birçok esir verdiği Portekizlilere karşı savaşıyordu. (Özbaran, 328). Bu esirler hususu Fransız kaşiflerin gözlemlerinde de görülmektedir. Fransızlar Kızılderililer ile yaşayan İspanyollardan şöyle

bahseder: “1700 yılı ile birlikte Fransız kaşifler onları bulduklarını rapor ederler. Onlar hakkında bir teori onların kökeninin Kuzey Karolina kıyılarında dolaşan gemi enkazından kurtulan bir grup Portekizli olduklarıdır” (Ball, vi). Fransızlar; Kızılderililer ile karışmış Portekizlilere, böylece tüm bu toplumlarla karışmış Meluncan’lara işaret ederken kendilerinin de bu unsurlar içerisinde varlıklarını ortaya koymaktadırlar. Bu gemi enkazı mevzusu ve Meluncan ilişkisi ise Meluncan araştırmacı Bonnie Ball tarafından da yinelenmektedir. “Meluncan’lar için muhtemel açıklama Portekiz gemilerinin korsanlar olarak Karayipleri domine edip, İspanya’ya karşı isyan ettiği 1685’e dayanır” (73). Ball Karayiplerdeki Portekiz İspanya deniz savaşlarına, bu savaşlar sonucu esir düşmüş ve Karolina kıyılarına vurmuş gemi enkazından kurtulmuş ve bu bölgede Meluncan’ları oluşturmuş tarihi geçmişe işaret eder ve Meluncan’ların Avrupa’dan Karayipler üzerinden nasıl kuzey Amerika’ya gelmiş olabileceğine dair açıklamada bulunur.

Ball, Fransızların göç konusunda etkisine de değinir. 1700li yıllarda Kuzey Karolina’da tek Fransız yerleşimin Sante Nehri yakınında olduğunu vurgular. “Robin idari bölgesinin bazı Kızılderilileri Fransızların bölgeye 1690’larda yerleştiğini ve Mero (Meluncan) denen karışık bir ırk ile temasa geçtiklerinden bahseder” (55). Böylece Ball, Fransızları da Meluncan göçleri içerisine dahil eder. Benzer iddialar Dr. Celestine Pierre Cambiare gibi Fransızlar tarafından da ortaya koyulur: “Onların İngilizcesi iki yüzyıl öncesinin İngilizcesidir” (Cambiaire ix). Cambiare Buradaki Meluncan varlığını iki yüzyıl öncesine dayandırır ancak Meluncan’ların daha eski bir İngilizce dilini konuşmalarına vurgu yapılırsa da, Meluncan topluluklarının bulunduğu diğer coğrafyalara Fransızların İngilizlerden önce geldiklerine ve Meluncanlarla bağlantılı olduklarına dair bilgilerin de ortaya konduğu görülür. “Fransızlar Tennesseeye İngilizler’den çok önce geldi. Bazı Fransız tüccarlar ya da avcılar bu insanlara Melangeon ismini vermiş olmalı” (ix). Bu Fransız protestanlar göçmen olanlardır ve Meluncan’lar ile birlikte ABD içinde iç bölgelere göçmüş olmaları mümkündür. Bonnie Ball bunu “Kuzey Karolina’daki Robenson idari bölgesindeki Lumber nehrinde 1708 yılında Fransız Protestanları tarafına mensup beyaz insanlar bulunduğu iddia edilir ve İngilizcenin eski bir formunu konuşmaktadırlar” diyerek Fransız Protestanları, göçleri ve Meluncan ilişkilerini ortaya koyar (Ball, 37). Aynı zamanda eski İngilizce’ye göndermede bulunarak kayıp koloni Roanoke’ye ve buradaki Meluncan’lara da göndermede bulunur. Bu şekilde

Meluncan'ların yeni dünya göçünü İngiltere ve Fransa ile ilişkilendirirken, göç edilen bölgeler olarak Kuzey Amerika'da Atlantik'in güney kıyılarındaki eyaletleri işaret eder.

Bu eyaletlerde ve ötesinde aynı zamanda Kızılderililerin içinde kalmış ve onlarla göç eden Meluncan'lar da bulunmaktadır. Bu bağlamda Kızılderililerin de nasıl uzak diyarlara yolculuk ve göç yaptığı ortaya koyulmuştur: *“Bildiğim bazı Kızılderili toplumları yerleşimlerini değiştirmiş, bazen yüzlerce bazen binlerce kilometre olarak gitmişlerdir. Aynı zamanda usta seyyahlardır ve pusulaya ihtiyaçları yoktur”* (Lawson 70). Böylece Meluncan'ların Kızılderililer ile birlikte yüzlerce, binlerce kilometre göç ettikleri gerçeği de ortaya çıkmaktadır. Aynı zamanda yasalar da Kızılderililerin ayrımcılığa ve göçe zorlandığını ortaya koymaktadır. 1700'lerde Virginia yasalarına göre hırsızlığa karşı geçen yasaya göre *“beyaz sadece parasal ceza alırken ilk suçlarında Kızılderililer çıplak sırtlarına 39 kırbaç ikincisinde bir kulağın kesilmesi cezası aldılar”* (Milling, 56). Böyle cezalar ve ayrımcılıklardan korkan Kızılderililer ve onların içinde yaşayan Meluncan'lar kıyılardan ve İngiliz kolonilerinden uzak iç bölgelere ve dağlık alanlara göç ettiler. Bu durum Meluncan'ların ilk araştırmacısı Will Allen Droomgale tarafından şöyle ifade edilir.

John Sevier (1784) Franklin bölgesini (Tennessee'nin ön kısımları) organize etmek istediğinde Portekiz kökenli olduklarını iddia eden kendilerine Meluncan diyen muhtemelen Mağribi kökenli koyu tenli kızıl kahverengi yüz renginde güney Tennessee'nin dağlarında yaşayan bir koloni vardı (Droomgale 469).

Droomgale de diğer araştırmacılar gibi Meluncan'ların dağlık bölgelerde yaşadıklarını ve onlara ithaf edilen özellikleri taşıdıklarını vurgulamıştır. Portekiz kökenlerine yapılan vurgu gibi Meluncan'ların Kızıl Kemikliler (RedBones) denilen grup içinde de var oldukları ifade edilmiştir:

Kroatan Kızılderilileri Kuzey Karolina'daki eyaletin çeşitli bölgelerinde özellikle Robenson idari bölgesinde bulunan ve yaklaşık 5000 kişi olan karışık Kızılderili ve beyaz kanı da taşıyan insanların yasal tanımı Kroatan Kızılderilileriydi. Aynı hatta Güney Karolina'da kesinlikle yan kökenden

Kızıl Kemikler (Redbones) bulunmaktaydı. Kuzey Karolina'nın kuzeyinde ve doğu Tennessee'de Meluncan'lar bulunmaktaydı (Lawson 240).

Bu tanımdan da anlaşılacağı üzere, Meluncan'lar birçok topluluk ile içi içedir ve Rebenson idari bölgesi, 20. yüzyılın başlarına gelindiğinde hala Meluncan bölgesi olarak durumunu devam ettirmiştir.

Meluncan'ları Kuzey Amerika'ya getiren göç dalgaları; tarihi, kültürel ve sosyal faktörlerin karmaşık bir etkileşimine sebep olmuştur. Kızılderili, Portekizli, İspanyol ve İngiliz etkileri de dahil olmak üzere çeşitli geçmişlerden gelen Meluncan'lar, öncelikle Appalachia bölgesinde, özellikle Blue Ridge ve Smoky Dağları'nda kendilerini hayatlar kurmuşlardır. Farklı kimlikleri, ayrımcılık ve toplumsal değişimin zorlukları ortasında dayanıklılık ve uyum geçmişiyle şekillenmişlerdir. Meluncan'ların Kuzey Karolina, Güney Karolina, Tennessee ve ötesi dahil olmak üzere çeşitli eyaletlerdeki varlığı, Amerikan tarihinin dokusundaki önemli rollerinin altını çizer. Meluncan deneyimini keşfetmeye ve anlamaya devam ettikçe, hikayelerinin yalnızca bir göç hikayesi değil, aynı zamanda hayatta kalma, kültürel harmanlama ve çeşitli ve gelişen bir manzarada kimlik için kalıcı bir arayış hikayesi olduğu açıkça ortaya çıkar.

3.2. Meluncan Toplumunun Oluşumu ve Tanımı

Farklı etnisiteler ve etnik kimliklere varlıklarını dayandıran Meluncan'ların bu çeşitliliğini ve eserdeki temsillerini anlayabilmek için bu çeşitliliğe referans olan Meluncan teriminin irdelenmesi önemlidir. Meluncan anlam olarak her zaman bir gizem olmuştur. Muhtemelen Meluncan'lar bu kelimenin anlamını bilmişler, kendi aralarında kullanmışlar, diğer kişiler bunu duymuş ve onlarla özdeşleştirmişlerdir. Ancak etnisitelerini dayandırdıkları topluluklar da Meluncan kelimesine farklı tanımlamalar getirmişlerdir. Bunlardan başlıcası Portekizler tarafından yapılmış olan tanımlamadır. Meluncan “*Gemi Arkadaşı veya Yoldaş olarak tercüme edilen Afro-Portekizce Melungo veya Mulango kelimesine benzerdir*” (Kennedy, 94). Bu bağlamda Portekizce sözlüğe göre “*Malungo aslında yoldaş, refakatçi veya arkadaş anlamına gelir*” (Figueiredo, 1611). Portekiz'in denizcilik tarihi göz önüne alındığında Meluncan kelimesinin anlamı için bu anlamın çıkması mümkündür denebilir.

Portekiz'in Lizbon kentindeki Portekiz Ulusal Kütüphanesi'nde mevcut kayıtlar Melungo adının siyahlar söz konusu olduğunda beyaz kişi anlamına geldiğini doğruluyor. Bu, Hint Okyanusu'ndaki Doğu Afrika yerlileri tarafından Avrupalılara verilen bir unvandır. Aynı zamanda Mazungo veya Mazungu ile aynıdır. Melungo aynı zamanda Zulus'un Mozambik ve Güney Afrika'daki bir kolu olan Changane kabilesi tarafından beyaz veya patron anlamlarında kullanılan bir terimdir. Zambiya'da Meluncan kelimesinin Bantu kökenli olabileceği, daha sonra Portekizce'de Melungo olarak değiştirildiği iddiası da mevcuttur. Dolayısıyla beyaz kişi için kullanılan kelime Muzungu'dur ancak Swahili dilindeki kelime Mzungu'dur. Bu bağlamda Portekiz'in 16. Yüzyılda etki alanında olan bu coğrafyalardan gelmiş Afro- Portekizce bir tanımlama da mümkündür (1611).

Meluncan isminin daha başka çeşitli açıklamaları vardır. Bunlardan biri Meluncan toplumu ile etkileşim halinde olan Fransızların kendilerine verdiği isim olan melanjdır. Fransızlar neden Meluncan'lara Fransızca *mélange* kelimesinden isim veriyor diye sorgulanırsa daha koyu oldukları için olabilir mi sorusu akla gelebilir. Zaten Fransızlar ortalama olarak açık tenli veya sarışın insanlar değildir. Ayrıca isim Meluncan'da olduğu gibi u harfiyle değil a harfiyle yazılmıştır. Birçok kez yanlış yazılmasına rağmen 'u' harfi hep aynı kalmıştır. Meluncan'ın melanjdan kaynaklandığı bazı yazarlar tarafından dile getirilmektedir. “*Meluncan kelimesi muhtemelen melanjdan türemiştir ve Fransız tüccarlar tarafından bu insanlara verilen isimdir*” (McGlothlen, 36). Ancak bu kronolojik olarak doğru görünmemektedir çünkü Meluncan'lar 1700'lü yılların sonlarında Fransız yerleşim bölgelerinin dışında olan dağlara gelmişlerdir. Fransızlar ise oradan geçen kürk tüccarlarıydı ve bir isim türetecek kadar uzun süre orada kalmamışlardır. Appalachia bölgesinde bahsi geçen hiçbir Fransız yerleşim yeri yoktu ve mevcut olan az sayıdaki yerleşim onlara uzun süre akılda kalacak bir isim vermemiştir. Ancak Fransızlar 1555'te Rio de Janeiro'ya geldiğinden, bu isim Brezilya'da da kullanılmış olabilir. Rio'daki ırkların karışımı, Kuzey Amerika'daki İngiliz kolonilerindekine benziyordu. Brezilya'da hemen hemen aynı zamanlarda Kızılderililer, siyahlar ve beyazlar vardı ve bu karışıma Meluncan denmiş olması muhtemeldir.

Yine de Fransızların Meluncan'lara dair kullandıkları tanımlamalar hususunda bir olasılık daha mevcuttur. Kuzey Amerika'da Fransız faaliyeti, 1555 yılında Fransız

Protestanlarından bir grup olan ve Huguenotlar ve onların koloniler kurma projesiyle başlamıştır. (Baird, 21). 1562 yılında Jean Ribaut önderliğinde Florida'ya gelmişler ve 1565 yılına kadar orada kalmışlardır. 1598 yılındaki Fransız iç savaşlarından sonra Amerika'da kolonileştirme çabaları yoğunlaşmıştır. Fransız kürk tüccarları daha önce Superior Gölü'ne kadar ilerlemiş, 1673'te Fox ve Wisconsin nehirlerini geçerek Mississippi'ye ulaşmış ve Arkansas'a inmişlerdir. Fransız kâşif Robert Cavelier de La Salle, Louisiana'da 1682'de Mississippi Nehri'ne inmiş ve tüm nehir havzasını Fransa adına ele geçirmiştir. Daha sonra 1718'de Jean-Baptiste Lemoyne tarafından New Orleans'ın Fransızca adı Nouvelle- Orléans kurulmuştur. Her ne kadar Louisiana'da Fransızlar hatırı sayılır bir etki bırakmış olsalar da oradaki insanların çoğu daha koyu tenli olduğundan Meluncan adı hiçbir zaman kullanılmamıştır. Fransızların Louisiana'nın Kırmızı Kemikleri (Red Bones) adını verdikleri ve Meluncan'ların da içerisinde olduğu ve görünüşe göre karışık Kızılderili kanı taşıyan kişileri tanımlamak için kullanılan Fransız Os Rouge'dan türetildiği söylenir. Bunun sorgulanması önemlidir çünkü görünen o ki Meluncanlar Kırmızı Kemik adlı gruplar anılmaktadır. Belki de Os Rouge ismi Kırmızı Kemik'lerin soyundan gelenlere uygulanıyordu. Bu bağlamda bu grupla ilişkili Redstick'ler, Sabine'ler ve Natchitoché'lar da önemlidir. Webster Talmadge Crawford tarafından 1930'larda yazılan *Redbones ve The Cherry Winche Country* (1939) üzerine çalışmasının vardığı sonuç önemlidir. Bu bağlamda bu kişilerin Akdeniz halkının izlerini taşıyor gibi göründükleri ifade edilir. Meluncan'ları içeren bu grup Red Stick veya Fransızca Baton Rouge olarak Fransızlar tarafından kayda geçirilmiştir ve izleri 1686'a kadar takip edilebilmiştir (Crawford vd, 60).

Fransızların uzun süre kaldıkları ülkenin o bölgesinde, karışık veya melanji insanlara Meluncan denilmiyordu. Fransa'da bir akademisyen olan Dr. Celestine Pierre Cambiaire, 1933'te Doğu Tennessee ve Batı Virginia hakkındaki kitabında Fransızca mélange sözcüğünü iyi bir şekilde örneklemiştir. Hatta Meluncan kelimesini Mélangeon olarak değiştirmiştir. Bonnie Ball, kitabından aynı ismi alıntılararak bunu tekrarlamıştır. Cambiaire ayrıca 1714'te Charleville'in şu anda Nashville'in bulunduğu yerde bir Fransız tüccar mağazası olduğunu belirterek Fransız bağlantısını haklı çıkarmıştır. Ayrıca “*bazı Fransız tüccarların veya tuzakçıların Mélangeons ismini vermiş olması gerekir*” diyerek

Fransız bağlantısını da ortaya koymaktadır (Cambiaire, ix). Böylece farklı teoriler olsa da Fransızların da Meluncan tanımlasında var olduğu anlaşılmaktadır.

Son terim tanımı ise, eski Osmanlı dilinden gelen ve telaffuz edildiğinde Meluncan ile aynı sesi veren Türkçe bir kelime olan Melun-can'dır. “*Lanetli ruh veya şansı tükenen kişi anlamına gelir*” (Kennedy, xviii.) Bu kökeni dikkate almak mümkündür. Ancak bu tanımlama için Osmanlı’nın yeni dünyadaki Meluncan bağlantısına bakılabilir. 16. Yüzyılın İngiliz kâşifi Sir Francis Drake tarafından Kuzey Amerika kıyılarına bırakılmış olabilecek küçük bir grup Türk köle olması olasılığı düşültür, ki muhtemelen bunlar Türkiye’den değildir ve bunların Osmanlı İmparatorluğu’na bağlı bölgelerden olduklarını ispatlamak daha zordur. Ayrıca Meluncan kelimesi ile Melun-cân kelimesinin ses benzerliğinden dolayı hem Portekizliler hem de Türkler tarafından kabul edilmiş olması da mümkündür. Meluncan kelimesinin modern ifadesi, Portekizlilerin gemi arkadaşı veya refakatçi anlamına gelen keşiflerinden türetilmiş olabilir; eski Portekizce’de Melunjão olarak telaffuz edilir. “*Akıllıca bir öneri, bu ismin, Portekizli denizcilerin birbirlerini çağırdıkları söylenen gemi arkadaşı anlamına gelen Afro-Portekizce melungo’dan (melôongo) türetilmiş olmasıdır*” (Kennedy, viii). Kullanıldığı yere göre iki anlamı olan Portekizce Melungo sözcüğünden de türetilmiş olabilir. Bu bağlamda batılı insanların tanımını daha fazla kabul görmüştür. Aynı zamanda 16. yüzyılda Portekizce mulango, aynı olmasa da muhtemelen bugünkü Meluncan kelimesine çok benzer şekilde telaffuz edilirdi.

Meluncan tanımı hususunda çoğu zaman göz ardı edilen bir gerçek daha vardır. Hindistan’a giden veya Hindistan’dan dönen denizcilerin konaklaması nedeniyle Hindistan ve Asya’dan çok sayıda insan Afrika’nın Doğu Kıyısına yerleşmiştir. Mozambik’te doğmuş bir insanı Asyalı görünümlü görmek alışılmadık bir durum değildir. Portekiz’den Kral II. Joao’nun emriyle Diogo Cao’nun yaptığı keşif gezisi, 1482-1483’te Malange bölgesi de dahil olmak üzere Angola’nın büyük bir bölümünü keşfetmiştir. Bu ismin Meluncan’larla ilişkilendirilmesi mümkündür. Diğer olasılık ise Angola’nın Melange eyaletinde veya Melange şehrinde yaşayan Portekizlilerle temastır. Portekizli denizciler 1480’lerde kuzeybatıdaki Kongo krallığına ve Malanje dağlık bölgelerinin bazı kısımlarına ulaşmışlardır ve birçok yerli halk ile birlikte Kongo kralını Hristiyanlık dinine geçmesini sağlamışlardır. Bu doğrultuda Meluncan ismi zaten orada yaşayan Portekizlilerle

ilişkilendirmiş olabilir. Malanje, aynı zamanda Malange olarak da yazılır. Ülkenin ana platosunda bir kasabanın ve aynı zamanda Batı Afrika'daki Angola'nın kuzey-orta kesiminde bir ilin adıdır. Meluncan'ların başlangıçta bu ismi kabul etmelerinin sebeplerinden biri de tanıdık ve hoş bir sese sahip olması olabilir. Daha sonra ise aşağılayıcı bir şekilde anılması nedeniyle Meluncan'ların beğenmemeleri de olabilir. Yine de Meluncan kelimi tanımı Portekizliler sayesinde Afrika kıyılarına kadar uzanabilmektedir (Marques 5).

Sonuç olarak, Meluncan toplumunun oluşumu ve tanımı, çeşitli etnik kimliklerin ve tarihi etkilerin karmaşık bir etkileşimidir. Terim, Meluncan halkının çok yönlü mirasını yansıtan zengin bir anlam örgüsünü bünyesinde barındırır. Gemi arkadaşı veya yoldaş anlamına gelen Portekizce 'Melungo' kelimesinin olası kökenlerinden, Fransız tüccarlar ve diğer kültürel gruplarla etkileşimlerle şekillenen çeşitli yorumlara kadar, Meluncan'ların kimliği, göç, karışma ve uyum sağlama tarihine derinden kök salmıştır. Böylece, Meluncan kimliğinin yalnızca bir etiket olmadığı, aynı zamanda ırksal ve kültürel sınıflandırmanın zorluklarını aşmış olanlar arasında dayanıklılığın ve topluluğun dinamik bir temsili olduğu ortaya çıkar. Meluncan toplumunu anlamak, tarih katmanlarını ve onlara özgü kimliklerine katkıda bulunan çeşitli anlatıları kabul etmeyi gerektirir ve nihayetinde aidiyet ve Amerikan kültürel manzarası içinde tanınma arayışının daha geniş temalarını vurgular.

3.2.1. Meluncan'ların Kökenleri İlişkin Teoriler

Meluncan'ların yaşantılarını, geçmişini anlatan bu doğrultuda da kökenlerine inen eserlerde bu ilişkileri anlayabilmek için etnik kökenlerine ait teorilerin irdelenmesi önemlidir. Çeşitli toplumların Orta Çağ tarihi sıklıkla çağdaş kayıtların azlığından mustarıptır ve bu da tarihçilerin çelişkili ve bazen de önyargılı yorumlarına yol açar. Çok sayıda savaş, istila ve yabancı işgaline maruz kalmış Meluncan nüfusunun durumu da budur. Tarihçiler ve yazarlar Meluncan'ların yerel halkı hakkında az sayıda eserler bırakmışlardır ve bunlar kayıt niteliğinde değerlendirilirler. Bu kayıtlar da genetik bir açıdan Meluncan'lar hakkında bilgi edinmek için somut kanıtlar sağlar.

Meluncan'ların kökenlerine ilişkin ilk araştırmalardan biri Antropolog William Harlem Gilbert'in 1946 tarihli *Memorandum Concerning the Characteristics of the Larger Mixed-Blood Racial Islands of the Eastern United States* adlı makalesidir ve Meluncan'ları "karışık kanlı ırk" listesine dahil eder (Gilbert, 438). Onları farklı etnisitelerin birleşimi olarak niteler.

Bu çalışmadan yirmi yıl kadar sonra antropologlar William S. Pollitzer ve William H. Brown, farklı popülasyonlara yönelik genetik verilerin elde edildiği *Survey of Demography, Anthropometry, Genetics in the Meluncans of Tennessee: An Isolate Hybrid Origins in the Dissolution* (1969) başlıklı makaleyi yayınlamıştır. 1969'da Meluncan'lardan elde edilen cilt rengi, saç şekli, şeffaflık indeksi ve gen frekansları ölçümlerini ortaya koyan bu çalışma ile birlikte Meluncan'ların genetik kökenleri hakkında daha fazla bilgi edinilmiştir. Bu çalışma Meluncan'larda zenci ve Kızılderili etkisine dair çok az kanıt içermekle birlikte, bulgular Meluncan'lar ve Kafkasoid popülasyonu ile daha yakından uyumlu bulunmuştur. Ayrıca Meluncan'ların üç ırklı (triracial) melez olarak geleneksel tanımını da bu çalışma sonuçlarıyla daha da pekiştirmiştir (Pollitzer ve Brown, 388).

Günümüz bilimsel araştırmalarına daha yakın yöntemlerin kullanılması ise yaklaşık otuz yıl öncesine dayanmaktadır. 1990 yılında antropolog ve kimyager James Guthrie, Appalachia Meluncan'larından toplanan kan örneklerini analiz etmiş ve analiz sonuçlarını dünya çapındaki genetik veri tabanı ile karşılaştırmıştır. Analiz sonuçlarına göre Meluncan'lara en yakın popülasyonlardan 36'sını listelediği ve *Lest we forget The Melungeon Colony of Newman's Ridge* (2000) ve *Melungeons: The Last Lost Tribe in America* (2004) kitaplarında gösterilen bir tablo oluşturulmuştur. (Callahan, 75). Bu tablo Donald N. Yates ve Elizabeth C. Hirscham tarafından *Toward a Genetic Profile of Melungeons in Southern Appalachia* (2010) başlıklı makalelerinde değerlendirilmiştir. (Ball, 65). Guthrie bulduğu Meluncan'ların kökenlerine ilişkin başlıca eşleşmeleri şunlardır: Kuzey Afrika'da Libya, İspanyol ve Portekizlilerin yerleştiği adalar, İspanyol, İtalyan, Portekiz ve Arap kökenli Akdenizli bir nüfusa ev sahipliği yapan Malta, İtalya'da Veneto, İrlanda, Lübnan açıklarında bir ada olan Kıbrıs ve İspanya'da Galiçya (Guthrie,

1). Bu durum da Meluncan'ların tarihsel göçleri ve ilişkili oldukları topluluklar ile paralellik göstermektedir.

Bu açıdan bakıldığında hem Afrika, Avrupa, Akdeniz bölgelerinin buluşma noktasında hem de Guthrie'nin tablosunda yer alan Türkiye popülasyonu ile Meluncan'lar benzerlikler taşımaktadır. Ancak Hirschman'ın iddiasının yer aldığı *Melungeons the Last Lost Tribe in America* (2004) adlı eserinde olduğu gibi, Türkler çalışmalarda küçük bir örnekleme ile temsil edilmiştir. Bu nedenle Türklerin Meluncan'larla olan benzerlik düzeyinin kesin olarak elde edilmesi için daha geniş örneklem gruplarıyla daha fazla genetik test yapılması gerektiği söylenebilir.

Ancak günümüzde daha gelişmiş teknolojilerle gerçekleştirilen yeni çalışmalar Meluncan'ların kökenlerine ilişkin önemli bilgiler sunmuştur. Yates ve Hirschman, makalelerinde Meluncan'ların esas olarak kuzeybatı Avrupa'daki atalardan gelmediğini, Akdeniz, Orta Doğu, Kuzey Afrika, Sahra Altı Afrika ve Kızılderili etnik gruplarının bir karışımını temsil ettiğini öne sürmektedir. Kırk gönüllü ile; Meluncan'ın dünyadaki farklı popülasyonlarla benzerliklerini inceleyen çalışmada, genetik benzerlik sonuçları paylaşılmıştır. Bu çalışmaya katılan pek çok katılımcıda, özellikle Fas, Tunus, Cezayir, Libya, Mısır, Suriye ve Türkiye ile bazı benzerlikler tespit edilmiştir (Yates ve Hirschman, 92).

Bağımsız olarak yürütülen tüm bu çalışmalar, Meluncan popülasyonunun birçok etnik gruba ve ırksal kökene sahip olduğunu desteklemektedir. Dahası Meluncan'ların kökenlerinde Türk'lerle ve diğer halklarla olan benzerlikleri bilimsel çalışmalarla kanıtlanmıştır. Bu dikkat çekici çelişkili sonuçlar sınırlı bir metodoloji ve çözümle açıklanabilir. Bu analizlerde Meluncan'ları temsil etmek için kullanılan örnek sayısının az olmasının esas sınırlayıcı faktörü olduğu varsayılmıştır. Ancak Meluncan'ların dünyadaki herhangi bir farklı popülasyonla benzerlik düzeylerini daha doğru ve kesin olarak tespit için daha fazla örnek popülasyonla yeni çalışmalar yapılmalıdır.

Sonuç olarak, Meluncan'ların kökenlerinin araştırılması, tarihi göçler, kültürel etkileşimler ve genetik çeşitlilik tarafından şekillendirilen etnik ve ırksal etkilerin karmaşık bir dokusunu ortaya koymaktadır. Erken antropolojik değerlendirmelerden

modern genetik analizlere kadar on yıllar boyunca yürütülen çalışmalar, Meluncan'ları Akdeniz, Orta Doğu, Kuzey Afrika ve Yerli Amerikan kökenlerine uzanan köklerini üç ırklı karışık bir nüfus olarak vurgulamaktadır. Örneklem büyüklüklerinin ve tarihi kayıtların sınırlamalarına rağmen, kanıtlar basit kategorizasyonlara meydan okuyan zengin bir mirasa işaret etmektedir. Meluncan'ların karmaşık genetik ve kültürel soyunu daha net görebilmek için daha büyük ve daha çeşitli örneklem popülasyonlarını kullanan gelecekteki araştırmalar esastır. Kökenlerini araştırmaya devam ettikçe, yalnızca bu grup hakkında daha yoğun bir anlayış kazanmakla kalınmaz, aynı zamanda Amerikan tarihi bağlamında kimlik ve aidiyetin daha geniş anlatılarına ilişkin içgörüler de elde edilir

3.2.1.2. Portekizliler mi?

Meluncan'lar ister genetik ister tarihsel olsun birçok farklı etnik grubu içinde barındırarak kendilerini farklı gruplarla ilişkilendirmiş ve bu ilişkilendirmeler de kendisini eserlerde göstermiştir. Bu nedenle, eserlerde Meluncan kimliklerinin dayandırıldığı etnik kökenleri ortaya koyabilmek için Meluncan'ların tarihsel olarak hangi farklı etnik kökenlere göre kimlik tanımlı yaptıklarının anlaşılmasını sağlayacak detayların açıklanması önem arz eder. İlk olarak, Meluncan'ların, Portekizliler veya başka bir isimle anılacak bir grup insanın Amerika'ya gelişi anlamak için 1500 ile 1600 yılları arasında bir zaman dilimine bakmak önemlidir. Eğer Meluncan'lar Columbus'tan önce gelmiş olsalardı, tamamen farklı koşulların göz önünde bulundurulması gerekecekti ve bu durum o kadar spekülatif ve neredeyse yerli Kızılderililerin kökenini bulmaya çalışmak kadar karmaşık olacaktı. Geç gelselerdi Jamestown'dan sonra gelen birçok yerleşimciyle temasları olacaktı. İngilizler ya da diğer kaşifler bu zamanda gelen herhangi bir şeyle karşılaşmamış gibi görünmektedirler. Bu süreçte Amerika'da bulunduğu söylenen topluluklar ise zaten kurulmuştu.

Bu sebeplerle; göz önünde bulundurulan zaman dilimi için, Amerika'nın Güneydoğusuna yapılan ilk İspanyol seferlerinin 1521-1526 döneminde gerçekleştiği bilinmektedir. Fransız ve İspanyol sömürge faaliyetleri ancak 1560'larda hayata geçmiştir. İspanyol kâşif Lucas Vasquez de Ayllon'un Amerika'nın güneydoğusu ile ilgili yaydığı masalları daha sonra 1523 yılında Fransız kâşif Jean Ribault öğrenmişti. O dönemde Portekizliler ve İspanyollar dışında bölgede büyük bir Avrupalı hareketi yoktu. İngilizler,

Fransızlar ve Hollandalılar, 16. yüzyılın ikinci yarısında ve sonrasında Kuzey Amerika kıtasına yapılan seferlerde aktif hale gelmişlerdir. İspanyollar Güney Carolina'ya ilk yerleşme girişimlerinde, İngilizler de Kuzey Carolina'daki Roanoke Kolonisi'nde ve daha sonra 1607'de kurulan Virginia kolonisi başarısız olmuştur. Yalnızca 1620'de İngiltere'den Mayflower'la gelen hacılar bir süre Hollanda'da kaldıktan sonra başarılı olabilmışlerdir. O zamana kadar Portekizliler yüz yıl boyunca kolonilerden Avrupa'ya şeker ve diğer ürünleri ihraç etmiştir.

Portekizli bir grubun 1500'lü yılların başında hayatta kalması için güçlü bir faktör, vurgulandığı üzere İberia yarımadasında istilalar nedeniyle kendi ülkelerinde pek çok farklı ırkla melezleşmiş olmalarıdır. Dünyanın çeşitli bölgeleri adaptasyonda neredeyse “*tüm Avrupa ırklarından*” daha iyidirler ve Portekiz ırkı, ana vatanından farklı iklimlere diğer ırklardan daha kolay uyum sağlamasını sağlayan bir mizaçla donatılmış gibi görünmektedir (Freyre 9). Bu özellik de Amerika kıtasında hayatta kalmalarını kolaylaştırmış denilebilir.

Aynı zamanda, Meluncan kökenlerini anlamak için, onların ırkları değil, uyrukları veya menşei yerlerinin yanı sıra varış şekilleri de belirlenmelidir. Eğer Meluncan'lar; Amerika'ya İspanya'dan gelmiş Mağribiler, Berberileri, Yahudiler veya başka topluluklar olsaydı, Meluncan'lar İspanyol olarak kabul edilirdi. Zaten İngilizler ya da muhtemelen Fransızlar tarafından ilk kez karşılandıklarında, onların siyah ya da Kızılderili olmadıkları da tespit edilmiştir. İber Yarımadası farklı ırklardan insanlar tarafından işgal edilmiştir ve Portekiz halkının yapısı doğal olarak Portekiz'de uzun süre yaşayan herkesten biraz yansıtmaktadır bu durum da kendini Meluncan'larda göstermektedir.

Bu yüzden Meluncan'lar veya Portekiz soyundan geldiğini iddia eden herhangi bir grup, birden fazla bileşenden oluşmaktadır. Saf Meluncan, Avrupalı, Afrikalı veya başka bir ırk diye bir şey yoktur; günümüzde tüm Amerikalılar pek çok ırktan oluşur ve bu bir kültür mozaiğidir. Ayrıca bir grubun bu kadar uzun bir süre hayatta kalabilmesi ve kendi kimliğini ve fiziksel görünümünü koruyabilmesi için, siyahi köleler gibi erkeklerin ve kadınların da denklemin bir parçası olması gerekebilmektedir. Eğer yalnızca siyah erkek köleler getirilmiş olsaydı, bugün köle torunlarının siyah derisine sahip olmaları mümkün olmazdı. Bu nedenle, erkek köleler ya da askerler dışlanmış; ancak ABD'deyseler,

büyük olasılıkla yerli Kızılderililer, Siyahlar ya da başka biriyle evlilik yapmışlardır. Bu durumda, doğal olarak onların evlatları da kendi genlerini günümüze taşımıştır. Bu doğrultuda yapılan değerlendirmeler Meluncan'ların yalnızca 200 kişiyle Iberia yarımadasından yola çıkmış olabileceğini varsayıyordu.

17. yüzyılda bu Portekiz kökenli beyaz yerleşimciler Virginia'daki Cherokee'lerle karşılaşınca çoğunlukla güneydoğu bölgesi olan Appalachia Dağları'nı işgal etmişlerdir. Yapılan arkeolojik çalışmalar bölgede Cherokeeelerin milattan sonra 1000 civarında varlıklarını ortaya çıkarmıştır. Diğer araştırmalar da yaklaşık aynı tarihlere tarihlenen Lee-Pisgah seramiklerini ortaya çıkarmış ve Pisgah halkının Cherokee olduğu sonucuna varmıştır (Rice, 14). Bu Cherokee bağlantısı kapsamında, *“1838 yılında Gözyaşı Yolu olayı meydana geldiğinde Meluncan'ların Cherokeeelerin işgal ettiği bölgede yaşadıkları bilinmektedir”* (Ball, 84). Bu nedenle Cherokee ve Meluncan'lar arasında güçlü bir bağdan söz etmek mümkündür. Ayrıca Meluncan'ların kendi aralarında evlendikleri de bilinmektedir. Ayrıca pek çok Meluncan'ın batıya, koruma bölgelerine götürüldüklerinde Cherokee'lerle aynı kaderi paylaşmış ve birçoğu yol boyunca ölmüştür. Her ne kadar Meluncan-Cherokee bağı resmi olarak tanınmasa da araştırmalar kesin bir ilişkiye işaret etmektedir. Bu bağlamda Meluncan'ların Portekiz ve Cherokee kızıldereliler ile de bağlantıları sabittir. Çünkü Cherokeeeler, 1540'ta İspanyol keşif Hernando de Soto ve 1566'da Portekizli kâşif Juan Pardo'nun akınları sırasında batı uygarlığıyla ilk temaslarından en az iki ya da üç yüzyıl önce Güney dağlarında var olmuşlardır. Böylece bu temaslar Meluncan toplumunun kökenini oluşturmuş denebilir (Blooom 331).

Benzer şekilde Cherokee dilinde *“inek”* anlamına gelen *“waca”* sözcüğü İspanyolca *“vaca”* sözcüğünden türetilmiştir (Lawson 332). Vaca kelimesi İspanyolca ve Portekizce için aynıdır. Portekizlilerin yanı sıra İspanyolların da 1540'tan önce bölgede bulunup Kızılderililerle ticaret yapmış olmaları da mümkündür. Neredeyse tüm İspanyol seferlerinde Portekizliler, bu birlikler arasında olmuştur ve bunlar olası bir Portekiz bağlantısını göstermektedir. Bu duruma benzer yakındaki başka bir kabile olan Creekler de benzer bir kelime kullanmaktaydı: o da waga kelimesidir. Bir başka tesadüf de 1540'larda Soto'nun seferinde İspanyollara, nehrin ağzına yıllar önce giren beyaz adamlardan elde edildiği söylenen Avrupa ganimetlerinin gösterilmesi olmuştur (Mooney,

28). İspanyolların yerli kabilelerle karşılaşmasından bölgede daha önceden beyaz adamın var olduğu, bunun da Portekizliler olduğu, bunların yerli kabilelerle karıştığı ve böylece Meluncan kökenleri hususunda Portekiz bağının etkisi anlaşılmaktadır. Bu doğrultuda Pardo ve Soto seferlerinde başka kabilelerle de karşılaştığı açıktır. Dromgoole *“Meluncanlar kendilerinin Cherokee ve Portekiz kökenli olduğuna inanıyorlar. Evin efendisi olduğunu iddia eder ve şüphesiz Kızılderili kanı taşıyan bir yerli olarak, büyük ölçüde Cherokee büyükbabasıyla övünür”* diyerek Portekiz, Kızılderili ve de böylece Meluncan bağlantıya işaret etmektedir (Droomgale, 469). Böylece, o da Meluncan’ların Portekizlilere ait kökenlerine dair teorileri savunmaktadır.

Sonuç olarak, Meluncan’lar, Portekizli yerleşimciler, yerli Amerikan kabileleri ve erken koloni dönemindeki Amerika'daki diğer gruplar arasındaki tarihi etkileşimlerde derin köklere sahip karmaşık bir etnik kimlikler dokusunu temsil eder. Kökenleri, yüzyıllarca süren istilalar ve göçler nedeniyle zengin bir kültür karışımının ortaya çıktığı İber Yarımadası'na kadar uzanabilir. Kanıtlar, Meluncan’ların yalnızca Cherokeeeler ve diğer yerli halklarla evlenmediğini, aynı zamanda Gözyaşı Yolu gibi önemli tarihi olaylar sırasında yerli halkla benzer kaderleri paylaştığını da göstermektedir. Bu karmaşık tarih, Meluncan’ları katı ırksal kategorilere oturtmaktan ziyade, çeşitli etkilerle şekillenmiş farklı bir topluluk olarak tanımanın önemini vurgular. Sonuç olarak, Meluncan kimliği, ulusun gelişimini karakterize eden kültürel değişim ve adaptasyonun kalıcı mirasını yansıtan, Amerikan tarihinin daha geniş anlatısının bir kanıtıdır. Miraslarını anlamak, bugün Amerika Birleşik Devletleri'ni tanımlayan çok kültürlü yapıya olan anlayışı zenginleştirir.

3.2.1.1. Meluncan’lar Türk mü?

Eserlerde Meluncan’lara dair kökenlerin temsilleri hususunda bir diğer karşılaşılan etnik grup Türk’ler olduğu için Meluncan’ların Türk kökenlerine dair teorileri irdelemek önemlidir. Yeni dünyanın keşfi ve yerleşimi süreçlerinde Türk’lerin dünya devletleri ile etkileşimde olduğu Osmanlı İmparatorluğu, başta doğu coğrafyası olmak üzere dünya tarihinde önemli bir rol oynamıştır. Akdeniz’in büyük bir bölümünü kontrol altında tuttuğu ve Portekiz ve diğer Doğu Akdeniz ülkeleriyle sürekli savaşlar halinde olduğu için, Osmanlı halkının bu savaşlarla Meluncan oluşumunda önemli bir rol oynamış olması

muhtemeldir. Atalarının Türk olduğuna inanan pek çok Meluncan soyundan gelenler vardır. Bu doğrultuda kadın ve çocuklar da dahil olmak üzere tüm Türk'lerin esir alındığı gerçeğiyle ilgilenen Meluncan'lar olduğunun altını çizmek önemlidir. Ayrıca ABD'ye isteyerek ya da istemeyerek götürülmeleri de önemlidir.

Osmanlı İmparatorluğu, Anadolu'daki Türk boyları tarafından kurulmuş ve 14. yüzyılda Bizans İmparatorluğu'nun çöküşünden 1923'te Türkiye Cumhuriyeti kurulmasına kadar varlığını sürdürmüştür. Osmanlı tarihinin 1300'den 1481'e kadar olan ilk dönemi, savaş, ittifak ve doğrudan toprak satın alma yoluyla neredeyse sürekli bir genişleme dönemi olmuştur. 1453'te İstanbul fethedilmiş ve sonraki yıllarda Mora, Trabzon, Bosna, Arnavutluk, Kırım ve diğer bölgeler alınmış veya ilhak edilmiştir. I. Selim (1512-1520) döneminde Osmanlı genişlemesi yeniden başlamıştır. 1516-1517'de Memlûkleri yenilgiye uğratarak, Suriye, Filistin, Mısır ve Cezayir'i almış ve imparatorluğun büyüklüğünü bir anda ikiye katlamıştır. Avrupa'da Kanuni olarak anılan oğlu I. Süleyman'ın (1520-66) saltanatı, Osmanlı'nın kudret ve ihtişamının altın çağı olmuştur. Macaristan'ı Habsburglardan almış, Trablus'u ilhak etmiş, imparatorluğu güneydoğuya doğru Mezopotamya üzerinden Basra Körfezi'ne kadar genişletmiş ve Osmanlı donanmasını Doğu Akdeniz'e hâkim hale getirmiştir. Bu dönemde her ne kadar Batı ile sık sık savaş halinde olsalar da, Osmanlı İmparatorluğu'nun karışık milletlerden insanları taşıyan gemilerinin; Hristiyan, İslam veya Musevi sembollerini taşıdığını görmek yaygın olmuştur. Dış dünyaya açılan Osmanlı tüccarların çoğunun da Yahudi olduğunu da bilinden bir durumdur. (Kinross 271)

Sultan Süleyman Irak'ı istila etmiş, böylece Hint Okyanusa bir kapı açarak hatta Anadolu'nun bir köşesinden Portekiz'in Hint Okyanusundaki imparatorluğu üzerindeki hakimiyetine meydan okumuştur. 17. yüzyılda Türk yayılmacılığının zirvede olduğu dönemde Osmanlı İmparatorluğu, Romanya, bugünkü Balkan devletlerinin çoğu ve şimdiki Macaristan'ı da kapsayacak şekilde Orta Avrupa'ya ulaşmıştır. Aynı zamanda genişlemesi bugün Suriye, Irak, İsrail, Mısır ve Cezayir'e kadar uzanan Kuzey Afrika'yı da içermektedir. Fas, Portekizlilerin bazı kasabaları fethettiği tek Kuzey Afrika ülkesidir. Fas, doğal limanlarının olmayışı, engebeli dağlık iç yapısı ve tarihi boyunca doğudaki imparatorluk merkezlerine olan uzaklığı nedeniyle 20. yüzyılın başlarına kadar nispeten

izole kalmıştır. Osmanlı İmparatorluğu o kadar batıya ulaşamamış, Cezayir en batıda olduğundan Portekizlilere karşı o coğrafyada önemli bir savaş yapılmamıştır. (272)

Yine de Portekizliler, 15 Haziran 1501'de Venedik'i desteklemek amacıyla Türklere karşı savaşmak için 30 şilep ve muhtemelen toplam 70 gemiden oluşan filoyu Akdenizde yaymaya başlamıştır. Portekizlilerin Oran savunma kalesi Mazalquibir'i ele geçirmeleri gerekmiş ancak başaramamışlardır. Nihayet 25 Aralık'ta Lizbon'a dönmüşlerdir. Daha sonra Türklere karşı İspanya ile yapılan ittifak kapsamında Portekiz Prensi Luis liderliğindeki 1500 kişilik bir başka filo 1535'te Tunus'a gitmiştir. Portekizliler Hindistan'daki Türkleri kızdırmamak için resmi olarak tarafsızlığını korumuştur. Bunu yaparak, Osmanlı deniz donanması kumandanı kaptan'ı derya Barbaros Hayrettin Paşaya karşı İspanya'ya yardım etmenin, Mağribilerin Kuzey Afrika'daki askeri baskısını hafifleteceğini ummuşlardır. Ancak Türkler ve Portekizliler arasında Kızıldeniz ile Hint Okyanusu arasında oldukça hareketlilik yaşanmıştır. Kızıldeniz operasyonlarının çoğu öncelikle Türk donanmasının hazırlıklarını araştırmak veya bozmak olmuştur. Türkler Hindistan'a vardıklarında Portekizliler çoktan oraya da yerleşmiştir (273)

Portekiz'deki faaliyetlerle ilgili Hadrami tarihçileri, 1502 ve 1503 arasında olmak üzere birçok Osmanlı Portekiz savaşını ortaya koymuştur. Bir savaş çıktığında Portekizliler yedi gemiyi ele geçirmiş ve bazılarını esir almıştır. Ne zaman esir alınsa, çoğu zaman takas edilmiş ya da fidye alınmıştır. “1517'de, Frenklerin bir kısmı Aden limanına gittiler. Emir Mardjan onlara su verdi ve bazı esirleri fidyeyle serbest bıraktı” (Serjeant, 18). Bu bağlamda Aden körfezinde iki ülke sık karşılaşmış, esir edinmiş, takas yapmıştır.

Esirler bağlamında modern Bhatkal'dan Portekiz Kanara'nın en önemli limanlarından biri olarak bahsedilir ve burası büyük bir at ticareti merkezi olduğundan en azından tüm Körfez Arapları tarafından iyi bilinmektedir. 1529-1530 yılları arasında Müslüman esirleri taşıyan bir Portekiz gemisinin bu limana geldiği, ertesi yıl ise ailelerin bulunduğu bir gemiden bahsedilmektedir. “Çocukları ve kadınları, çocuklarının hizmetçileriyle birlikte gemidedir” ifadesi ile bu durum tekrarlanmaktadır. (56). Bu doğrultuda Kennedy şunu iddia eder:

Mağribi ve Türk deniz kahramanları çok geçmeden evrimleşti; en önemlisi iki koyu tenli, kızıl saçlı Mağribi kardeş bunlardan biridir. Avrupalılar tarafından Barbarossa olarak biliniyordu, kelimenin tam anlamıyla Kızılsakal. 1500'lü yılların başından neredeyse 1546'ya kadar. Barbaros, Kuzey Afrika kıyılarında her fırsatta İspanyollarla savaştı. İspanyollar ve Portekizliler, 1600'lü yıllara kadar amansız Mağribilere ve Osmanlı (Türk) İmparatorluğu'na karşı deniz savaşı yürütmeye devam ettiler; her iki taraf da kadirgalarını birbirlerinden ele geçirilen kürekçilerle doldurdu (Kennedy, 103).

Kennedy de Meluncan'ların Türk kökenleri bağlamında yeni dünyaya insan taşıyan Portekizliler kapsamında, Osmanlı donanması kaptanı Barbaros Hayrettin Paşa'nın Portekizlilerle savaşlarını ve bu doğrultuda karşılıklı esir alınan askerlere işaret eder. Bunların gemilerde kürekçi olduğunu yani gemilerde kaldıklarını vurgular.

Osmanlı donanmasının kaptan-ı deryası Barbaros Hayrettin Paşa'nın faaliyetleri çoğunlukla Akdeniz'de olmuştur. Ancak Portekiz kıyılarında sınırlı sayıda Mağribi veya Türk korsanlığı ve Fransız korsan eylemi var olmuştur. Mağribiler bölgeden kaçınmıştır çünkü Portekiz kralı, Hindistan'dan baharat yüklü olarak dönen Hint filosunu korumak için Azor Adaları ile kıta arasında bir sahil güvenlik filosu kurmuştur. Fransızlar bunu çoğunlukla Portekiz ve İspanya'nın kapalı deniz politikasına meydan okumak için yapmıştır. Korsan Berberiler, Argel ve Tunus'u yuva olarak kullanmışlar ve bu noktadan sonra da 1530'da Trablusgarp'tan güney Avrupa'ya saldırmışlardır. Bir Türk korsanı olan Dragut daha önce bu şehri ele geçirmiştir. Dragut erkekleri ve kadınları esir almış ve daha sonra yüksek fidye talep etmiştir. Ancak genç kadınların çoğu haremlerde kalmıştır. Argelia'dan gelen Fransız, İngiliz, Türk ve diğer korsan gemileri, 1549 ile 1550 yılları arasında Hindistan ve Brezilya'dan dönen 220 Portekiz gemisine saldırıyı başarmışlardır (Santos, 14). Bu doğrultuda Kennedy, *“Eğer Drake Mağribilerie ve Türkleri bizim sahillerimize getirip döktüyse benzer olaylar yaşanmaya devam etmiştir”*, diyerek 16. Yüzyıl İngiliz kâşifi Sir Francis Drake'e işaret ederek Amerika'ya getirilmiş gemici Türk esirlere işaret etmektedir (Kennedy, 112). Portekiz'deki Mağribiler, 15. ve 16. yüzyıllarda Portekiz topluluğu tarafından zaten büyük ölçüde nüfus içinde özümsemiştir.

Nihayet 16. yüzyılda Portekiz'de adından söz ettirecek kadar Türk esir olmadığı bilinmektedir. Portekiz'in en büyük sorunu nüfusunun azlığı olmuştur. Portekizlilerin Türk kölelere sahip olabilmesinin tek yolu Hint Okyanusu'nda yapılan savaşların sonucu olacaktır. Bu yüzden bu coğrafyadaki savaşlarda Türk esir edinmiş olabilmeleri muhtemeldir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun çok büyük kayıplar verdiği İnebahtı Deniz Muharebesi'nde (1571) Mağribilerin, Müslümanların veya Türklerin kadirga kölesi olarak esir alınmış olma ihtimali de göz ardı edilmemelidir. Portekiz de bu savaşta Osmanlıya karşı müttefik olarak yer almıştır. Yine de İspanyollar ile Portekizliler arasında bir ayrım yapılması önemlidir. Portekizliler Akdeniz'de Türklere karşı deniz savaşı yapmamıştır. Dahası Türklerle olası bir bağlantı mümkündür, ancak yalnızca Osmanlı İmparatorluğu'nun, Portekiz'in en aktif olduğu Afrika'nın kuzeybatı kıyısı dışında çoğu Akdeniz ülkesine hükmettiğini dikkate almak önemlidir. Osmanlı İmparatorluğu'nda herkesin Türk sayılmasının gerekip gerekmediği de tartışmalıdır. Dahası Türk köleler yalnızca erkeklerden oluşmaktaydı ve eğer Kızılderili kadınlarla evlenirlerse Meluncan'lar farklı bir görünüme sahip olacaktı. Bu yüzden muhtemelen Meluncan'larda; Lumbee'ler veya Powatan'lar, Hırvatlar veya diğerleri gibi Kuzey Karolina'nın diğer Kızılderili kabilelerinin kökenlerinin var olması muhtemeldir.

Portekiz yalnızca Kuzeybatı Afrika'daki Mağribiler veya Berberilerle ilişki içinde olmuştur. Kayıtlar, onların Portekizliler tarafından saldırıya uğradığında, 1578'deki bir istisna dışında Türklerin onlara asla yardım etmediğini veya onlardan yardım istemediğini göstermektedir. Çok sayıda Türk'e dair kayıt yoktur. 16. yüzyılda Portekiz tarafından esir alınanlara dair kayıtlara Portekiz tarih kitaplarında rastlanmaktadır. Madeira'da kullanılan köleler 15. yüzyılda Fas'tan gelmiştir. Büyük olasılıkla Kennedy, Portekiz savaşlarından değil, İspanyol savaşlarından bahsetmektedir. Portekizliler tarafından ele geçirilen kürekçilere gelince, Mağribilerle yapılan savaşların çoğu iç kesimlerde olmuştur. Ancak Portekizliler, Akdeniz'den oldukça uzakta Hint Okyanusu'nda Türklerle savaşmıştır. Portekizliler ile Türkler arasındaki en iyi bağlantı bu olabilir. Kennedy, Berberilerle olası bir bağlantı kurmaktadır.

Drake olmasa bile, on altıncı yüzyıl İspanyol ve Portekizlilerinin, ele geçirilen Cezayirlileri (muhtemelen Kuzey Afrika Berberilerini) hem Akdeniz hem de Yeni Dünya denizcilik çabaları için düzenli olarak kadirga kölesi olarak kullandıkları kanıtlanmış bir gerçektir (Kennedy, 112).

Bu noktada Kennedy'nin Portekizlilerden değil, İspanyollardan bahsettiği var sayılabilir, çünkü yukarıda bahsedilen istisnalar dışında normalde Portekizliler bu kadar doğruya gitmemişlerdir. Ancak Portekizliler beraberlerinde esir aldıkları Berberi köleleri Portekiz'e getirmişlerdir. Bunun Türklerle bir bağlantısı yoktur. Görünen o ki, İspanyollar Kızılderilileri gördüklerinde, alışılmadık görünümlerinden onlara Türk demişlerdir. Onların Pawnee kabilesinden bir Hintli olduğuna inanılmıştır. Yine bazı Meluncan aileleri, atalarının Türk olduklarını söylediklerini belirtmişlerdir.

15. ve 16. yüzyıllarda Osmanlı İmparatorluğu, Portekizliler gelmeden önce Akdeniz'in çoğunu, ayrıca İran'ı ve Hindistan'ın bazı kısımlarını kontrol etmiştir. Bu bilgiler çerçevesinde Meluncan'ların atalarının İspanyol, Portekizli, Türk ya da Hindistan gibi Uzak Doğu ülkelerinden herhangi biri olabileceği tespit edilmiştir. Türk, en batı kısmı hariç, Doğu Akdeniz ve Kuzey Afrika'dakiler de dahil olmak üzere, Osmanlı İmparatorluğu tarafından kontrol edilen ülkelerden herhangi birinin yerlisi anlamına gelebildiği için geniş bir coğrafya ve topluluğu işaret etmektedir.

Bu toplulukları içeren esirler bağlamında tarihsel süreçte Portekiz de esir alma noktasından esirler verme noktasına gelmiştir. 24 Haziran 1578'de 940 yelkenli ve 24.000 kişiden oluşan bir filo, 7 Temmuz'da Fas'a varmak üzere Lizbon'dan yola çıkmıştır. Portekiz tarihinin en büyük yenilgisi, 4 Ağustos'ta Portekiz'in genç, inatçı ve deneyimsiz kralı Sebastiao'nun öldürölüp ordusunun yenilmesiyle yaşanmıştır. Kuzeybatı Afrika'daki Ksar el Kebir'de yok edilmiştir. Burada kendisi ve kralları kadar beceriksiz olan birçok genç Portekizli soylu ölmüş ya da esir alınmıştır. Onunla birlikte bir Mağribi kralı ve iki Mağribi prensi de ölmüştür. İspanya Kralı II. Felipe Papanın tavsiyelerine kulak asmadan savaşa gitmiştir. Savaş başlamadan hemen önce, uygun askeri pozisyonları kullanarak savaşı yürütmenin en iyi yolu konusunda mantığı dinlemeyi inatla reddetmiştir. Buna Kralların Savaşı denmiştir. Sağ kalan Portekizli soylular esir alınmıştır. Bu yenilgi, kısa

ömürlü Portekiz İmparatorluğunun çöküşünün ve dünya çapındaki üstünlüğün sonunun başlangıcı olmuştur.

O tarihten itibaren Portekizliler; ellerindeki Arap, Mağribi veya Türk esirleri, Mağribi hapishanelerinde ölen birçok genç Portekizli soyluyla değiştirmekte zorlanmışlardır. Türklerin veya Mağribilerin Brezilya'ya nasıl geldiklerini ve Sir Francis Drake tarafından nasıl yakalanıp serbest bırakıldıklarını anlamak zor ancak buradaki hikâyeden İspanyolların da Türk esirler edinip yeni dünyaya getirdiklerini ön görmek mümkündür. Yeni dünyada Portekizlilerle karşılaşmaları, Kızılderililer ile karışmaları ve Meluncan'ları oluşturmuş olmaları mümkündür. Bu doğrultuda 1538 yılında Osmanlı'ya karşı Portekiz'in içinde olduğu haçlı donanması ile olan Preveze savaşı hakkında Azores'teki Santa Maria adasındaki bir anonim Türkü örneklendirilebilir. “*Dom Jao 'nun topu bronzdandı ve sık çalışırdı. O gece yarısı Türkiye'sini korumak için ateşlendi. Her tarafa dağılan çok fazla kan vardı ve gemileri örten çok fazla ceset suda vardı*” (Fontes, 126). Şiirde Amerika kıtasındaki bir kişinin Türkiye'yi savunması anlatılmakta, iki ülke arasındaki savaş işaret edilerek Türk bağlantısı vurgulanmaktadır.

Yine de 16. yüzyılda Kuzey Amerika'da, Orta Doğu'dan Amerika'ya doğrudan varmış Türklerin varlığı pek olası değildir. Ancak Portekizlilerin Türklerle ve de Osmanlı İmparatorluğu ile Uzak Doğu'da, Umman Denizi'nde ve Hint Okyanusu'ndaki karşılaşmaları dikkate alınırsa, Türklerin veya onların soyundan gelenlerin Portekiz'e giden gemilerde olmaları oldukça muhtemeldir. Gemi enkazları veya başka sebepler nedeniyle bu gemilerin pekâlâ ABD'nin doğu kıyısındaki sahillere varmış olmaları mümkündür. Bu doğrultuda Meluncan'lar üzerine yapılan akademik çalışmada, “*Bu orman 16. yüzyılda Portekizliler tarafından Amerika'ya götürülmüş ve Meluncan olmuş Çeşme insanları anısına adanmıştır*” denilmiştir (Goyne, 8). Çeşme Osmanlı donanmasının tarihi boyunca önemli bir liman olmuş ve Portekizlilerin de içinde olduğu donanma savaşlarında donanmanın çıktığı liman olmuştur. Bu bağlamda Osmanlı imparatorluğu döneminde donanmanın önemli bir üssü olan İzmir'in Çeşme ilçesinde Meluncan'lar adına kurulmuş orman örneğinden hareketle, böylece benzer teoriler Meluncan tanım ve oluşumuna dair ortaya konulmuştur.

Sonuç olarak, Meluncan'ların Türk kökenlerinin araştırılması, 15. ve 16. yüzyıllardaki tarihi olayların, kültürel alışverişlerin ve imparatorlukların denizlerdeki karşılaşmalarının karmaşık bir etkileşimini ortaya koymaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'nun Akdeniz'deki geniş erişimi ve özellikle Portekiz ve İspanya olmak üzere Avrupa güçleriyle çatışmaları, toplulukların potansiyel hareketi ve kültürlerin karışması için zemin hazırlamıştır. Esirlerin yakalanması ve takası etrafındaki anlatılar ve Yeni Dünya'da Türk ve Mağribi etkilerinin varlığı, Meluncan'ların gerçekten de Türk ataları da dahil olmak üzere çeşitli etnik geçmişlere sahip olabileceğini düşündürmektedir. Kesin kanıtlar henüz belirsizliğini korurken, tarihsel bağlam bu bağlantıların nasıl oluşmuş olabileceğini anlamak için makul bir çerçeve sunmaktadır. Böylece, Meluncan'ların hikayesi, Türkler bağlamında göç, çatışma, zaman ve coğrafya ekseninde kültürlerin harmanlanmasıyla şekillenen kimliğin bir kanıtıdır.

3.2.2. Yeni Dünyada Yerleşimler

Meluncan'ların bir arada oldukları coğrafyaları ve bu coğrafyalardaki yaşantıları anlatan eserlerde bu hususları kavrayabilmek için Meluncan'ları oluşturan toplulukların yeni dünyadaki yerleştikleri yerlere ve bu kapsamdaki tarihsel süreçlere odaklanmak önemlidir. İspanyollar, Fransızlar, Hollandalılar ve İngilizler 1500'lerde Kuzey Amerika'da Virginia'daki Chesapeake Körfezi'ne gemiler yerleştirmişler ancak bir kaptan ve mürettebatın bir ülkeye veya diğerine yelken açması onların o ülkenin yerlisi olduğu anlamına gelmemiştir. Kaptanlar dünyanın her yerinden mürettebat seçmiştir. Bu süreçler bağlamında Samuel Eliot Morison, Portekiz'in 1500'den önce Kuzey Amerika'daki keşif teorisini "*bir başarısızlık tarihi*" olarak adlandırmaktadır (Morison, 97). Yine de Portekizlilerin, tüm dönemlerin en başarılı Avrupalı köle tüccarları olduğu söylenebilir. Afrikalıları, Amerikan Kızılderililerini ve Şangay'a kadar ulaşan diğer talihsiz birçok toplulukları takas etmişlerdir.

Bu takasları içeren yolculuklar bağlamında tarihçiler Portekiz'deki birkaç kayıp gemi hikayesini belgelemiştir. Gaspar Corté Real yönetimindeki iki kişi Ekim 1501'de Lizbon'a ulaşmış ve "*komodorlarının güneye doğru keşif yapmaya devam ettiğini bildirdiler*" ama kimse Gaspar'dan bir daha haber alamamıştır (216). O ve tüm tayfa kaybolmuştur. Kaderleri İngiltere adına yeni dünyada keşif yapan ama sonunun nasıl

olduğu bilinmeyen İtalyan kâşif John Cabot'un ki kadar gizemlidir. Bu bağlamda dönem gemilerin kaybolduğu ve sonunun bilinmediği örneklerle doludur (216).

Bu örneklere benzer biçimde, Portekiz kâşif João Alvares Faguttdes, 1520'lerde memleketi Minho ve Azor Adaları'ndan sömürgecileri işe almıştır ve Kuzey Amerika'da bugünkü Kanada'daki Cape Breton Adası'na yerleşmişlerdir. 1527'de koloni kaybolmuştur. İddiaya göre, onları Kızıldereliler öldürmüştür. Morison, Yeni Dünya'da Newfoundland ile Assonet Neck arasında bir yerde gemi kazası geçiren Miguel Corté Real'in yani Gaspar'ın kardeşinin 1502'de kıta içine yaptığı bir yolculuğa dayanan Dighton Rock teorisi olarak iddia edilen bu durumdan şüphe etmiştir. Bazıları Corté Real'in 1511'de orada ölen Wampanoag'ın şefi olduğuna inanmaktadır. Morison şunu belirtmiştir: *"Massachusetts'in o bölgesinde sayıları çok olan Portekizli Amerikalılar; atalarının Mayflower'dan yüzyıl önce New England'da olduğunun bir kanıtı olarak Dighton Kayası'nı kalplerine yerleştirdiler"* (247). Bu kayboluş hikayesi de Appalachia halkının ve buradaki Portekiz karışımının güneydeki bir yerleşimden gelmiş olabileceği gibi Kuzey'den de gelebileceğini göstermektedir.

Tarih; 16. yüzyılda Kuzey Amerika'da Atlantik'in orta kıyısı boyunca İspanyol misyonları kurmaya yönelik girişimlerden söz eder. (Lewis ve Loomie, 6). 1521'de İspanyol kâşif Francisco Gordillo, köle avlarken Virginia'daki Chesapeake'e kadar gelmiştir. 1524- 1525'te, İspanya'ya giden Portekizli ve bir yelkenlide olan Estevan Gomemez muhtemelen bu kadar uzağa gelmiştir. Hatta bazıları, Gomemez ve Gordillo'nun ve Goins'in ki Meluncan'larda yaygın soyadı ve aile topluluğudur ve Ürdün anlamına geldiğini bile iddia etmekte ve akdeniz coğrafyası ile bağ kurnaktadır. 1524'te Giovanni da Verranano İtalya'yı terk ederek tarihçilerin Kuzey Karolina'daki Korku Burnu civarında olduğuna inandıkları bölgeye ayak basmıştır ve buradaki Kızılderililer hakkındaki raporları paha biçilmezdir (Morison 247). 250 kilometre kuzeye giden Verrañano, daha fazla Kızılderili ile karşılaşmıştır. 1525'te Luis Vasque de Aylion, üç gemiye 500 erkek, kadın ve çocuk, birkaç rahip, siyah köle, ayrıca 80 ila 90 at ve bir Kızılderili tercüman yüklemiştir. Gidecekleri yer, tarihçilerin Kuzey Carolina'daki Korku Burnu olduğuna inandıkları yere yakındır. Koloniye Luis Vasque de Aylion, San Miguel de Guadeloupe adını vermiştir. Her şey ters gitmiş ve köleler isyan edip, Kızılderililere

kaçmıştır. Bu durum da Kuzey Karolina’da bu bölgede Meluncan toplumunun oluşumuna yol açmıştır. Bunlara ek olarak bölgede Meluncan toplumunu oluşturmuş etnik gruplar ve Yeni Dünya’ya gelen gemiler bağlamında Portekize ait Spanish adlı gemiden sağ kurtulanları taşıyan bir gemi dönüş yolunda batmış, diğerlerinin ise Haiti taraflarına gitmiş olmaları olasıdır. İspanyol kâşif Angel de Villafane, 1561’de sömürgecilerle birlikte İspanyollar tarafından Amerika kıtasındaki Santa Elena kolonisinden ayrılarak Güney Karolina’daki Port Royal Sound’a yelken açmıştır. 1562’de Fransa, Port Royal yakınında Charlesfort adında bir karakol kuran Jean Ribault komutasındaki Carolina’yı ele geçirmiştir. Her ne kadar Ribault kısa sürede burayı terk etse de Fransızlar burada aktif olmaya devam etmiş ve 1579’da yaklaşık 40 kişi Santa Elena yakınlarında yaşamlarını sürdürmüşlerdir (Stick, 24).

1684’te İskoç muhalifler Port Royal yakınlarına yerleşmişlerdir. 1686’da 100 İspanyol, Zenci ve Hintli Güney Karolina’da Edisto’ya çıkmıştır. Santa Elena kolonisi tutunamamıştır ama Charles kasabası ve çevredeki karma veya kenar gruplar ilerlemeye başlamıştır. Bu eğilim Amerikan Devrimi’ne kadar devam etmiştir (Johnson ve Sloan, 163). Bu karma toplumda ilk olarak 1690’da yazılan ve periyodik olarak revize edilen 1740 tarihli Köle Yasası, tüm özgür-renkli kişileri büyük bir çıkmaza sokmuştur: “*Yasa, özgür doğduklarını veya efendilerinin onları azat ettiğini kanıtlamadıkça tüm zencilerin ve melezlerin köle olduğunu söylüyordu*” (63). Geriye kalan yasalar o kadar sertti ki, kölelere hiçbir hak tanınmamıştır. Kaçak köleler, İspanyolların ayaklanmayı teşvik etmesinden dolayı iç bölgedeki Saint Augustine’e sığınmışlardır. Eğer Meluncan’ların Santa Elena’dan veya de Soto keşif gezisinden ataları olsaydı, çoğunluğun güney yerine kuzeye gitmesi çok tuhaf olurdu.

Bu yerlere ek olarak Meluncan toplulukların bir araya geldiği, yerleştiği yerler bağlamında, 1540 yılında İspanyol kâşif Hernando de Soto, Georgia’yı geçerek Carolinas’a doğru yürüyüş yapmıştır (Milarich ve Milbrath, 150). Mürettebatın bir kısmının Soto’nun grubundan ayrılıp altın ve gümüş aramaya gittiğine bir kısmının da Kuzey Karolina’daki modern Qualla yakınlarında ve Loudon County ile Tuscaloosa, Alabamaya gittikleri düşünülebilir. Meluncan’ların da Soto’nun keşif gezisinden geldiğini iddia eden teori; J. G. Rhea’nın Aralık 1917’de Sneedville’den yeğeni Martha Collins’e

yazdığı bir mektupla başlamış gibi görünmektedir. J. G. Rhea'nın iddia ettiği bu teoriyi Soto'nun maceralarının ve Dromgoole'un Portekiz'in doğuş hikâyesinin kendince okunması fikrine dayandırdığı anlaşılmaktadır. William Grohse, Meluncan soyunda Portekizli bir bağlantı varsa, denizcilerle teması olan Maryland ve Delaware'deki geniş Kızılderili kabilelerinden gelme olasılığının daha muhtemel olduğunu savunmuştur. Bu bağlamda yörede denizden gelen özellikle Portekiz ve İspanyollara dayanan teoriler inanılır görülmüştür (Grohse, 1610).

1587'de İspanyollar, John White'ın Roanoke'ye ayak bastığı sıralarda Güney Karolina'daki Santa Elena'yı terk etmiştir Askerler yıllardır yerlilerin arasına karışmış ve derin güneyde nispeten büyük bir karma nüfus oluşturmuştur. Juan Pardo, Carolina'nın kırsal kesimlerine beş garnizon yerleştirmiştir. Cizvit rahipleri, zenciler ve diğerleri ona eşlik etmiştir. 1560'ların ortalarında Pardo, Parris Adası'ndan Florida'nın içlerine kadar mütevazı bir mürettebata liderlik etmiştir. Altın ya da Meksika'ya giden bir yol aramışlardır. Bu keşif gezisi, o zamanlar Pardo tarafından Joara veya Juada, Hernando de Soto tarafından da Xualaj olarak adlandırılan modern Newport, Tennessee'ye kadar iç kesimlere ulaşmıştır. Pardo'nun Joara'da 100 kişiyi Çavuş Hernando Moyano de Morales'in komutasına bıraktığı düşünülmektedir. Bunların arasında Portekizli askerler ve modern Georgia ve Güney Karolina'da kaleler inşa eden birkaç zenci köle de bulunmuştur. Güzergâh belirsizdir ancak arkeolojik kanıtlar Santa Elena kolonisinin gerçek olduğunu desteklemektedir. (Wright, 81). İddiaya göre, Pardo'nun kadrosunda Meluncan isimlerinin İngilizce eşdeğerlerine kolaylıkla çevrilebilecek isimler yer almıştır. William Grohse, Tennessee'deki İspanyol ve Portekiz keşifleri hakkında spekülasyon yaparken, 1960 dolaylarında yerel bir gazetede bir fikir yayınlamıştır. Onun varsayımı, Santa Elena kolonicilerinin muhtemelen Meluncan'ların ataları olabileceğini ileri sürmüştür. (Grohse, 1610).

1586'da İngiliz kâşif Sir Francis Drake, Karayiplerde Cartagena'da bir tekne dolusu insanı toplamıştır. 1990'lı yıllara gelindiğinde, Drake'in daha sonra onları Kuzey Karolina sahilinde bir yere bıraktığı yönünde bir varsayım ortaya çıkmıştır. Drake daha sonra buraya geri döndüğünde bırakılmış olanlar kaybolmuştur. Bu durum denizci esirlerin iç bölgelere hareket etmiş ve Kızılderililerle karışmış fikrini desteklemektedir.

Denizciler ise muhtemelen Portekizliler, Mağribiler, Türkler, Araplar ve diğerleridir. Çok daha eski bir iddia ise, onların Florida'nın güneyindeki adalara bırakıldığı yönündedir (Kennedy, 96). Yine tüm bu iddialar gemiler aracılığıyla Meluncan toplumunu oluşturulan insanların Appalachia yöresine yerleştiğini işaret etmektedir.

Tarihçi David Beers Quinn, Meluncaların yerleşimlerine işaret eden Cartagena hikayesini farklı şekilde detaylandırmıştır. Başlangıçta Drake Afrika'daki Yeşil Burun Adaları'ndan yaklaşık 350 zenci köleyi toplamış ve Dominikteki Santo Domingo'ya devam etmiştir. Orada yaklaşık 200 Mağribi ve zenci köleyi serbest bırakmış, Mağribileri evlerine geri götürmeyi teklif etmiştir. Daha sonra Cartagena'ya gitmişler ve burada 300 kişiyi daha gruba eklemiştir ki bunlar az sayıda zenci ve çoğunluğu Kızılderili kadınlar olmuşlardır. Toplam kargosu artık 650 veya daha fazlası olmuştur. 1586 yılında Cartagena'dan bir sonraki durak Drake'in yaktığı Florida'daki Saint Augustine olmuştur. Orada, Drake Santa Elena'yı yakmak için başarısız bir girişimde bulunmuştur. Kalan esirlerini İngiltere'ye götürmüştür. David Beers Quinn, tek makul açıklamanın Drake'in onları Karolina sahilinde karaya çıkarması olduğunu söyler. Bu bağlamda Meluncan'lar ile bağlı toplulukların bir kısmı bugün de Meluncan'ların yaşadığı Karolina'da kalmıştır. Türk gemiciler de bunlar arasındaysa da sayıları çok olmadığı için muhtemelen onlardan bahsedilmemiştir. Yine de bu uluslararası gemiler ile Amerikan Kızılderililerin erken dönem ve yakın etkileşimin örneğidir ve Meluncan geçmişi için önem arz etmektedir (Quinn, 307).

Bu yerleşimlere ek olarak İngilizlerin Amerika'da başlattığı ve Meluncan'larla ilişkili yerleşimleri de önemlidir. 1584 yılında ilk İngiliz gemisi Kuzey Karolina'daki Bodie Adasına gelmiş ve Sir Walter Raleigh güney sınırı Santa Elena olmak üzere her yöne 600 mil alanı ülkesi adına elde etmiştir. Raleigh, Kızılderililer ile çevreyi keşfetmiş ve onlardan Portekizli gemi enkazları hakkında bilgiler almıştır. (307). Kuzey Karolina'da Roanoke adlı ilk askeri İngiliz kolonisi de 1585 yılında kurulmuştur. Daha sonra John White koloniden ayrılıp ihtiyaçları sağlamak için İngiltere'ye 1587'de yola çıkmıştır. Üç yıl sonra koloniye geri döndüğünde bir ağaçta Croatoan yazısından başka kimseyi bulamamıştır. Croatoan da Kızılderililerin yaşadığı aynı adlı adadaki köy olarak bilinmektedir. Bu kayıp koloni hakkında birçok iddia ortaya atılmıştır. Kimileri kolonide

yaşayanların Virginia'daki Kızılderililere gidip karıştığını kimileri ise White'ın İngiltere'ye yola çıkmasından kısa süre sonra tedarik sıkıntısı sebebiyle denize açıldıkları ve gemilerini enkaza dönüştüğünü, Amerika'da bir yerlerde kıyıya vurmuş olabileceğini iddia etmiştir. (Rountree, 23). Kızılderililere işaret eden her iki iddia Meluncan ya da Lumbee bağlantılarına işaret etmektedir. Aynı zamanda Meluncan ve Lumbee bağlantısının farklı kolonilerden gelebileceğini ortaya koymaktadır. Benzer soy isimlerin her iki grupta olması da Meluncan yerleşimi için bir işaret olabilmektedir (Durant, 99).

Sömürgeleşmeye maruz kalmış Kızılderililerinin yaşamı tüm bu olaylardan, topluluklardan ayrı, durağan ya da yalıtılmış olmamıştır. 1646 yılına gelindiğinde, İngiltere Kralı ile yıllık haraç karşılığında yapılan bir barış anlaşması, Kızılderililere ait olan tüm Necotowance krallığının korunmasını garanti etmiştir ki bu, Meluncan tarihinde büyük rol oynayan kızılderili Tidewater kabileleri için resmi olarak sonun başlangıcını işaret etmiştir. Anlaşma, Kızılderilileri York Nehri'nin kuzey yakasıyla sınırlamış ve onlar arasındaki bölgeyi teslim etmek zorunda kalmışlardır (Briceland 175). Böylece Meluncan'lar ile Kızılderililerin yaşantıları ve bulundukları coğrafyalar çakışmaya başlamış ve bu alan artık diğer eyaletlere doğru yayılır olmuştur. Böylece kızılderili coğrafyası ve etnisitesi Meluncan'lar ve Kızılderililer için bir olmaya başlamıştır.

Sonuç olarak, 1500'lerde çeşitli Avrupa güçleri tarafından Yeni Dünya'nın keşfi ve yerleşimi, Yerli halklar, Avrupalı yerleşimciler ve köleleştirilmiş bireyler de dahil olmak üzere çeşitli kültürler arasındaki karmaşık etkileşimlerin temelini atmıştır. Meluncan'ları çevreleyen bilgiler, göç, evlilikler ve dönemin sosyo-politik dinamikleri tarafından şekillendirilen bu erken toplulukların karmaşık dokusunu vurgular. Angel de Villafane, Jean Ribault ve Sir Walter Raleigh gibi kaşiflerin deneyimleri, sömürge çabalarının zorluklarını ve belirsizliklerini gösterirken, kayıp gemiler ve esirlerin hikayeleri, bu tarihi olayların ardındaki genellikle göz ardı edilen insan deneyimlerinin altını çizer. Bu yerleşimler göz önüne alındığında, bu erken karşılaşmaların mirasının bugün Amerika'nın kültürel ve etnik manzaralarını etkilemeye devam ettiği ve tarihin çağdaş toplum üzerindeki kalıcı etkisini hatırlattığı ortaya çıkıyor.

3.3. Entegrasyon, İzolasyon ya da Assimilasyon: Yeni Dünyada Meluncan Olmak

Birçok farklı etnik kimliği bünyesinde barındıran Meluncan'ların yeni dünyada toplum içindeki konumu ve de bu doğrultudaki yaşantıları da eserlerin içeriğini oluşturduğu için onların yeni dünyaya uyum sağlayıp saptamadıkları ve bu doğrultuda yaşadıklarının irdelenmesi önemlidir. Bu kapsamdaki örneklerden birisi, yoğunlukla Meluncan'ların yaşadığı Virginia'nın zorunlu kısırlaştırma ve ırklar arası karışmayı önleme kanunları olmuş, bunlar da 1924 Federal Göçmenlik Kanunu ile birlikte, çeşitli Jim Crow kanunlarına yeni bir güç katan üç kanundan biri olmuştur. Virginia'nın 1924 tarihli Irksal Bütünlük Yasası, kökenleri insan popülasyonun genetik kökenlerini iyileştirmeye dayalı olan ideolojik savunuculuğuna kadar uzanan melezleşme karşıtı yasalar arasında öne çıkmıştır. Bu doğrultuda başarılı bir yasama stratejisi oluşturmak için Virginia'daki yerel ideolojik yönetici John Powell, Earnest Cox ve Walter Plecker Madison Grant ve Harry Laughlin'e danışılmıştır. Ünlü bir piyanist ve besteci olan Powell, Ku Klux Klan'ın "*Amerika'da Anglo-Sakson ideallerini ve medeniyetini*" sürdürmeye adanmış elitist bir versiyonu olan Anglo-Sakson Kulüpleri'nin kurucusu olmuştur. (Kühl, 12).

İrk Bütünlüğü Yasası, ırk kayıt sertifikalarını gerektiren hükümleri ve kimlerin beyaz ırkın üyesi olarak nitelendirileceğine ilişkin katı tanımları içermiştir. Ana hükmü şöyle olmuştur:

Bundan sonra bu eyaletteki herhangi bir beyaz kişinin, beyaz bir kişi dışında herhangi biriyle evlenmesi yasa dışı olacaktır. Kanının on altıda biri veya daha azı Kızılderili ve başkaca diğer beyaz ırk olan ve Kafkaskasyalıların kanından başka karışık kanı olmayan kişiler beyaz kişiler olarak kabul edilecektir (Lombardo, 1).

Bu ifadeler içerisinde Meluncan'lar hususunda "*Kafkaskasyalıların kanından başka kanı olmayan*" ifadesi kaygı vericiydi. 20. yüzyıldaki bu kanunla, İç Savaş'tan altmış yıl sonra, büyük savaş öncesi dörtte bir kan vermeden çok daha katı bir ayrımcılık standardı uygulamaya konulmuştu. Bu bağlamda İç Savaşın olduğu 19. Yüzyılda da ayrımcılığa

maruz kalmış Meluncan'ların 20. yüzyılda daha ağır ayrımcılığa kalabilecekleri anlaşılmaktadır (1).

Meluncan'lar gibi karışık ırklardan oluşan insanlar beyaz olarak kabul edilebilecekleri için beyazlar için siyahilerden daha büyük tehdit olarak görünmüşlerdir. Bu doğrultuda 1900'lerin başında jenerasyonlar boyunca gerçekleşen ırklar arası evliliklere rağmen bazı Meluncan'lar “*esmer bir ten, belirgin elmacık kemikleri, genellikle düz ama bazen hafif kıvrılma eğilimi olan simsiyah saçlar, kalın siyah kaşlar, derine yerleştirilmiş koyu kahverengi gözler*” olarak tanımlanmışlardır (Converse, 60). Bu tanımlama bile devam eden ayrımcılığa gösterge olarak kabul edilebilir. Yine de İkinci Dünya Savaşı'nın arifesinde Meluncan'lar genellikle açık renk saç, mavi gözler ve açık tene sahiptirler. Oysa üç yüzyıl geriye Jamestown yerleşimine giden Meluncan soy ağacı mahkeme ve kütüphane kayıtlarında saatli bomba gibi bekler durumdadır. Çünkü bu kayıtlar ihtiyaç olduğunda ayrımcılığa yönelik yasaların uygulanması için kullanmaya elverişlidir (61)

7 Temmuz 1943'te, bir ilçe sosyal yardım kurulunun şefi; Virginia Yaşam İstatistik Bürosu müdürü ve Irksal Bütünlük Yasası'nın sponsoru Dr. Walter A. Plecker'e bir davayla ilgili tavsiyesini almak üzere bir mektup göndermiştir. Melez görünen iki çocuğuyla ofisine gelen bir kadından bahsetmiştir. Bu ilçe yetkilisi Plecker'a bir çocuğun karışık ırktan olup olmadığının nasıl belirlenebileceğini ve bu müvekkile gelecekte nasıl davranılması gerektiğini sormuştur. Plecker, ırkı belirleyecek bir test olmadığını ancak çocukların etnik kökenine ilişkin değerlendirmesinin en bilgili bilim insanı kadar güvenilir olduğuna güvendiğini bildirmiştir. Daha sonra Dr. Plecker ilçe müdürüne bu anneyi derhal bir eyalet akıl hastanesine kapatmasını ve Virginia'nın 1924 tarihli Irk Bütünlüğü yasası uyarınca ameliyatla kısırlaştırmasını söylemiştir (Smith, 30). Plecker ve diğerleri onlarca yıl insanları kara listeye almış, korkutmuş, tehdit etmiş, hapse atmış, kısırlaştırmış ve Virginia'nın karma insanlara karşı savaşındaki belgeleri değiştirmişlerdir. Böylece Meluncan'lar arasında hükümet korkusu yaygınlaşmıştır:

Rose Nuckols, evli bir adam tarafından bir kamyon durağında tecavüze uğradığında on altı yaşındaydı. Dokuz ay sonra, Ocak 1958'de ikiz erkek çocuk doğurdu. Hemşire Richmond'daki koruyucu bakıma gideceklerini

açıklamadan önce kadın çocukları bir kez kucağına aldı. Rose olacaklara itiraz etti ama evlenmemiş, okuma yazma bilmeyen bir genç olarak çok az seçeneği olduğunun farkındaydı. Bilmediği şey bunların sahip olacağı ilk ve son çocuklar olduğuydu (1).

Aile soyadı Virginia'nın 1942 Meluncan kara listesinde yer alan Nuchols, eyalet tarafından anne olmaya uygun görülmemiştir ve kısırlaştırılarak doğumdan iki ay sonra Virginia eyalet hastanesine kaldırılmıştır.

Amerikalı ırkçı ideolojistler, gerekirse üremeyi durdurmak zorunda kalacak olanlar arasında Abaneki Kızılderilileri ve Vermont'taki Fransız Kanadalılar ile Meluncan'lar ve Virginia Kızılderilileri olduğunu belirlemişlerdir. İlerici Vermont, Güney'de eşi benzeri olmayan özel bir titizlikle karma grupları zorla kısırlaştırmaya girişmiştir. Bütün bunlar da Kızılderililer ile iç içe olan Meluncan'lar için büyük zorluklar yaratmış onları asimile etmeye yönelik bu yaklaşımlar ile Meluncan'ların topluma tam bir entegrasyonun sağlandığını söyleyebilmek mümkün olmamıştır (Gallagher, 25).

Sonuç olarak, Meluncan'ların entegrasyon, izolasyon ve asimilasyon bağlamındaki yolculuğu, ırksal kimliğin karmaşıklıklarını ve ayrımcı yasaların Amerikan tarihindeki kalıcı etkisini ortaya koymaktadır. Rose Nuckols gibi bireylerin deneyimleri, ırksal saflığa takıntılı bir toplum tarafından uygunsuz kabul edilenlerin karşılaştığı sert gerçekleri göstermekte ve kişisel trajedi ile sistemik baskının kesişimini vurgulamaktadır. 1924 Irksal Bütünlük Yasası ve benzer mevzuatlar yalnızca katı ırksal sınıflandırmaları dayatmakla kalmamış, aynı zamanda karma ırklı topluluklar arasında bir korku ve dışlanma kültürünü de sürdürmüştür. Meluncan'lar bu zorluklar arasında kimliklerini yönlendirirken hikayeleri; ırkçılığa karşı devam eden mücadelelerin ve tarihsel olarak tanımlamaya ve bölmeye çalışan bir toplumda kabul ve aidiyet arayışının bir hatırlatıcısı olarak hizmet etmektedir. Meluncan geçmişlerini anlamak, çeşitli kimliklerin zenginliğinin bastırılmak yerine kutlandığı daha kapsayıcı bir anlatı yaratmak için çok önemlidir.

3.4. Meluncan Toplumunun Kültürel Özellikleri

Eserlerde irdelenen bir diğer unsur da Meluncan'ların kültürel özellikleri, bu kapsamda yaşantılarına dair eğitim, din, ticaret ve günlük hayat olduğu için, Meluncan'ların hayatlarına dair bilgiler verecek bu unsurların ortaya çıkarılması önemlidir. Tüm bunlar kapsamında ilk olarak Meluncan yerleşimleri dikkat çeker. Meluncan'ların yaşadıkları Appalachia yöresinde tepelik arazinin eteğindeki düzlüklerde birkaç aktif çiftliğin bulunduğu hala çok kırsal olmasına rağmen, arazinin karakterinin ve çehresinin bir önceki yüzyılın son yarısında çarpıcı biçimde değiştiği bilinmektedir. Bu değişiklikler arasında önemli ölçüde azalan tarımsal faaliyetler de yer almaktadır. Yetiştirilen ürünler mısır, soya fasulyesi ve tütünü içermiştir ancak bir önceki yüzyılın son yarısındaki seviyelere göre azalmıştır. Daha önce bölge oldukça bakımsız, dar, çakıllı yolla sınırlandırılırken, bir kısmı modern iki şeritli yol iyileştirmeleri, eş zamanlı olarak bölgenin göreceli izolasyonunu azaltmak ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki dönemin refah ve nüfusunun müdahalesini kolaylaştırmak için yapılmıştır ve fayda sağlamıştır (Martha ve Edward, 70).

Bölgede ara sıra daha eski, daha sağlam inşa edilmiş ahşap evlere rastlanabilirken, geleneksel olarak nispeten geçici bir nüfusa ev olarak hizmet veren harap kütük ve ahşap kulübeler hiçbir yerde görülmemektedir. Aslında, Appalachia'nın güneyindeki birkaç kilometrelik tepe kır yolları boyunca, Meluncan'lara özgü üç geleneksel ev tipinin yalnızca tek bir örneği göze çarpar. Tüm ahşap konstrüksiyonlar, tek katlı tek bölmeli, bir buçuk katlı Cumberland evi ve iki katlı dikdörtgen çift bölmeli olmuşlardır. Bölgede ayakta kalan evler arasında uzun süredir tarımsal refahın sembolü olan geleneksel evlerin hiçbir örneğine rastlanılmamaktadır. Meluncan'ların bir araya toplanmış, çok sayıda, eski model hareket ettirebilen evlerden bazılarında ikamet ediyor olması mümkündür. Geçmiş günlerin düşük maliyetli kiracı evlerinin çağdaş eşdeğerinden ne fazlasını ne de azını temsil eden bu oturmaya hazır, uygun fiyatlı hareket ettirebilen yapılar, dağlık bölgede yaygın bir kabul görmüştür. (Riedl, 17).

Posta dağıtımı ve kamu hizmetlerine ilişkin çağdaş gerekliliklere uygun olarak konutların yerleştirilmesini kolaylaştırmak için, bölgedeki yollar boyunca bulunan evler, kolayca görülebilen sokak numaralarıyla açık ve belirgin bir şekilde işaretlenmiştir. Ancak

bölgedeki çok az sayıda posta kutusu sahiplerinin adlarını göstermektedir. Yol kenarında günlük faaliyetlerini sürdüren insanlar göz önüne alındığında, fiziksel görünüm açısından bölgenin genel nüfusundan belirgin şekilde farklı olan bireylere dair herhangi bir görüntüye rastlanılmamaktadır. En dağlık bölgede yalnızca birkaç aile kalmıştır. Yakın şehirlere taşınanlar olmuş ve mağazacılık yapmayı denemişlerdir. Bazılarının ekonomik fırsatlar arayarak yakın bölgedeki diğer çeşitli topluluklara taşındığı ya da katıldığı da bilinmektedir (Ball, 75).

3.4.1. Eğitim

Eğitim bağlamında ileri ve yaygın bir eğitim sisteminden geçmiş bir topluluktan bahsetmek mümkün değildir. Meluncan'ların okuma yazma bilmedikleri ve eğitimsiz oldukları söylenmiştir (Ball, 65). Öğrencilerde, özellikle tarımla uğraşan ailelerine yardım etmek için hasat zamanı okulu bırakma ya da ara verme oranı da yüksektir (Ball, 51). Aslında Raymond Evans'ın Graysville'de yürüttüğü saha çalışmasına göre, Meluncan halkının çoğunluğunun evinde kitap olarak sadece İncil vardır (Evans, 9). Ayrıca Meluncan'lar için eğitim; hemen maddi kazanç sağlamayan, pahalı ve zengin insanlar için bir uğraş olarak algılanıyordu.

Ten renkleri de eğitim süreçlerini etkilemiş, esmer tenleri nedeniyle ayrımcılığa maruz kalmışlar ve bunun sonucunda beyaz öğrencilerin okullarına kabul süreci aşılmadan eğitim alamamışlardır (Ball, 49). Günümüzde Meluncan'lar ana akım eğitim sisteminden farklı bir sistemde eğitim almaktadırlar. Çünkü kendi muhitlerindeki okullarına gitmektedirler. Çiftçilikle ilgili çalışmaların yoğun olması nedeniyle, okulun müfredatında yılda altı ayı geçmeyecek bir eğitim dönemi öngörülmektedir. İlkokulun kurulmasından önce yılın bir bölümünde eğitim Presbiteryen misyonerler tarafından verilmiştir. Zaman ilerledikçe, büyük bir okul binası inşa edilmiştir: dört sınıfı, bir jeneratörü ve her katta kocaman pencereleri vardır. Neredeyse on yıl boyunca, Presbiteryen misyonerlerden oluşan karı koca bir ekip okulun üst katında ikamet etmiş ve uzun yıllar bölgeye hizmet etmiştir (Overbay, 106). Bu okul inşa edildiği sırada binlerce kişinin Newman's Ridge'de evlerinden çağırıldığı göz önüne alındığında, bu durum garip değildir. Meluncan'lar ile eğitim arasındaki bağlantının coğrafya ve mali durum nedeniyle zor olduğu açıktır.

3.4.2. Din

Meluncan'ların varoluşlarının ilk dönemlerinde Hristiyan oldukları söylenmektedir. Eski dönemlerde zile benzer bir şey yaptıkları, sabah ve akşam onu çaldıkları, hepsinin toplu halde buraya gelip kiliseyle birlikte birkaç çeşit ibadet yaptıkları yönünde görüşler vardır. Ancak İngilizce ve Kızılderili dillerinden farklı bir dilde ibadette bulundukları kaydedilmiştir (Rhea, 2) Meluncalar arasında Karayip adalarının en doğusundaki Barbados'ta esir tutulan köle gençlerin; annelerinin izni olmadan vaftiz edilerek Hristiyanlığa dönüştürüldüğü de kabul edilmektedir. Zaten sadece erkelerin vaftiz edilmeleri söz konusudur ve kiliselerinde haç olmaması yine Meluncan'lara özel bir durumdur. Günümüzde Meluncan'lar genellikle Protestandır fakat kendi ibadet şekillerini sürdürdükleri de düşünülür (Brewer, 12). Ayrıca İslamiyetten benzer şekilde kadın ve erkekler arasında mahremiyet vardır ki kadınların örtünmeleri ve kendilerini erkeklerden sakınmaları zorunludur (Ball, 67). Bu da zaman içinde asimile olduklarını düşündürür.

Aynı zamanda asimilasyonlar doğrultusunda Meluncan'ların tarihsel olarak Baptist oldukları bilinmektedir. Virginia'daki ilk ayrı Baptist Kilisesi Dan Nehri üzerinde Meluncan kırsalının merkezinde yer almıştır. Bu görüşlere karşı, Will Allen Droomgale gibi araştırmacılar Meluncan'ların kendilerini Baptist olarak tanımlasa da vaftiz inancına bağlı kimseler gibi ibadet ettiklerini ortaya koymuşlardır. Böylece Meluncan'ların din pratikleri üzerine farklı yaklaşımlar benimsedikleri de ortaya konulmuştur.

3.4.3. Günlük Hayat

Meluncan'larda sosyal hayat, asimile oldukları düşünülünce çok farklı değildir. Ancak sıcak kanlı oldukları ve Türk'lerdekine benzer şekilde dükkânda ilk sıftah parasını yere atma gibi uygulamaları dikkat çekicidir. Ayrıca misafirperverlikleri Türk kültürüne yine yakın davranışlarından. Müzik konusunda da halk müziği ve bağlama benzeri bir çalgı olan bluegrass kullanmaları dikkatlerden kaçmaz. Ancak kültürel asimilasyon, bir azınlık grubunun veya kültürünün bir toplumun çoğunluk grubuna benzemesi veya başka bir grubun değerlerini, davranışlarını ve inançlarını tamamen veya kısmen asimile etmesi sürecidir ki bu durum yıllardır Amerika'da yaşayan Meluncan'lar için de geçerlidir.

Meluncan’larda boşanma sık olmamakla birlikte anne, baba ve çocuklardan oluşan geleneksel aile yaşamları vardır. Geçim kaynakları tarım olduğu için genellikle fazla çocuk sahibi olan Meluncan’lar erken yaşta evlenirler (Brewer, 15). Ancak Sanayi Devriminden sonra, dünyada olduğu gibi Meluncan’lar da farklı bölgelere göç etmiş ve tarımdan uzaklaşmışlardır.

3.4.4. Ticaret

Dağlık alanda yaşayan ve herhangi büyük endüstri kolu ile uğraşmayan Meluncan’lar için büyük bir ticari faaliyetten söz edilemeyebilir. Ticari faaliyet için daha çok büyük şehirlere ve eyaletlere gitmektedirler. Ancak okuma yazma oranının Appalachia’da düşüklüğü sebebiyle ticari faaliyetler yapmak zorunluluğu hiçbir zaman Meluncan’lar için ortadan kalkmamıştır. Bu konuda araştırmalar yapan Jean Patterson Bible tarafından da Meluncan’ların ticari faaliyetleri ortaya konulmuştur:

Çoğunlukla Michigan ve Ohio’ya giderler ve bazıları marangozluk bazıları da duvar ustalığında yeteneklidirler. Magoffin idari bölgesi Meluncan’larından Gifford, Kentucky’den bir arkadaşı: ‘korkuları sebebiyle daha çok klonmuş gibi takılsalar da onlara ön yargısız ve adil davranacak herhangi kişiye hemen ısınmaya hazırlardır, çoğu da marangozluk ve duvar ustalığında mahirdir (Bible 31).

Bu ifadeden de anlaşılacağı üzere, Meluncan’lar ciddi bir ticari alışverişe girişmese de ticari faaliyetlerin içinde yer alarak ekonomik kazançlarını sağlamaktadırlar.

Sonuç olarak, Meluncan toplumunun kültürel özellikleri zengin bir tarih, uyum ve dayanıklılık dokusunu yansıtır. Eğitimde ayrımcılık ve ekonomik zorluklar gibi önemli zorluklarla karşılaşmalarına rağmen, Meluncan’lar geleneksel uygulamaları çağdaş etkilerle harmanlayan benzersiz bir kimlik sürdürmüşlerdir. Coğrafi ve finansal kısıtlamalarla şekillenen eğitim deneyimleri, erişim ve eşitlik için devam eden mücadeleyi vurgular. Ek olarak, dini uygulamalarının evrimi, asimilasyon ve kültürel mirasın korunması arasındaki karmaşık etkileşimi gösterir. Tarımsal yaşam tarzlarından daha çeşitli ekonomik faaliyetlere geçiş, değişen toplumsal manzaralar karşısındaki uyum yeteneklerini gösterir. Genel olarak, Meluncan topluluğu, dış etkenlerden etkilenirken,

daha geniş Amerikan toplumu arasında kendine özgü kültürel kimliğini korumaya devam eden bir grubun kalıcı ruhunu örneklemektedir

4. BÖLÜM: MELUNCAN YAZIN ÖRNEKLERİNİN EDEBİ ART ALANI

4.1. Apalachia Edebiyatı

Meluncan'lara dair edebi eserlerinden incelenmesi hususunda bilinmesi gereken bir diğer husus da bu eserlerin içerisinde bulunduğu edebiyattır. Bu bağlamda Meluncan'ların yoğunlukla yaşadıkları coğrafya olan Appalachia bölgesi, aynı zamanda kendine ait bir edebiyata da sahip olarak Meluncan'lara dair yazınları da içine alır. Kendine özgü özellikleriyle edebiyata etkisi yadsınamayacak Appalachia bölgesinde, Protestanlık çeşitleri belirli teolojik noktalarda sıklıkla keskin bir şekilde farklılık gösterirken, mezhepler kesinlikle uhrevi bir bakış açısına sahiptir. Bu noktada sosyologlar, ana Hristiyan mezheplerini temsil eden misyonerler ve bölgesel kalkınma programlarıyla ilgilenen diğerleri inanç konusunda genel olarak hemfikirdir. Presbiteryen bir papaz ve Appalachia misyoneri olan Jack Weller, Güney Appalachia'daki farklı Protestan mezheplerinin; ilerlemeye ve sosyal eyleme engel olacak kadar başka bir dünyaya ait tek bir halk dini oluşturduğunu öne sürer; çünkü inananlar bu dünyadan çok öbür dünyada daha iyi bir yaşam arıyorlardır. Bu bakış açısıyla bölge edebiyatının, halk dininin uhreviliğini baştan sona yansıtmaması beklenebilir. Ancak Apalachian edebiyatı, geleneksel dinin manevi ve uhrevi görüntüsünü resmetse de bakış açısı açısından da kesinlikle laik ve dünyevidir ve her zaman da öyle olmuştur (Weller 10). Appalachian edebiyatının özellikle dünyevi yönelimi olduğu fikri gerçekçi de gelmeyebilecektir. Yine de George Washington Harris'in *Sut Lovingood's Yards* (1867) eserinde, kertenkeleleri Papaz Bullen'in pantolonunun paçasına koyan Sut Lovingood'un dünyevi bir adam olduğu herkes tarafından kabul edilecektir. Cehennem acılarını anlatan vaizin kendisi açıkça Sut'un tam tersidir; vaiz kendi bakış açısında öteki dünyaya aittir.

Bu coğrafyanın geleneğinin dini yalnızca uhrevi görünür. Bu gelenekteki insanlar cenneti, inciden kapılar, altından sokaklar değil yoksul çöl göçebelerinden gelen imgelerle, kendi deneyimlerinden elde edilen imgelerle düşündüklerinde, bildikleri ve yaşadıkları yere çok benzeyen bir cennet hayal ederler. Kentucky sınırındaki vaiz,

cemaatine cenneti hayal etmelerini isterken şöyle haykırır: "*Neden, cennet sadece Kentucky'deki bir yer!*" (Harris 15). Jesse Stuart'ın *300 Acres of Elbow Room* (1970) adlı eserindeki Big Eif Porter'ın konsepti kesinlikle budur. Ölümü düşünen Koca Eif, bildiğinden farklı bir şey istemez. Onun cenneti oraya nakledilmiş bir Kentucky'dir: "*Umarım cennette çalışabileceğim bir çiftlik vardır ve onların da bizim burada olduğu gibi kışı, yazı, ilkbaharı ve sonbaharı vardır.*" (Stuart 7). Öteki dünya bakışı yine dünyevi yerlere bağlıdır, o da dünyadaki Kentucky, Appalachia bölgesidir.

Appalachia bölgesinin en güçlü edebiyatı, bölgenin bir ifadesi olan ve bölge hakkında bir rapor olmayan yazılar, doğrudan laik ve bu dünyaya ait şeylerle çok ilgilidir. Edebiyat tinsel değildir, dünyevidir. Bölgeyi ifade eden daha eski literatür, *Davy Crockett: His Own Story: A Narrative of the Life of David Crockett* (1834), Harden E. Taliaferro'nun *Fisher River Scenes*'ini (1859) ve George Washington Harris'in *Sut Lovingood's Yarns*'ını (1867) içermektedir. Bu eserlerde; Amerikan öncü ruhu, sözel seküler gelenekleri ve en çok dünyevi meseleler olan; ayı avı; polen toplama, at takası; viski, kavga; oyun partileri, yorganlar; mısır ayıklama, arazi spekülasyonu; kazık çekme, fuhuş ve zina hususları işlendiği zaman bu edebiyatın canlılığını görmek mümkündür.

Appalachia edebiyatının dünyevi, laik bir geleneği sürdürmekten başka seçeneği olmayabilir, çünkü bu edebiyatta kökten dinci Protestanlığa yer yoktu. Geleneksel türküler halk arasında aşk şarkıları olarak bilinmiş ve dindarlar tarafından hoş karşılanmamıştır ki bu tutum bugün de geçerlidir. Dünyevi uğraşlara kapılanlar ise, dindarları ve onların faaliyetlerini aynı derecede az düşünmüşlerdir. Oyun partileri ve kamp toplantıları, yorgan dikimi, dua toplantıları dünyevi ve uhrevi olan iki geleneğin göstergesi olmuştur. Dünyevi olanlar zinayı dini kurtuluşa tercih etmişlerdir ve bu durum *Sut Lovingoods Yarn* (1867) eserinde hem bira bardağı hem de dua toplantıları zıtlığı bir arada verilerek bu şekilde örneklenmiştir. (Stewart 400).

Appalachia edebiyatında yer alan dünyevi, laik geleneği, 1930'larda duyulmaya başlayan Jesse Stuart, Harriette Simpson Arnow ve James Still gibi 'yerli seslerin' çalışmalarında varlığını sürdürmüştür. Stuart'ın *300 Acres of Elbow Room* (1970) eserindeki Büyük Eif Porter'ın esasen "*dünyevi görüşü*" daha önce belirtildiği gibi, Stuart'ın başka dünyaya ait vizyon ve güçlerin bir sahtekarlığı olan Snake Teeth

hikayesinde daha açık bir şekilde görülmektedir (Stuart 7). Harrietre Arnow'un dağcı göçmenleri konu alan *The Dollmaker* (1954) adlı romanında, bir sonraki dünyaya değil, bu dünyaya ait şeylere vurgu giderek artmaktadır. Romanın kahramanı Gertie Nevels, Robert Coles'un röportaj yaptığı Chicago'ya gelen dağcı göçmenler gibi, kendini terk edilmiş hisseder. Dünyevi koşulların giderek daha şaşırtıcı ve acımasız ağına kapılan kadın, para kazanmak için oyuncak bebekler yapar ve İsa'nın yüzünü artık gözünün önünde canlandıramadığı için oyma işini bitiremez. Öte dünya görüşü, bu dünyanın sert ve amansız koşulları nedeniyle neredeyse determinist bir şekilde karartılır ve imkânsız hale getirilir.

James Still'in şiirlerinde, kısa öykülerinde ve romanlarında; Appalachia edebiyatının dünyevi, laik geleneğinin en sanatsal ifadesinin yanı sıra, dünyevi ve uhrevi görüşler arasındaki en açık ve en vurgulu ayrım da bulunur. Still'in dünyevi tepe halkı, tipik olarak bir öte dünyanın varlığını kabul eder. *River of Earth* (1940) romanındaki kardeş Sim Mobberly, Baldridge bebeğinin cenaze töreni için vaaz verirken şunları söyleyen bir dağ vaizidir: “*Kutsanmış Kurtarıcı'dan çok açık bir şey istemek için bir araya geldik. Küçük bir çocuk Cennetin Krallığına girebilir mi?*” (Still 40). Bu dünyanın ötesine dair varsayım ortaya konulurken ve roman bu uhrevi görüşü barındırırken, yine de genele bakıldığında diğer karakterler genel olarak bu durumu çok az örnekler. Ötesi kavramı karakterlerin acil, dünyevi kaygılarıyla ve romanın tematik ve imgesel yapısıyla ilgisizdir.

Sonuç olarak Appalachian bölgesinin dünyevi ve uhrevi deneyimlerindeki ve sözlü geleneklerindeki başlangıcından bu yana Appalachia edebiyatı, hikâye yaratma veya seküler tarih geleneğinde dünyevi bir edebiyat olmuştur. Sut Lovingood'un Papaz Bullen'dan intikamında olduğu gibi, Appalachia edebiyatı, var olanın edebiyatıyla ilgilenerek, bu dünyada, halk tarzında varlığını sürdürmüştür. Appalachia edebiyatı; James Still'in şiirleri, kısa öyküleri ve romanlarında olduğu üzere kendine özgü ve evrensel olan, Appalachia tepe halkının gerçeklerine ilişkin şiirsel bir vizyon sunarak belirli bir yeri, insanları ve yaşam biçimini aydınlatan seçkin, birleşik bir çalışma bütünü sunmuştur.

4.2. Appalachia Edebiyatında Otobiyografi, Biyografi ve Anı Yazını

Appalachia ve otobiyografi bağlamında yer olgusu her zaman belirleyici olmuştur. Appalachia’da yaşayanların varoluş duygusu, coğrafya ile kimlik arasındaki bağlantı, Güney dağlıklarının ve hatta Ohio dağlıklarının kendilerini ve yaşam deneyimlerini nasıl tanımladıkları açısından önem taşır. Otobiyografi, öz anlatı alanında verilen farklı eserler arasında bir bağlantı varsa bunun sebebi bir kişinin kendi benliğini şekillendirmede yer duygusunun oynadığı önemli roldür. Bu durum *Moving Out Finding Bob* (2005) başlıklı makaleler topluluğunda bir Brooklyn yerlisi olan Bob’un akademik kariyerini Appalachia’da Ohio eyaletinde yazar ve çiftçi olmak için bırakmasında örneklenmektedir:

Çiftlikte, bölgedeki temeller yavaş yavaş metafizik ilgilerimin önüne geçti. Kırmızı kil tepeleri, insanları ve onların kaderleri yazılarıma sızdı. Güneydoğu Ohio’da tepeler, ormanlar ve değişmeyen yaşam tarzı bana, yerin kişinin dünyada olma duygusunu tanımladığını öğretti. Hayatımın bu noktasına kadar coğrafyanın ruhu nasıl besleyebileceğini bilemedim (Fox 132).

Bu bağlamda buralara gelen yazarlar bu dağlara geri döndüklerinde ya da oralara ilk kez geldiklerinde tatmin duygusunu hissetmişlerdir. Arazinin düzeni, bitki örtüsü ve faunası, hatta kırsal karakteri olsun, her biri Güney dağlık bölgesinde tedavi edici, sakinleştirici, hatta kurtarıcı bir şeyler bulmuştur ve dağ ortamındaki saf varlıkların insanların ruhlarını beslediğini kanıtlamışlardır.

Bu yazarların her biri Appalachia bölgesini çok farklı şekillerde ele alırken, çalışmaları Appalachia’nın en büyük paradokslarından birini yani hem tarih hem de edebiyatında yinelenen bir temayı yansıtır. Bu da o muhteşem doğal ortamdır. Doğa buraya gelen pek çok kişiye sefil ya da zorlu hayatlar yaşatabilir. Yine de Appalachia’da doğa pek çok kişiye şifa verici ve onarıcı güçler de sunmaktadır. Otobiyografi ve Appalachia’daki yer kavramının önemine dair *When Memory Speaks: Exploration Art of Biography* (1999) adlı inceleme de bu durum vurgulanmaktadır:

Farkında olsak da olmasak da kültürümüz bize hayatlarımızı yaşadığımız içsel senaryoyu verir. Oyunun ana eylemleri, dünyamızın insan gelişimini

anlama biçiminden geliyor; sahneler ve anahtar karakterler ailelerimizden ve sosyalleşmemizden geliyor. Senaryonun dinamikleri de dünyamızın başarı ve başarısız olarak tanımladığı şeyden geliyor (Conway, 6).

Conway yer ve sosyal dinamiklerin Appalachia otobiyografi yazınındaki önemi vurgular. Hayatlara olan etkisi vurgulanır.

Bu açıklamalardan hareketle, bu özelliklerin görüldüğü birkaç otobiyografi ve anı yazını örneği önem arz etmektedir. Jeanette Walls tarafından kaleme alınan *The Glass Castle* (2005) başlıklı anı yazınında Appalachia bölgesi; yazarın babasının memleketi olan Batı Virginia'daki Welsh yerleşimi, yani babasının ailesini getirebileceği son sığınağıdır. Bu anı yazınında babanın çok güzel hayalleri vardır ve bunun için bir eyaletten bir eyalete gezerler. Ancak babasının girişimleri hep hüsrarla sonuçlanır ve hikâyenin sonu Appalachia'ya yapılan seyahate odaklanır ve Appalachia bir mutluluk kaynağı olarak sunulur. “*Dağlardaki bir ormanda sincaplar ve sincaplarla birlikte yaşadık. Gerçek köylü olan büyükannemiz ve büyükbabamız olan Wells ile tanışabilirdik.*” (Walls 129). Baba çocuklara Appalachia'yı mutluluk kaynağı bir yer olarak sunar. Bölge mutsuzluklara çözüm olabilecek bir yer olarak temsil edilir.

Bu temsile ek olarak Appalachia'nın zorlukları, yoklukları ve gerçeklerine odaklanan örnekleri de görmek mümkündür. Allison Clok tarafından kaleme alınan *Beauty Before Comfort* (2003) başlıklı otobiyografide eser Appalachia'daki zor yıllara, zamanlara ve bu doğrultudaki gerçeklere odaklanır. Yazar, 1930 ve 1940'lı yıllarda, önce büyük Buhranın ardından İkinci Dünya Savaşı'nın getirmiş olduğu zorlukların yaşandığı Appalachia üzerinden Batı Virginia'daki zamanlarını anlatır. Bu anlatımda otobiyografinin özelliği olan kendinden ve ailesinden, eşinden ve büyük annesinden bahseder. Bu bağlamda bu eser Glock'un büyük annesi üzerinden kendi hayatını ve Appalachia'yı tasvir etmesine dayanır ve anlatımları çoğunlukla yaşanan zorluklar üzerinedir. (Seattle, 200).

Appalachia üzerine odaklanan ve feminist bakış açılarını da içeren bu anı yazını ve otobiyografiye ek olarak erkek bakış açısı sunan örnekler de mevcuttur. Bu örneklerde de yine yer olarak Appalachia'nın önemi ve gerçekleri göze çarpar. Bu bağlamda Thomas

Crowe tarafından yazılmış *Zoro's Field* (2006) örnek gösterilebilir. Yazar eserinde kendi hakkında gerçekleri açıklarken aynı zamanda onu Kuzey Karolina eyaletinde Green River Valley civarında küçük bir çiftliğe getiren sebepleri de ortaya koyar. Bu otobiyografik eserde de yine Appalachia yer olarak önem arz eder ve yazar kırsalda yaşama odaklı bir anlatı ortaya koyar:

Hedefim, [Thoreau'nun] Walden Göleti'nin kenarında yaşadığı sürenin en az iki katını yaşamak ve Walden deneyimini ve göreceli olarak inzivaya dayalı bir yaşamı deneyimlemek için kendime gerçekçi bir fırsat vermektir. Bir adım daha ileri gidin - vahşi doğanın ruhunu keşfetmek için kendi kendine yeterliliğin ve basit yaşamın kalbine ve ruhuna daha derinlemesine iki tam mevsimsel döngü için gidin. Doğal olmayan bir duyguyu değiştirme umuduyla, daha büyük bir özgüven duygusuna giden yolu ilk elden bulmak, bunların kentsel korkunun yerini alması umuduyla gidin (Crowe 4).

Yazar Appalachia'yı bir yaşam tarzı olarak sunar ve bu yaşamı tecrübe etmenin, keşfetmenin yaşamın kalbine varmak olduğunu vurgular.

Yaşamın özüne varmak toplumlarda önemli olduğu için, Güneyli toplumların bir parçası olan Appalachialı yazarlar, yaklaşık 150 yıl boyunca geçmişe dair anlayışlarını iletmek ve bugüne yön vermek için biyografilerden yararlanmışlardır. Çünkü biyografi yazarları, Appalachia fikriyle ilgilendikleri kadar, yazarların kendi Appalachia gerçeklerini aydınlatmak için hayatlarını kullandıkları biyografik konularla da ilgilenirler. Biyografi yazarları, bölgenin yaşamını yorumlamanın yanı sıra araştırmayı ve Güney'in deneyimini yazılarına birleştirdikçe, zengin içerikli anlatılar yaratırlar.

Pek çok topluluk gibi Güneyliler ve Appalachialılar da giderek tarihlerinin bir hikâye anlattığına inanmaya başlamışlardır. Her ne kadar anlattığı hikâye konusunda aynı fikirde olmasalar da mit üretimi yoluyla biyografi bu hikayeleri bölgeye empoze etme girişiminin başlıca aracı haline gelmiş ve biyografiyi anlatıyı kullanan bir güce dönüştürmüştür. Ancak Güneyliler, Güney'in farklılığını dışarıdan gelenlerin

tanımlamasına direnmiş ve Güney ve Appalachianın farklılığı konusundaki tartışmaları sürdürmüşlerdir. (Degler, 7).

Appalachia toplumunu barındıran beyaz Güneylilerin büyük çoğunluğu 1960'lara kadar Güney'i, siyahların daha az önem taşıdığı beyaz bir toplum olarak tanımlamaya çalışmışlardır. Biyografi yazarlarının çoğu da bu doğrultuda beyazların hayatlarının daha önemli olduğu varsayımını paylaşmışlardır. Her biyografi yazarı ya doğrudan ya da dolaylı olarak bu konuda kendi konumunu ortaya koymuştur. Modern okuyucunun gözünü kamaştıran diğer sorgulanamaz varsayım ise Appalachia'nın beyaz erkekler tarafından yönetileceğidir. Biyografi yazarının kadınlara yönelttiği ilgi ise, onların evsel alanlarını sürdürmelerine duyulan saygıdır. Eski Güney ve Appalachia'nın ise son derece kusurlu mu yoksa pastoral mi olduğu, Appalachianın nesiller boyu değişime yönelik tutumunu etkilemiştir. Appalachia için en iyi yolun modernlik mi, yoksa geleneksel mi olduğu sorusu onlarca yıldır tartışmaların odağı olmuştur. Bu konular ve daha fazlası Appalachia'nın biyografik söyleminin merkezinde yer almıştır. Biyografilerin kurguladığı öyküler, bölgeyle ilgili duygu ve düşüncelerinin bir parçası haline gelmiştir.

Her biyografi yazarı, Appalachia yaşamına dair kendi versiyonunun en güvenilir versiyon olmasını amaçlamaktadır. Ancak bu eserler, Appalachia'ya dair o kadar farklı anlayışlar yaratır ki, Güney biyografisinin alt türü olarak Appalachia'ya özgü biyografi, ironik bir şekilde tek bir baskın görüşü onaylamak yerine, heterojenliği teşvik eden bir metinler grubu haline gelir. Bu biyografi yazarları, yapıtlarına gerçeklik kazandırmak için tarihsel kanıtların ağırlığını kullanırlar. Biyografi yazarları ve biyografiler, kendi bakış açılarına gerçekten inananlar yaratmak yerine, birey, kültür ve tarih arasındaki etkileşimin farklı versiyonlarına sunarak Appalachia deneyimini; her şeyi kapsayan herhangi bir görüşe indirgemeyi imkânsız hale getirirler.

Bu bağlamda farklı Appalachia biyografilerini örneklemek gerekirse John Eston Cooke tarafından kaleme alınmış *Stonewall Jackson: A Military Biography* (1866) örneklendirilebilir. Bu biyografide İç Savaş bir askerin anıları üzerinden anlatılırken Appalachia bölgesinde önemli bir yeri olan Virginia dağlarına yani Appalachia dağlarına ait tanımlamalar da askerin ağzından verilir. Bu kapsamda bölgedeki Shenandoah Vadisinin tanımı yapılır:

Sağlıklılığı ve manzarasının güzelliği ile ünlü dağ rüzgarları saf ve canlandırıcıdır ve mevsiminde ormanlar sonbahar gökkuşağının tüm renklerini üstlenir; zihne en çok ilham verir, hoş duygular yaratır. Bu Virginia bahçesinin iyi niyetli etkisi, erkekleri canlandırır (Cooke, 154).

Yazar, Appalachia dağlarına ve o dağlardan geçecek olan İç Savaş askerlerine gönderme yapmaktadır. Askerin ağzından tarihsek bir gerçeklik gibi Appalachia bölgesindeki dağlara dair tanımlama, tasvir sunulur.

Bu eserde olduğu üzere Appalachia dağları yöresinden, aynı zamanda Meluncan'ların da yaşadıkları coğrafyalardan olan Mississippi yöresinden ve bu yörede Meluncan'ların toplumca farklı görünmesi örneğinde olduğu gibi yazara farklı görünen insan topluluklarından bahseden biyografi örnekleri de mevcuttur. Bu bağlamda William Peterfield Trent tarafından kaleme alınan *William Gilmore Simms* (1892) biyografisi örnek olabilir. Bu eser William Gilmore Simms adlı Güney Karolina'da yaşayan bir kişinin yaşamı ve seyahatleri üzerinedir. Bu seyahatlerden birisi de Mississippi kırsalına olmuştur ve burada Simms tarafından karşılaşılan coğrafya ve insanlar resmedilmiştir.

Tembel kölelerin ve hâlâ tembel olan Kızılderililerin yardımıyla ilk pamuk hasadını eken eski eyaletlerin sonu gelmiş aristokrati; geride bıraktığına benzer bir kulübe inşa eden ve tüfeğinin vurabileceği şeylerle kendisini ve ailesini geçindirmeye devam eden cesur Kuzey Karolina dağcısı; meskenini kurduğu bataklık kadar sümüksü olan melez; gösterişli kumarhaneli Mobile ya da New Orleans'tan kaçmak zorunda kaldı ve bu kaçıpta bir yol ayrımındaki yerleşim yerinin basit ancak kurnaz sakinleri üzerinde kendi hilelerini uygulayarak eğleniyordu, kendine yabancı gelen bu kişilerse Yankee seyyar satıcı; Metodist sürücü; ve son olarak, bazen bir kaplan gibi dövüşen, bazen de bir kuzu kadar nazik olan yürekli, mantıklı ormancıydılar (Trent 16)

Yazar biyografisinde, dağlardan bölgede yaşayanlara kadar farklı toplumlardan ve tüm bunların ona yabancı gelmesinden bashederek Appalachia yöresine özgü nitelikleri eserinde konumlandırmıştır.

Tüm bunların sonucu olarak, kişisel anlatılar ile Appalachia'nın kendine özgü coğrafyası arasında karmaşık bir ilişki olduğu anlaşılmaktadır. Tartışılan çalışmalar, bölgenin manzaralarının yalnızca bireysel kimlikleri şekillendirmekle kalmayıp aynı zamanda dayanıklılık, gelenek ve modernitenin karmaşıklıkları gibi daha geniş temaları keşfetmek için görev üstlendiğini ortaya koymaktadır. Çeşitli yazarların merceğinden, Appalachia edebiyatının tek tip olmadığını; aksine, çeşitli deneyimleri ve bakış açılarını yansıtan zengin bir ses dokusunu kapsadığı görünür. Bu yazarlar tarafından oluşturulan anlatılar, Appalachia çevresinin iyileştirici ve onarıcı niteliklerini vurgulayarak, yerin kişinin benlik ve aidiyet duygusunu nasıl derinden etkileyebileceğini göstermektedir. Sonuç olarak, anlaşılmaktadır ki Appalachia hikayeleri yalnızca bölgenin geçmişini anlamak için değil, aynı zamanda kendi hayatlarında bağlantı ve anlam arayanlarda ilham vermeye devam etmektedir.

4.3. Edebi Eserlerde Meluncan'ların Temsilleri

Appalachia edebiyatının merkezinde olan Appalachia bölgesini kapsayan bölgede Meluncan olmak, özellikle Kuzeydoğu Tennessee, Güneybatı Virginia ve Doğu Kentucky dağlarında yaşayan bir grup insan için özel bir varoluştur. Bölgede yetişen insanlar Meluncan terimini tanır ve ona anlam yükler. Her ne kadar akademisyenler Meluncan'ların kendilerine ait ayrı bir folkloru olmadığı konusunda ısrar etseler de Meluncan'lar hakkında hem kurgu dışı hem de kurgu olan belirli temalar, efsaneler, mitler, hikayeler, gelenekler, varsayımlar ve fikirler tekrar tekrar ortaya çıkar (Ivey, 430). Bu yüzden Meluncanlar üzerine genellikle gelenekler, hikayeler, efsaneler, varsayımlar ve fikirler hakkında birkaç gün süren tartışmalar bulunur. Aynı geleneklerin, hikayelerin, efsanelerin, varsayımların ve fikirlerin çoğuna yapılan atıflar, Meluncan'lar hakkındaki birçok makalede ve şimdi kitaplarda mevcuttur.

Meluncan'ları konu alan kurgu çoğu zaman tek bir bilgiye dayanır. Dolayısıyla Meluncan folkloru diye bir şeyin olmadığı iddiası tartışma konusudur. Meluncan toplumunun içinden olanlar hikayeler anlatır ve belirli insanları ve olayları kutlarlar. Meluncan toplumuna dışarıdan gelenlerin ise doğru ya da yanlış, onların belirli şekillerde düşünmelerine ve davranmalarına neden olan fikirleri vardır. Bu fikirler, temalar, anlatılar,

önyargılar, mitler, Meluncan karakterleri içeren kurguları böylece Appalachia edebiyatını farklı kılan şeylerden biridir.

Meluncan'lara dair yazılı tasvir ile halk arasında oluşan tasvir arasında büyük bir uçurum olduğu edebiyatta kendini göstermektedir. "*Edebiyat, Meluncan olarak etiketlenen insanlara karşılık gelen ampirik gerçeklikle nadiren uyumlu olan efsanevi bir imaj sunuyor*" (Sovine, 2). Bu uçurumlara rağmen hikayeler oluşmaya ve oluşturulmaya devam etmektedir. Bu bağlamda popüler yazarların diğer popüler yazarların yazdıklarına dayanarak gönderme yapma eğiliminde olduğu ve bunun da Meluncan'lar hakkındaki "mitler"i sürdürdükleri görünmektedir. (55). Bununla birlikte, hikayeler geleneğin içinde, Meluncan'larla ilişkili birçok yazın çevresinde ve de ayrıca yıllar içinde basılı olarak mevcudiyetini korumuştur. Bu bağlamda, Meluncan'ların atalarına dayandırdıkları ya da ilişkilendirdikleri Mahala Collins Mullins hakkındaki tekrar tekrar gündeme gelen bir hikâye, bir efsane, Mahala Collins Mullins'in hikayesidir. Büyük Haley Mullins, en az 350 pound ağırlığında bir kaçak içkiciydi ve fil hastalığının kurbanıydı. Olağanüstü yüksek kaliteli mısır içkisi yapımcısı, Newman's Ridge'deki ahşap kulübesinde adeta bir mahkumdu çünkü kabin kapısından geçemeyecek kadar şişmandı. Yasadışı faaliyetlerinden dolayı onu tutuklamaya çalışan milletvekillerinin Sneedville'e geri döndükleri ve "*yakalanabilir ama getirilemez*" dedikleri bildirildi (Kennedy, 17) O kadar büyüktü ki, öldüğünde tabutu yatağının etrafına yapılmıştı ve gömülmek üzere ancak kabin duvarındaki bir açıklıktan dışarı çıkarılarak kaldırılabilirdi. Yine Meluncan'lar hakkında anlatılan bir başka hikâye de Meluncan'ların sahte dolar kazanan yetenekli metal işçileri olduğudur. Brandy Jack Mullins ve Sahte Sol Mullins sahtecilik suçundan hapse girmişlerdir. Bu bağlamda yıllardır hikayelerde ve makalelerde bölgedeki Swift gümüş madenlerine ısrarla göndermeler yapılmaktadır (Ball, 81).

Bu hikayelerle birlikte edebi eserlerde başka temalar ve fikirler tekrar tekrar ortaya çıkar. Meluncan'ların belirli soyadları vardır: Collins, Mullins, Goins, Bolin, Denham ve Minor; Meluncan'ların belirli isimleri vardır: Eulalia, Canara, Deniza, Mahala, Sylvester, Sylvania ve Sarelda. Meluncan'lar her şeyi yapar; tahmin edilebilir şekilde davranmaları konusunda onlara güvenilemez; Meluncan erkek bebekleri koyu tenli olacaktır; Meluncan'lar kökenleri hakkındaki gerçeği gizler; Meluncan'lar herhangi bir bölgedeki

en yüksek yerde aşırı yoksulluk içinde yaşarlar; Meluncan'lar ormanda gizlice dolaşır, açık renk gözleri karanlık yüzlerden sorgulayıcı bir şekilde bakar; Meluncan'lar birbirlerine son derece sadıktırlar ve kusursuz bir şekilde dürüsttüler; Meluncan kızları narin ayakları ve küçük elleriyle son derece güzeldirler; Meluncan erkekleri esmer ve yakışıklıdır; Meluncan'ların çok az eğitim aldıkları veya hiç eğitim almadıkları uzun bir geçmişi vardır; Meluncan mirası karışıktır; birçok köken teorisi vardır; Meluncan'lar dağ evlerini severler; Virginia, Tennessee ve Kuzey Karolina'daki yasalar Meluncan'lara ve diğer siyahi kişilere karşı ayrımcılık yaparlar; Meluncan'lar John Sevier tarafından keşfedilmiştir ve bu olay bir mektupta belgelendiği gibi liste uzayıp gitmektedir (Langdon, 98).

Ancak Meluncan'lara dair edebiyatta rastlanan bu konular aslında Meluncan'ların bulundukları coğrafyadaki çoğu topluluk ya da bireyler için de geçerli durumlar olmuşlardır. Bu bağlamda Meluncan'larla ilgili yinelenen temalardan ve fikirlerden bazıları, birçok Meluncan'ın yaşadığı dağlık bölgelerdeki birçok insan hakkında söylenebilecek şeylerdir. Bölgede dağda yaşayan birçok insanın Metodist ve Baptist kiliselerine bağlılığı vardır. Dağ insanları nesiller boyunca ailelerine ait olan toprakları kaybetmişlerdir çünkü bu konuda uygun güncel tapulara sahip olamamışlardır. Yirminci yüzyılın başlarında dışarıdan antikacılar bölgeye gelmiş ve aile yadigarlarını satın almışlardır. Nakit para genellikle çok az kullanılmıştır. Hayatın birçok yönü batıl inançlarla yönetilmiştir. Şifalı bitkiler ilaç olarak kullanılmıştır. Büyükanneler, ebeler, bebek doğurtmuş ve hastaları tedavi etmişlerdir. Bu ikinci kategoride bahsedilen özelliklerin çoğu herhangi bir dağ topluluğu ve onun üyeleri için doğru olabilir. Bu sebeple Meluncan'ların olduğu edebi eserlere bu bilinçle de yaklaşmak önemlidir.

Sonuç olarak, Meluncan'ların edebi eserlerdeki temsilleri hem iç topluluk anlatıları hem de dış algılar tarafından şekillendirilen mit ve gerçeklik arasındaki karmaşık etkileşimi ortaya koymaktadır. Meluncan'larla ilişkilendirilen tekrar eden temalar ve hikayeler, yalnızca onların farklı kültürel kimliklerini yansıtmakla kalmayıp aynı zamanda Appalachia bölgesindeki marjinal grupların karşılaştığı daha geniş toplumsal sorunları da vurgulamaktadır. Bazı edebi tasvirler, klişeleri ve mitleri sürdürürken, aynı zamanda Meluncan mirasının dayanıklılığına ve zenginliğine de tanıklık etmektedir. Edebiyat

gelişmeye devam ettikçe, bu temsillere eleştirel bir mercekten yaklaşmak, Meluncan topluluğunun deneyimlerinin ve tarihlerinin geçerliliğini kabul etmek esastır. Sonuç olarak, edebiyatta Meluncan kimliğinin devam eden keşfi, Appalachia'nın kültürel dokusuna katkıda bulunan çeşitli anlatıları anlama ve takdir etmenin önemini vurgulamaktadır.

4.3.1. Drama

Appalachia edebiyatında Meluncan'lara ait anlatıların olduğu bir diğer alan ise tiyatro olmuştur. Meluncan'lara odaklanan tiyatro özellikle temelde *Walk Toward the Sunset* (1969) adlı oyuna dayanmaktadır ve bu doğrultuda Meluncan'lara ait önemli bilgiler veren bu oyunun irdelenmesi önem arz etmektedir. Aynı zamanda bu oyunun ortaya çıkışında Virginia'da doğup büyümüş Kermit Hunter'dan bahsetmek önemlidir. Hunter doktora yapmış ve akademik kariyerini dekan olarak tamamlamış bir kişidir. Aynı zamanda açık hava tiyatro oyunları için kırktan fazla metin yazmıştır. Bu oyunları sergilemek için de bölgedeki University of North Carolina at Chapel Hill bünyesinde Açık Hava Tiyatro Enstitüsü'nü kurmuştur.

Hunter'ın Meluncan draması ile tanışması ise kendisine Meluncan'lar için merkez sayılan Tennessee eyaletinde Sneedville'den bir kadının Meluncan'lar üzerine yolladığı kitaplar ve mektuplar ile olmuştur. Hunter Sneedville'den insanlar ile görüşerek *Walk Toward The Sunset* adlı Meluncan tiyatrosunun oluşması için süreci başlatmıştır. Buradaki Meluncan'lar da yöresel kalkınma, turizm, gelir edinme gibi sebeplerle bu tiyatronun oluşması için istekli olmuşlardır. (Davis, 13). Aynı zamanda “*Walk Toward The Sunset Meluncan adını saygın kılmıştır*” (Ivey 344). Çünkü böylece oyun farklı kitlelere ulaşmış ve de Meluncan'ları görünür ve anlaşılır kılmış aynı zamanda onlara ait değerlerin, eserlerin, ürünlerin var olduğu ortaya çıkmıştır

Oyun ilk defa 1969 yılına sahnelenmiştir. Oyun sahnelendikten sonra farklı tepkiler ve yorumlar almış ve bunlardan önemli bir tanesi Hunter tarafından dile getirilmiştir.

Meluncan'ların hikayesi, Amerikan rüyasındaki bazı karanlık dürtülerin tipik bir örneğidir: Amerikan rüyasının beyaz üstünlüğü, zenginlik, konum

ve güç kibiriyle dolup taşıdığı anlara karşı Meluncan'ların koyu tenleri vardı ve bu nedenle dağları aşıp batıya doğru ilerleyen beyaz toplum tarafından saldırıya uğradılar ve yönlendirildiler. Yine de dikkate alınmış olmaları önemlidir (Bible 114).

Hunter tarafından vurgulandığı üzere, oyunun Meluncan'ların ötekileştirilmeleri ve beyaz üstünlüğü karşısında uğradıkları haksızlığa odaklandığı ama bu oyunla bu hususların dikkate alındığı, fark edildiği ortadadır.

Oyunda karakter gelişimi zayıftır, ancak Meluncan'lar hakkındaki birçok gerçek; netlik ve tutarlılıkla aktarılmaktadır. *Walk Toward the Sunset* oyunu, Meluncan'ları Appalachia toplumunun ana akımından ayıran hem tarihsel hem de pratik birçok konuya ışık tutmuştur. Bu bağlamda da bilgilendirici bir oyun olduğunu söylemek mümkündür.

Oyun simetrik; her biri savaşın hemen sonrasında geçen, her biri bir aşk hikayesiyle tamamlanan ve her biri Hancock County, Tennessee'deki Meluncan halkının tarihinde önemli bir olayı detaylandıran iki perdeden oluşur. Hunter açık hava drama formatını iyi anlar. Seçtiği hikayeler çok önemli durumların arka planında geçer. Meluncan halkı için tarihsel bir dönüm noktasının makrokozmosu içinde, bu olayın ve hâkim tutumların seçilmiş bireyleri nasıl etkileyeceğini gösterir. Karakterler iyi gelişmemiş olsa da onlarla özdeşleşmek kolaydır.

Birinci perdede Pat Gibson ve Allisee Bowlin ve ikinci perdede Vance Johnson ve Cora Sylvester önemli karakterlerdir. Birinci perde, 1780 yılında, bir grup Meluncan'ın Kuzey Karolina'da geçen Kralın Dağı savaşından sonra Tennessee Nehri Vadisi'ne dönmesi sırasında gerçekleşir ve savaştan dönünce ayrıldıkları yerde beyaz olmadıkları için toprak sahibi olmak için karşılaştıkları zorlukları anlatır. Sahne direktifleri doğrultusunda Meluncan olması beklenen çoğu karakter koyu tenli olarak tasarlanmıştır. Stuart'ın *Daughter of Legend* (1995) eserindeki Deutsia karakteri gibi Alissee sarışın ve mavi gözlüdür ve oyunda bu durum vurgulanır: “*Şu kıza bak. Kim sarı saçlı mavi gözlü bir köle ya da kızıldereli görmüş ki?*” (Hunter, 8) Alissee genel geçer koyu tenli tasvir edilen, bilinen Meluncan'lar'dan farklıdır ve bu da Meluncan'ların koyu tenli olduğunu vurgulamak içindir. Bu anlatımlar ve tasvirlerden sonra ikinci perdede Vance Johnson

Appalachia biyografisinde ve edebiyatında konu edinilen İç Savaştan gelmiş bir gazidir. Aynı zamanda dedesi Kralın Dağı savaşında ölmüş Core Sylvester adlı bir Meluncan kıza aşiktir. Bu aşıklar hem beyazların hem de Meluncan'ların onların evlenmelerine karşı olan ön yargıları ile mücadele ederler.

Dikkate değer bir diğer ayrıntı ise Hunter'ın tipik Meluncan soyadlarını kullanmasıdır. Gibson, Bowlin ve Sylvester oyundaki karakterlere verilen isimlerdir. Hunter bunların arasına Robinson ve Givins gibi yaygın İngilizce adları serpiştirir. Hunter nispeten kısa bir yazıya büyük miktarda bilgi sığdırır. Meluncan tarihine dair birçok gerçekten söz eder ve Doğu Tennessee'deki ayrımcı yasaların yanı sıra Meluncan halkının hayatını zorlaştıran önyargılı tutumları da doğrulukla ortaya koyar. Bununla birlikte, olgusal doğruluğa rağmen oyun sıradan görünür. Karakterler gerçek kişiler yerine tek boyutlu simgeler gibidir çünkü Meluncan'lara has birçok yokluk göz önüne alınarak açık hava tiyatrosunun biçiminin bir kısıtlama olduğu ileri sürülebilir. Bu nedenle Hunter, oyununda Meluncan'larla ilintili Yerli Amerikalıların şiddet yanlısı savaşçılar olduğu stereotipini benimser. Bu kapsamda Cherokeeelerin Meluncan'ları av alanlarına yerleşmeye davet etmeleri de gerçekçi görünmez.

Oyun didaktiktir. Buradaki odak noktası olan Sneedville oyunu olan *Walk Toward the Sunset*, 1960'ların sonlarında Hancock İlçesi topluluğunun Meluncan'ların tarihini belgeleme ve anma yönündeki samimi arzusundan ortaya çıkmıştır. Ancak Hunter'a göre oyun birkaç nedenden dolayı devam edememiştir: üretildiği yerin uzaklığı, yapımın kalitesizliği ve izleyicilerin az olması bunlar arasında sayılabilir. Ancak yine de yerel halkın tutumlarının değişmesine neden olduğu bilinmektedir. Çünkü Hunter tarafından yapılan ve Meluncan'lar için olan belgeselinde, bu dramının Meluncan olmayı gurur duyulacak bir şey haline getirdiği kanısı oluşur, oysaki bu kanı ve durum daha önce ne vardı ne de belgelenmiştir.

Bu oyunun senaryonun hiçbir zaman resmi olarak yayınlanmayan kopyası, Carson Newman College'ın drama bölümünde, yönetmenin 1976 yazında bir yapım için yaptığı kalem işaretleri ve notlarla tamamlanan bir raftaki bir klasörde durmuştur. Daha sonra Hunter, E. W. King Kütüphanesi'nin belgenin kopyalanıp kütüphane koleksiyonuna eklenmesi talebini nezaketle kabul etmiş böylece eser arşivlenerek kalıcı hale getirilmiştir.

Bütün bunlar sonucunda, *Walk Toward the Sunset*, Meluncan karakterlerini de içeren kurgu dünyasında etkili bir yazıdır. Meluncan'ları görünür kılmış, onlara saygınlık getirmiş, haklarındaki ön yargılara, mitlere, stereotiplere karşın farklı gerçekçi bir Meluncan portresi çizerek Meluncan'lara dair edebi eser zenginliğine katkıda bulunmuştur.

Özetle, özellikle Hunter'ın *Walk Toward the Sunset* adlı eseri aracılığıyla tiyatrodan Meluncan anlatılarının incelenmesi, dramının kimlik, önyargı ve kültürel miras konularını ele almadaki derin etkisini ortaya koymaktadır. Oyun, Meluncan topluluğunun mücadelelerini ve dayanıklılığını vurgulamak için önemli bir platform görevi görerek, onların hikayelerini Appalachian edebiyatının ön saflarına etkili bir şekilde taşımaktadır. Karakter geliştirmedeki zorluklarına rağmen, eser izleyicileri Meluncan'ların karşılaştığı tarihi adaletsizlikler hakkında eğitmeyi başarmakta ve onların farklı kimlikleriyle gurur duymalarını sağlamaktadır. Meluncan'ları görünür ve saygın kılarak, *Walk Toward the Sunset* yalnızca Appalachia bölgesinin kültürel manzarasını zenginleştirmekle kalmaz, aynı zamanda Meluncan'lar bağlamında tiyatronun toplumsal yorum ve değişim aracı olarak gücünü de vurgular.

4.3.2. Roman

Appalachia bölgesine ve özellikle bölgede Meluncan'lara en çok odaklanan edebi eserlerin romanlar olduğunu söylemek mümkündür. Meluncan'lara dair yazımlar; ilk yazılı eser ve bu yönde ilk roman tarzı denecek eseri ortaya koyan Will Allen Dromgoole'ın romanı ile 19. yüzyıl sonunda başlamıştır. 20. yüzyılda Meluncan'lara dair yazınlar, daha çok popüler magazinler, ya da belirli okur kitlesi için yazılmış makaleler olsa da roman örnekleri çoğunluğu oluşturarak Meluncan'lara dair edebiyatlar içerisinde varlıklarını devam ettirmektedirler.

Meluncan'lara dair ilk yazın örneğini veren Dromgoole, önde gelen bir aileye mensup, iyi eğitilmiş bir kadındır ve Murfreesboro, Tennessee'de doğmuştur. Adını babasının oğlu olması umudu doğrultusunda alan Will Allen, edebiyat eğitimi almak için annesinden ilham almıştır. Babasının yanında hukuk okumuş ancak cinsiyeti nedeniyle mesleğe reddedildiği için senatoda kâtip olmuş ve Vali Robert Love Taylor'ın emrinde

görev yapmıştır. Dromgoole seyahat etmekten hoşlanmıştır ve memurken karşılaştığı Kızılderili özelliklerine sahip koyu tenli insanlardan oluşan küçük bir grup tarafından büyülenmiştir. 1891'de Sneedville, Tennessee'ye 300 milden fazla yol kat etmiş ve birkaç hafta bu toplulukla birlikte kalmıştır. ABD'deki Elon Üniversitesi'nden Profesör Kathy Lyday-Lee'nin belirttiği gibi, Dromgoole "*bu deneyimleri basılı ve canlı, renkli ve bazen tartışmalı portreler olarak yeniden üretme konusunda bir yeteneğe sahipti.*"(Lyday-Lee, 78). Meluncan'lar hakkındaki bu tarz yazıları ve özellikle bu geziler sonucunda yazdığı *The Malungeons* (1891) adlı romanı büyük olasılıkla ona kâtip pozisyonuna mal olmuştur çünkü senatörler seçmenlerini yanlış tanıttığını iddia etmiş; sonuç olarak dağlıların kendisi de öfkeli ve kırgın kalmıştır.

Dromgoole'un Meluncan yazıları, büyük ölçüde popüler bir dergideki geniş tirajları nedeniyle kabul edilmiştir ve yazıları daha sonraki yazarları güçlü bir şekilde etkilemiştir. Meluncan'ların cahil olduğu, sefalet içinde yaşadıkları ve zamanın cinsel normlarına ve adetlerine uymayı reddettikleri yönündeki iddiaları, Newman's Ridge ve Sneedville, Tennessee'den daha uzaklara, Appalachia'daki tüm dağlıları kapsayacak şekilde yayılan stereotipleri sürdürmüştür. Yazıları sık sık tekrarlanmış ve Meluncan deneyimini anlatan çoğu kitap ve biyografide hala belirgin bir şekilde yer almaktadır.

Bu bağlamda stereotiplerin olağandışı yaşam döngüleri vardır ve sıklıkla kasıtsız ve sinsi uygulamalarla sürdürülür. Bu doğrultuda 1950'lerdeki etnografya ve bilim; tanımlama, algı ve anlamla dolu olmuştur. Bu tanımlamalar çerçevesinde Calvin Beale, Meluncan'ları ülke çapında adalarda ayrı ayrı var olan birkaç beyaz-siyah-Kızılderili karışımı popülasyon olarak tanımlamak için "*üç-ırlıklı izolatlar (triracial)*" ifadesini icat etmiştir (Beale, 190) Meluncan'ları bu popülasyonlardan biri olarak listelemiş ve onların yaşadıkları coğrafyayı incelemiştir. Beale'in izolasyon tanımı, stereotip köylülerde kendine yer bulan akraba evliliği algısına veya Jack Goins'in endogami evlilik tanımı katkıda bulunurken, bazıları da siyah veya Afrika karışımının dahil edilmesinden rahatsız olmuştur. Bu hususta Beale'in *American Tri Racial Isolates Eugenics*'ni (1957) yayınlaması dikkat çekicidir ki tüm bu yayınların Meluncan'lara dair romanlar üzerindeki etkisi yadsınamaz. (Beale, 704).

Bu tanımlamalar doğrultusunda en önemlisi, N. Brent Kennedy'nin *The Melungeons* (1996) kitabı Meluncan kimlik hareketini Meluncan'lara yönelik bilim ve aktivizm alanına itmiştir (Kennedy, 97). İletişim alanında doktora derecesine sahip Kennedy amatör bir tarihçidir. Kennedy, eğitim yeteneğini, edindiği nadir bir genetik hastalığı araştırmak için kullandığını fark etmiştir. Araştırması onu birçok teoriye ve gizemli insanlar olan Meluncan'ların gizemli kökenlerini ortaya çıkarmak için tutkulu bir yardım talebine yönlendirmiştir. Kennedy, hipotezlerinin yanı sıra çalışması için fotoğrafları ve soyağacını da paylaşmıştır.

Kennedy kapsayıcı bir aktivist olmuş ve gittiği her yerde Meluncan'ları bulmuştur. Ataları ile Akdeniz'deki insanlarda yaygın olan nadir kalıtsal bir hastalık arasında bir bağlantı arayışı sayesinde Kennedy, Meluncan olmamanın aynı zamanda biyolojik bir ilişkilendirme olduğunu öne süren ilk araştırmacılardan biridir. Kennedy'nin kitabı bir hareket haline geldiğinde, insanlar 1942-1946 arası Virginia İstatistik bürosu tarafından oluşturulmuş kitaptan soyadı listesi, soyağacı, belirli bir coğrafi konumla bağlantıları, atalarını Özgür Renkli İnsanlar olarak etiketleyen nüfus sayımı kayıtlarına ulaşmış ve hatta belki de Meluncan olup olmadıklarını öğrenmişlerdir.

Meluncan'lara dair bu bilgileri de bilerek, Meluncan'lar üzerine odaklanan yazarlar romanlarında Meluncan karakterleri yaratmayı amaçlar, tutkuyla seçer, Meluncan bilgisini birleştirir ve Meluncan deneyimini çoğaltırlar (Kennedy, 75). Bunları yaparlar çünkü Meluncan kullanışlı bir kısaltma ve güçlü bir metafordur. Meluncan gizemi, öngörülemezliği, izolasyonu, önyargıyı, tutkuyu, değişkenliği, batıl inancı, macerayı ve gururu anlatır. Meluncanın, koyu tenli mavi gözlü kadınlar, yakışıklı pervasız erkekleri cezbeden çekicilik yaratma ve içme eğilimi, şifalı bitki ilaçları hakkında bilgi sahibi olduğu öne sürülür. (Droomgale 468) Sisli tepelerde özgürce yaşama, kentsel Amerika'nın monotonluğundan uzakta kendi yolunu bilme, kilisede bir çingiraklı yılanın ya da kızıl kafanın gözüne bakarak ölüme meydan okuma ve yoksulluk ile önyargının arka planına karşı cesur vuruşlarla renkli figürler çizme vizyonunu çağırıştırır. Bütün bunlar tek bir kelimeden kaynaklanır: “*Berbat bir kelime. Karanlık bir kelime. Yüzyıllar boyunca kafa karışıklığı, alay ve en son olarak da gururla dile getirilen güçlü bir kelime*” (Anthony, 1).

O kelime de Meluncandır. O kelimenin içinde tüm bunları kapsayan geniş bir manası vardır.

Meluncan karakterleri barındıran romanlar, Appalachia'da uzun yıllardır var olan Meluncan mirasına sahip insanlara karşı önyargıyı anlatır ve gösterir. Bu önyargı, bu kurgulardaki Meluncan karakterlerinin katlandığı tek şeydir. Mildred Haun'un *The Hawk's Done Gone* (1968) romanındaki Meluncan'lardan şaşkıncı derecede nefret eden aşağılık karakter Linus buna bir örnektir. Lee Smith'in *The Devil's Dream* (1992) romanında Claud Hulett'in kızlarına "*bir Meluncan dünyada yapayalnızdır*" dediği göze çarpar (Smith, 57). Meluncan'lara karşı olan ön yargı sergilenir.

Bir karakteri ilk, son ve yok edilemez bir şekilde ortaya çıkarmayı seçmek, bunu da Meluncan diye adlandırmak, tek sihirli bir kelimenin fısıltısıyla çok şey anlatmanın mümkün olabildiğini gösterir. Meluncan karakterlerini kullanan yazarların çoğu, bu insanların neye benzediği hakkında birşeyler söylemek, yazmak zorunda hissederler, ancak dış görünüş, onların hikayelerindeki en ayırt edici özellik olmamıştır. Meluncan karakterlerini bu kadar çekici kılan şeyin, doğalarındaki anlaşılması zor gizemli bulmacadır. (Converse, 62) Bu gizem, Meluncan'lara dair karakterler içeren Sharyn McCrumb tarafından yazılmış *She Walks These Hills* (1994) romanında yaşlı adam Harkryder'a, "*ülkem halkının ne yapacağını bilemem*" denmesindeki ilham veren niteliktir (McCrumb, 119). Meluncan'lar ne yapacağı kestirilemeyen insanlar olarak tasvir edilir. Efsaneler ortaya konulur ve bunlar Meluncan'ların, dağdaki gömülü kasalarda tarif edilemez hazineleri istifledikleri efsanesidir. Meluncan'ların eserde yöresine uygun Vashti, Eulaylia, Mavis, Sabrina, Deutsia ve Destry Joshua, Zephaniah, Pardo ve Ephriam gibi romantik isimleri vardır. Meluncan'ların yöresini yansıtmaları bağlamında, Chris Offutt'un *Melungeons* (1993) romanında Milletvekili Goins'in Beulah Mullins'in Rocksalt'taki hapisanesine adım attığında, "*[O] onu tanııyordu ama tanıyordu. Sanki dağın kendisi küçük odaya girmiş, burayı toprak ve yağmurla, sırt boyunca esen sabit rüzgârla doldurmuştu*" der (Offutt, 49). Meluncan'ın Appalachia'yı buraya taşıdığını vurgular. Bunlar bir roman yazarının Meluncan karakterini seçmesinin nedenleridir çünkü bu, yazarın görevini çok daha az zorlu hale getirir. Yazar tartışmalı olan bu kelime hakkında zaten çok şey söylemiştir.

Appalachia dışında yaşayan çoğu insanın Meluncan'lar hakkında hiçbir fikri yoktur. Meluncan adını hiç duymamışlardır. Appalachia'da bile çoğu kişi bu konuda bilgisizdir. Yine de Meluncan'lara eserlerinde yer veren yazarların çoğu olayları açıklamak konusunda güvenilir bir iş çıkarır, Meluncan kökenli teoriler hakkında bazı bilgiler verir, Meluncan mirasına sahip insanlarla ilgili gerçek tarihsel öneme sahip olayları anlatırlar. Bununla birlikte, bazı açıklayıcı bilgilere rağmen insanların hala bu konuda bilgisiz olması mümkündür. Bir kurgu eserde, kemikleşmiş önvarsayımları yıkmak için birden fazla kişinin kenara çekilmesi gerekecektir. Amerikalıların bu yeni bilgiyi benimseyebilecekleri tarihsel bir dayanakları yoktur. Olası Meluncan kökenleri ve bu grubu yasal olarak bastıran olaylar hakkındaki fikirler, iyi eğitilmiş vatandaşlar için bile yeni ve yabancı kavramlardır. Devlet okulu sisteminden geçmiş insanlar Columbus'u bilir, Jamestown'u bilir ancak 1492'den 1607'ye kadar olan yıllarda, şimdiki Amerika Birleşik Devletleri'nin tarihinin boş olduğunu düşünürler. Elbette bu tarih aralığında Kızılderililer vardır ama gerçek insanlar, yani beyaz Amerikalıların ataları henüz gelmemiştir. Bu gerçekler, beyazların dışında ırksal mirasa sahip Amerikalılar için ne kadar doğru olsa da çoğunluk için gerçek onların kendi gerçekliğidir. Hâkim kavramları ve tarih ders kitaplarını değiştirmek için bir roman ya da kısa öykünün içine gömülmüş birden fazla paragraf gerekir. Bu nedenle Meluncan'ları içeren romanlar önem arz eder.

Sonuç olarak, edebiyatta Meluncan karakterlerinin keşfi, kimlik, miras ve toplumsal önyargının karmaşıklıklarının incelenebileceği güçlü bir merceğe görevi görür. Will Allen Dromgoole gibi yazarların öncülüğünde, Meluncan'lar'ı çevreleyen anlatı hem tarihi bağlamı hem de bu eşsiz topluluğun devam eden mücadelelerini yansıtacak şekilde gelişmiştir. Yazarlar, canlı hikâye anlatımı ve zengin karakter gelişimi yoluyla yalnızca Meluncan deneyimine dikkat çekmekle kalmamış, aynı zamanda yerleşik klişelere ve yanlış anlamalara da meydan okumuştur. Bu romanlar okuyucularda yankı bulmaya devam ederken, Amerikan tarihi ve kültürünün çeşitli dokusuna yönelik anlayış ve takdiri teşvik etmede önemli bir rol oynamaktadırlar. Sonuç olarak, romanlarda Meluncan anlatısı yalnızca marjinalleştirilmiş bir grubun yansıması değil, aynı zamanda kimliğin dayanıklılığının ve hikâye anlatımının geçmiş ile şimdiki zaman arasındaki boşlukları kapatmadaki kalıcı gücünün bir kanıtıdır.

5.BÖLÜM: MELUNCAN'LARIN OTOBİYOGRAFİK ESERLERİ

5.1. *My Melungeon Heritage: A Story of Life on Newmans Ridge*

Mattie Ruth Johnson'ın *My Melungeon Heritage: A Story of Life on Newmans Ridge* eseri, Taylor'ın *Sources of the Self* (1989) eserinde belirttiği otobiyofinin “yazarın kendi deneyimlerine ilişkin açıklamaları” prensibine dayanan bir eser olarak, yazarın 1940'lardan 1950'lere kadar Tennessee, Hancock County'deki Newman's Ridge'de büyüme deneyimlerini ayrıntılarıyla anlatır (Taylor, 71). Meluncan soyundan gelen Johnson, sınırlı modern olanaklara sahip, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı, kendi kendine yeten bir dağ topluluğundaki yaşamı yansıtır. Anlatımı, çiftçilikten ve gıda muhafazasından aile hayatına ve toplum toplantılarına kadar günlük rutinlerin canlı tasvirlerini içerir. Eser, ailelerin genellikle topraklarına bağımlı olduğunu, mahsul yetiştirdiğini ve kendilerini geçindirmek için geleneksel uygulamalara giriştiğini ve böyle bir ortamda kendilerini geliştirmek için gereken dayanıklılığı ve becerikliliği hatırlatır. Bu bağlamda eserde otobiyografinin üç kelimelik tanımı olan “benlik”, “insan hayatı” ve “yazı” mevcuttur (Tymoczko, 28).

Eser ayrıca Johnson'ın Meluncan mirasıyla gurur duymasını ve olası İskoç-İrlandalı, İngiliz, İspanyol, Portekizli ve Cherokee kökenleri de dahil olmak üzere karışık etnik kökenlerini keşfetmesini ele alır. Johnson, Meluncan'lar hakkındaki klişeleri ve yanlış bilgileri de ele alarak, onların onurunu ve değerlerini vurgular. Kişisel hikayeler aracılığıyla topluluk, aile bağları ve kültürel miras temalarını vurgulayan yazar, sadelik, sıkı çalışma ve karşılıklı desteğe dayalı bir yaşam tarzını tasvir eder.

Çoğunlukla Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşayan, karma etnik kökene sahip bir grup insan olan Meluncan'lar, kimlik, miras ve topluluk temalarıyla iç içe geçen zengin ve karmaşık bir tarihe sahiptir. Meluncan tarihi bağlamındaki otobiyografik unsurlar, Mattie Ruth Johnson gibi bireylerin kendine has deneyimlerini, aile hikayelerini ve kültürel bağlantılarını keşfedip paylaşabilecekleri kişisel bir mercek sağlar.

Meluncan'ların incelenmesinde önemli bir otobiyografik unsur, kişisel aile tarihlerinin araştırılmasıdır. Hancock County, Tennessee'de bilinen ilk yerleşimcilerin

soyundan gelen Mattie Ruth Johnson, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ilk yerleşimlerin ve kolonileşmenin tarihini okuyarak yıllarını harcamıştır. Ataları ve onların Meluncan mirasları üzerine düşünür ve şöyle der: "*Atalarımın tümü Meluncan değildi, ama Meluncan olanların soyundan olmaktan gurur duyuyorum*" (Johnson, 12). Johnson gibi bireyler, bu içebakış yolculuğu aracılığıyla kendi soylarının karmaşık dokusunu ortaya çıkarır, miraslarının çeşitliliğini ve karmaşıklığını kucaklar.

Dahası, otobiyografik anlatımlar Meluncan birey ve toplulukların yaşanmış deneyimlerine dair farkındalıklar sunar. Çünkü Smith ve Watson tarafından vurgulandığı üzere "*otobiyografi yazmanın özü deneyime dayanır*" (Smith ve Watson, 26). Sneedville, Tennessee'deki Newman's Ridge'de büyüyen Johnson, bir Meluncan evindeki yaşamın benzersiz yönlerini vurgulayarak geçmiş bir döneme ait anılarını paylaşır. Topluluğunu stereotiplere karşı savunur ve şöyle der: "*Daha önce hiç bu kadar harika bir grup insan olmamıştı- tekrar ediyorum- öcü değil, insanlar*" (Johnson, vii). Johnson, anlatımıyla yanlış anlamalara meydan okur ve Meluncan soyunun dayanıklılığını ve gücünü kutlar.

Meluncan kimliğine dair otobiyografik yansımalar aynı zamanda ait olma ve kabullenmenin karmaşıklıklarını da araştırır. Johnson, mirasının değişkenliğini kabul eder ve aynı soyadına sahip bazı kişilerin Meluncan olabileceğini veya olmayabileceğini belirtir. Gerçeği ortaya çıkarmak için bireysel araştırmanın önemine vurgu yaparak, "*İnsan merak ediyorsa, işin aslını öğrenmek için kendi araştırmasını yapmak zorunda kalacaktır*" der (xii). Bu içebakış yolculuğu, Meluncan topluluğu içinde süregelen kendini keşfetme ve onaylama arayışını yansıtır.

Ayrıca otobiyografik unsurlar, kültürel mirasın geri kazanılması ve korunması için bir araç görevi görmektedir. Kişisel anlatılar aracılığıyla Johnson gibi bireyler kimliklerini ileri sürer ve Meluncan'ları ötekileştiren tarihsel anlatılara da meydan okur. Johnson'ın aile soylarını araştırmaya olan bağlılığı, atalarının mirasını korumaya ve hikayelerinin unutulmamasını sağlamaya olan bağlılığının altını çizer.

Otobiyografik unsurlar Meluncan tarihi ve kimliğine dair anlayışı şekillendirmede hayati bir rol oynar. Kişisel anlatılar aracılığıyla Mattie Ruth Johnson gibi kişiler Meluncan deneyiminin karmaşıklıklarına, zorluklarına ve zaferlerine kısa bir bakış sunar.

Otobiyografi üzerine odaklanan Sidone ve Watson tarafından vurgulandığı üzere, “*otobiyografinin doğruluk ve güvenilirlik*” prensibine dayandığından yola çıkarak hikayeleri dayanıklılığın, kültürel gururun ve çeşitliliğe sahip ve sürekli gelişen bir topluma ait olma konusundaki kalıcı arayışın bir kanıtıdır (Smith ve Watson, 29).

Aynı zamanda tarihsel bağlamda da Meluncan’lar genellikle belirsiz kökenleri olan gizemli ve esrarengiz bir grup olarak tasvir edilir. Mattie Ruth Johnson, Meluncan’ları çevreleyen efsaneler hakkında şöyle düşünür: “*Kısacası, gizemli Meluncan’lar hakkında efsaneler, efsaneler ve daha birçok efsane var*” (Johnson, 132). Bu tasvir, tarih boyunca Meluncan’ları çevreleyen entrika ve spekülasyonları vurgular. Buradan hareketle Meluncan’ların tarihi kayıtlarda ve kişisel anlatılarda temsil edilmesi, onların kimlikleri, mirasları ve kültürel önemleri hakkında farklı bakış açıları sunar. Kimlik, miras ve kültür derinden birbirine bağlıdır ve bir bireyin benlik ve toplum duygusunu şekillendirir. Bu hususta Anthony Smith *National Identity* (1991) eserinde etnik kimliğin “*toplumsal aidiyet bilincini*” vurguladığını ve “*ataların önemi, dayanışma duygusu, mitler, anılar ve kültürleri*” içerdiğine dikkat çeker (Smith, 20). Meluncan’lar için bu unsurlar karmaşık bir atadan ve paylaşılan bir yaşam biçiminden kaynaklanır. Mattie Ruth Johnson mirasına olan bağlılığını şöyle ifade ederek yansıtır: “*Annemin halkı birkaç nesil öncesine kadar bu dağda yaşadı ve toprağın büyük bir kısmına sahipti*” (Johnson, 4). Yazar kökenleri ve bu kökenlerinin dayandığı coğrafyaya vurgu yapar. Genellikle yabancılar tarafından yanlış tanımlanan kimlikleri gurur ve dayanıklılık kaynağıdır. Johnson şöyle yazar: “*Atalarımın hepsi Meluncan olmasa da onların soyundan geldiğim için gurur duyuyorum*” der (xii). Meluncan’ların kültürünün sıkı çalışmayı, becerikliliği ve toplum desteği değerlerini yansıttığını irdeler. Johnson bu mirası vurgulayarak şöyle der: “*Başkalarına iyilik yapmaya inanırlar; bunu büyükleri onlara öğretir*” (xii). Kimlik, miras ve kültür, Meluncan’lar’ın kimliğini tanımlayan, tarihini korurken gelecek nesillere rehberlik eden bir dokuyu oluşturur.

Kişisel anlatılardaki bir diğer temsil stereotipler üzerinedir. Johnson’ın kişisel anlatıları Meluncan’lar hakkındaki stereotiplere ve yanlış anlamalara meydan okur. Meluncan’lar hakkındaki klişeler eserde örneklendirilmiştir. “*Birçok yazar onları genel olarak zemini olmayan barakalarda yaşayan, etrafta oturup tütün suyu tüküren ve her şeyi*

sert, keskin gözlerle izleyen kirli yüzlü, aşağılık bir grup alçak olarak tasvir eder" (vii). Gerçeklerden uzak olan bu klişe, Meluncan'ların zengin kültürünü, sıkı çalışmasını ve onurunu göz ardı eder. Johnson bu tasvirlerle, *"Onları savunmaktan büyük gurur duyuyorum çünkü içlerinde kötünden çok daha fazla iyilik olduğunu biliyorum"* diyerek karşı çıkar (vii). Yazarın düşünceleri, klişelerin tüm bir topluluğa dair algıların nasıl çarpıtılabileceğini, gerçek tarihlerini ve değerlerini nasıl gölgeleyebileceğini vurgular. Bunun için Johnson, *"Evler kesme kütüklerden yapılmış olabilir, ancak zeminleri vardı ve genel olarak temiz tutuldular"* diyerek toplumunu olumsuz tasvirlerle karşı savunur (vii). Böylece tarihsel temsillerdeki yanlışlıklar vurgulanır. Yine bu ifadeden, stereotiplerin aksine Meluncan'ların, kültürel miraslarını ve geleneklerini koruma konusunda olağanüstü bir dayanıklılık gösterdikleri ortaya konulmuştur. Kültürel uygulamaları ve değerleri korumak, bir topluluğun kimliğini ve mirasını sürdürmek için esastır. Meluncan'lar için günlük araçlar ve uygulamalar yalnızca işlevsel amaçlara hizmet etmekle kalmaz, aynı zamanda dayanıklılık ve becerikliliği de simgeler. Johnson, mutfak ocağı gibi ev eşyalarının ailesinin hayatındaki önemini şöyle hatırlıyor: *"Odle evinde bulduğumuz ocağın dört büyük gözü vardı. Ayrıca her iki tarafında su depoları olan büyük bir fırını vardı"* (6). Bu tür araçlar günlük hayatta kalmaları için olmazsa olmazdı ve kültürlerinin yaratıcılığını yansıtıyordu. Ayrıca, sıkı çalışma ve saygı gibi değerler yaşam biçimlerinin merkezindeydi. Johnson, *"Başkalarına iyilik yapmaya inanıyorlar; bunu büyükleri onlara öğretiyor"* (xii) der. Meluncan'lar gibi topluluklar, bu araçları ve değerleri koruyarak gelecek nesillerin yalnızca eserleri değil, kimliklerini tanımlayan dersleri ve gelenekleri de miras almasını sağlar. Kültürel uygulamaların ve değerlerin korunmasına yapılan ifadede Meluncan topluluğunun dayanıklılığını ve gücü yansıtılmıştır.

Bunlara ek olarak hakikat ve anlayış arayışı, Meluncan'ların temsillerinde yinelenen bir temadır. Johnson bireyleri kendi araştırmalarını sürdürmeye teşvik eder ve şöyle der: *"Eğer kişi merak ediyorsa, konunun gerçeğini öğrenmek için kendi araştırmasını yapmak zorunda kalacaktır"* (xii). Kişisel araştırmaya yapılan bu vurgu, Meluncan kimliğinin ve tarihinin karmaşıklıklarını ortaya çıkarma arzusunu yansıtır. Bu durum da Freeman tarafından vurgulandığı üzere otobiyografinin *"yaşamlar üzerine yazmanın tarihsel bilgiyle olan ilişkisi"* prensibiyle örtüşür (Freeman, 31). Anlatı, yazarın

kişisel deneyimleri ve anılarında derin köklere sahiptir ve Meluncan halkının yaşamına ve mirasına bir pencere sunar.

Merkezi temalardan biri, yazarın annesinin ölümüyle hızlandırılan çocukluk masumiyetinden yetişkinliğin sert gerçeklerine geçiştir. Yazar, bu önemli anı şöyle ifade ederek yansıtır: "*Biz çocuklar dağımızın alanını terk ettikten sonra, alıştığımızdan biraz farklı bir varoluşta yeniden büyümek zorunda kaldık*" (Johnson, 11). Bu ifade, yazarın yolculuğunu şekillendiren önemli bir yaşam olayını anlattığı için anlatının otobiyografik doğasını vurgular. Anlatı ayrıca Meluncan topluluğunun kültürel ve dilsel benzersizliğini de araştırır. Yazar, "*Sözlüklerde listelenmeyen birçok kelime kullandıklarını görebilirsiniz, ancak bu cehalet değildir; bir dereceye kadar kendi dilleri vardı*" der (11). Dil ve kültür üzerine bu düşünce, yazarın Meluncan mirasına olan bağlantısını vurgulayan kişisel bir gözlemdir. Kendilerine ait sınırlı da olsa bir dilin olması aslında kültürel zenginliği vurgular.

Eser, yazarın toplum yaşamı ve doğal çevre hakkındaki anılarında görüldüğü gibi kişisel anılar ve duygularla doludur.

Fırtınalar, kasırgalar, hafif veya şiddetli yağmurlar, sis, kuraklık, sıcak, soğuk ve tüm bunlara eşlik eden akışlarla birlikte yoğun kar yağışı, Newman's Ridge boyunca uzanan güzel tepelerde hiçbir zaman büyük bir değişiklik yaratmamış gibi görünüyor (36).

Manzaranın bu canlı tasviri, kişisel duygularla iç içe geçmiştir ve yazar ile memleketleri arasındaki bağı göstermektedir. Ayrıca, anlatı ailevi ilişkilerin özünü ve yazarın ailesindeki kaybın etkisini yakalar. Yazar, yeğeninin, annelerinin vefatının duygusal sonuçlarını yansıtan dokunaklı bir şiirini paylaşır: "*Son kez sessizce başının üstünde durdu birlikte paylaştıkları geçmişi hatırlayarak*" (148). Cenaze anına dair bu şiirin dahil edilmesi, otobiyografik anlatıya kişisel bir yansıma ve duygusal derinlik katmanı ekliyor.

Johnson, *My Melungeon Heritage* eserinde Meluncan topluluğuna dair bakış açıları sunmak için kişisel hikayesini kullanır. Johnson'ın anlatısı, bir Meluncan soyundan gelen kimliğiyle derinden iç içe geçmiştir ve ailesiyle, kültürel kökleriyle ve büyüdüğü

topraklarla olan bağıını yansıtır. Anlatım, kişisel anıları kültürel yansımalarla birleştirerek, Meluncan yaşamının tarihsel analizle duygusal derinliği harmanlayan bir şekilde anlaşılmasını sağlar.

Johnson'ın ailesi ve çocukluğuna dair anlatısı, kitabındaki en önemli otobiyografik katmanlardan birini sunar. Kuzeydoğu Tennessee'deki Newman's Ridge'de geçirdiği ve sıkı çalışma, aile ve topluluk değerlerini öğrendiği dönemi yansıtır. Johnson, kişisel anekdotlar aracılığıyla ailesinin karşılaştığı günlük rutinleri ve mücadeleleri canlandırarak kırsal Meluncan yaşamının canlı bir resmini çizer. "*O günlerde horoz ötüşüyle kalkıp okuldan önce, hatta gün doğmadan önce, soğukta inekleri sağmak ve ateş yakmak için yakacak odun getirmek zorundaydık*" diye yazar (11). Bu ifadelerle yazar, erken dönem yaşamının titizliğini ve disiplinini, ayrıca ailesi içindeki birlik ve paylaşılan sorumluluk duygusunu vurgular.

Johnson ayrıca annesinin ölümünün, kendisinin ve kardeşlerinin Newman's Ridge'in aşinalığını bırakıp yeni bir hayata uyum sağlamaya zorlayan etkisini de yansıtır. Bu geçiş, ailesinden öğrendiği dayanıklılığı gösteren, hayatında belirleyici bir an olarak tasvir edilir. Bu kaybın kendisi için bir dönemin sonunu nasıl işaret ettiğini anlatır: "*Daha sonra apartmanlarda yaşadım ve çıplak ayaklarımı dağ çimenlerine koyamadım. Her zaman dağları özledim*" (3). Böylece çocukluğunun geçtiği eve duyduğu özlem, taşındıktan sonra bile asla geride bırakmadığı mirasına ve topluluğuna olan bağıını yansıtıyor.

Johnson Meluncan kökenlerini araştırırken, anlatısı salt aile geçmişinin ötesine geçerek Meluncan halkının kültürel mirasını keşfetmeye geçer. Atalarının ayrıntılı bir incelemesini sunarak, "*Atalarımın bazıları İskoç-İrlandalı, İngiliz, İspanyol, Portekizli ve Cherokee kökenli olduğunu iddia ediyor*" diyor (9). Bu çok kültürlü kökler, Meluncan'ların karmaşık ve katmanlı kimliğini vurgular; bu kimlik, karışık mirasları nedeniyle sıklıkla marjinalleşmeye yol açar. Johnson'ın soyundan duyduğu gurur, bölgedeki ilk Meluncan'lar arasında yer alan Collins ve Mullins aileleri de dahil olmak üzere Newman's Ridge'deki ilk yerleşimcilerin anlatılarıyla aile hikayelerini harmanlarken elle tutulur bir şekilde hissedilir çünkü, Ritzer tarafından vurgulandığı üzere "*kişiyi ve ait olduğu topluluğu tanımlamada etnik kimlik*" belirleyicidir (Ritzer, 458)

Johnson, eserinde ayrıca hayat hikayesini Meluncan topluluğu hakkındaki olumsuz kalıp yargılara meydan okumak için kullanmaktadır. “*Stereotipleştirmenin gruplar arasında sosyal mesafe ya da sınır koruma*” işlevi gördüğü bilinmektedir (Cornell ve Hartman, 25). Metin boyunca, yabancıların Meluncan’ları kirli veya geri kalmış olarak tasvir etmelerine tutkuyla karşı çıkarak, “*Bazıları, onları genel olarak, zemini olmayan barakalarda yaşayan kirli yüzlü, aşağılık herifler olarak tasvir ediyor. Tüm Meluncan’lar ve evleri bu şekilde bir araya getirilemez ve tanımlanamaz*” demektedir (Johnson, 1). Savunmacı duruşu hem otobiyografik hem de kültürel, çünkü topluluğunu rahatsız eden mitleri çürütmek için kişisel anılarını kullanır. Ailesinin Newman’s Ridge’deki hayatını anlatarak, maddi olarak fakir olsalar da onur, temizlik ve ahlaki bütünlük duygusunu koruduklarını gösterir.

Johnson’ın halkını savunması, hikâye anlatıcılığının kişisel doğasını da ortaya koyar. Bu yanlış temsilleri düzeltmekten gurur duyar, Meluncan’ların topluluk dışındakiler tarafından yaratılan karikatürlerden çok daha fazlası olduğunu göstermek için kendi hayatından kanıtlar sunar. “*Onları savunmaktan büyük gurur duyuyorum çünkü içlerinde kötünden çok daha fazla iyilik olduğunu biliyorum*” diye yazar (xii). Johnson’ın anlatısı, atalarının mirasını korumayı ve olumsuz algıları onların yaşamlarının ve değerlerinin gerçeğiyle değiştirmeyi amaçlayan bir koruma aracı haline gelir.

Johnson’ın otobiyografisi, Meluncan halkının mirası ve miraslarını aktarmanın önemi üzerine bir düşünceyle devam eder. Hikâye anlatımı, gelecek nesillerin Meluncan atalarının değerlerini, mücadelelerini ve zaferlerini anlamalarını sağlamayı amaçlayan bir kültürel koruma biçimi olarak hizmet eder. “*Bu kitap, dağdaki yaşamın bir tanımını yazmaya yönelik ömür boyu süren bir hedefi temsil ediyor, çünkü ailemin çocukları ve torunları ve diğerleri de benim için olduğu gibi geçmişe dokunabilirler*” der (9). Bu hedefe olan bağlılığı, topluluğuna ve ailesine karşı görev duygusunu yansıtır ve otobiyografik yazının kültürel hafızayı nasıl koruyabileceğini vurgular.

Miras, geçmiş ile şimdiki zaman arasında bir köprü görevi görerek bireyleri atalarına ve kimliklerini şekillendiren geleneklere bağlar. Meluncan’lar için miras, çeşitli soylarını ve yaşam biçimlerini tanımlayan gelenekleri kapsar. Johnson, ailesinin mirasının derinliğini vurgulayarak, “*Annemin halkı birkaç nesil öncesine kadar bu dağda yaşadı ve*

çok sayıda araziye sahipti" der (4). Toprak ve atalarla olan bu bağlantı, Meluncan kimliğinin merkezi bir parçasını oluşturur ve miraslarını belirli bir coğrafyaya dayandırır. Bu mirası korumak, yalnızca aile hikayelerini anlatmayı değil, aynı zamanda nesiller boyunca devam eden kültürel uygulamaları benimsemeyi de içerir. Johnson, bu duyguyu amacını paylaşarak dile getirir: *"Bu kitap, dağdaki yaşamın bir tanımını yazmaya yönelik ömür boyu sürecektir bir hedefi temsil ediyor. Böylece herkes de benim için olduğu gibi geçmişe dokunabilir"* (ix). Hikâye anlatımı ve koruma yoluyla miras, yaşayan bir gelenek haline gelir ve geçmişin mirasının gelecek nesiller için yol gösterici bir güç olmasını sağlar. Miras üzerine düşünceleri, hikâye anlatımının geçmiş ve gelecek arasında bir köprü olarak önemine olan inancını ortaya koyar. *"Bunu söylemek istiyorum: Tanrı Meluncan'ı kutsasın, kim olursa olsun!"* diyerek Meluncan kim olduğunun anlaşılmasının zor olduğunu kimliğinin asla tam olarak anlaşılamayabileceğini ancak saygı ve hürmeti hak ettiğini kabul ettiğini gösteriyor (vii). Johnson, hayat hikayesi aracılığıyla insanlara Meluncan mirasıyla etkileşim kurmanın bir yolunu sunarak halkının mücadelelerinin ve dayanıklılığının unutulmamasını sağlar.

Buna ek olarak, etnik köken, nesiller boyunca aktarılan gelenekleri ve uygulamaları kapsayan mirasla yakından bağlantılıdır. Etnik kökene göre "etnik grup *"ulusal kökeni veya kendine has kültürel kalıplara göre diğerlerinden ayrılmaktadır"* (Schaefer ve Lamn, 85). Johnson, Meluncan soyundan duyduğu gururu ifade ederek etnik mirasın önemini şu sözlerle vurgular: *"Bugün Meluncan çoğu, mavi gözlü sarışından mavi gözlü esmere ve koyu tenli, keskin gözlü erkeğe kadar herkese benziyor"* (Johnson, 129). Meluncan topluluğu içindeki fiziksel çeşitliliğe yapılan bu vurgu, onların mirasının zenginliğini yansıtmaktadır.

Meluncan mirası kapsamında Meluncan kimliğine dair etnik köken ise genellikle soy, dil, din ve gelenekler gibi faktörlerin bir kombinasyonu ile tanımlanır. Etnik kökenin "milliyet" ve "etnik/ulusal temsiller" olarak algılandığı kasi takdirde metinlerden beyaz, siyah, kızlıderili, avrupalı ayrımı yapmanın mümkün olmadığı bilinmektedir (Cunningsworth 92). Johnson da Meluncan'ların etnik kimliği hakkında şöyle düşünür: *"Meluncan'lar, 'etnik' bir grup olarak anılır ve sözlük bunu, ortak özelliklere ve geleneklere göre sınıflandırılan bir grup insan olarak tanımlıyor"* (xii). Bu tanım, etnik

kimliğin şekillenmesinde ortak özelliklerin ve uygulamaların öneminin altını çizmektedir. Çünkü etnik kimlik tanımı “ortal özelliklere sahip bir grup insan” olarak da ifade edilmiştir (Fortier, 213).

Meluncan’ların kültürel mirasındaki çeşitliliği etkileyen bir unsur olan Meluncan’ların yerinden edilmesi, tarihlerinde mücadeleler, dayanıklılık ve değişen koşullar altında kimlik arayışıyla damgalanan dokunaklı bir durumdur. Lauren Howes ve Daniel Hamet tarafından vurgulandığı üzere bireyler bağalmında yer “*geçmiş, şimdiki ve gelecek zaman arasında kurulan bağlantılardır*” der (Howes ve Hammett, 22). Kişisel anlatılar ve tarihsel anlatımlar aracılığıyla yerinden edilmenin Meluncan topluluğu üzerindeki etkisi araştırılabilir ve onların kalıcı ruhuna ve kültürel mirasına ışık tutulabilir. Meluncan’ların atalarının topraklarından uzaklaştırılması, dışlanmış toplulukların tarihini şekillendiren daha geniş bir zorunlu göç ve yeniden yerleşim modelini yansıtır. Johnson, Meluncan’ların karşılaştığı zorluklar hakkında şöyle düşünür: “*Geçmiş nesillerdeki birçok Meluncan, Meluncan olduklarından kaynaklı bu damgayı kendileriyle birlikte mezarlarına taşıdı*” (Johnson, 129). Josef Ludin tarafından vurgulandığı üzere yerinde edilme “*kişide kimlik kaybına*” yol açtığından Meluncan olmaya dair bu haksız kabul, yerinden edilmenin Meluncan halkının kolektif hafızası ve kimliği üzerindeki kalıcı etkisinin altını çizer (Ludin, 65).

Edward Said tarafından vurgulandığı üzere “*sürgünün ilk travması*” yurda tekrar dönememe korkusudur çünkü yerinden edilme çoğu zaman sosyal damgalama, ekonomik zorluklar ve kültürel silinme gibi bir dizi zorluğu ve olumsuzluğu da beraberinde getirir (Said, 180). Johnson, Meluncan’ların karşılaştığı zorlukları kabul ederken: “*Yıllar geçtikçe Meluncan’lar ve onların yaşam tarzları hakkında çok şey öğrendim*” der (Johnson, vii). Yerinden edilmenin zorluklarının ve karmaşıklığının bu şekilde kabul edilmesi, Meluncan topluluğunun bu zorlukların üstesinden gelme konusundaki dayanıklılığının ve kararlılığının altını çizer. Yerinden edilmenin zorluklarına rağmen Meluncan’lar kültürel miraslarını koruma ve gelenekleri gelecek nesillere aktarma konusunda ısrarcı olmuşlardır. Hikayeleri ve deneyimleriyle Meluncan’ların, yerinden edilmenin fırtınalarını zarafet ve güçle atlatan bir topluluğun kalıcı ruhunu somutlaştırarak bir direnç ve kültürel süreklilik yolu oluşturdukları vurgulanmıştır.

Bu kültürel süreklilikte, çok kültürlülük; çeşitliliği öven, kapsayıcılığı teşvik eden ve farklı kültürel kökenden gelen bireyler arasındaki anlayışı teşvik eden bir kavramdır. Kişisel anlatıların ve tarihsel perspektiflerin merceğinden, çok kültürlülüğün özü keşfedilebilir ve farklı toplumların zenginliği ve karmaşıklığı vurgulanabilir. Çok kültürlülük, çeşitliliğin benimsenmesini ve farklı kültürel kökenden gelen bireylerin benzersiz katkılarının tanınmasını teşvik eder. Johnson, Meluncan'ların farklı mirasları üzerine düşünür ve şöyle der: "*İlk Meluncan'ların çoğunun çok sayıda ırkın karışımı olduğuna inanıyorum: Hint, İngiliz, İskoç-İrlanda, Portekiz ve İspanyol*" (129). Bu farklı kökenlerin kabulü, Meluncan topluluğu içindeki çok kültürlü kimliklerin karmaşıklığını ve zenginliğini vurgulamaktadır. Böylece Meluncan'ların kültürel kimliğinin, çeşitli miraslarına ve atalarından kalma bağlantılarına derinden dayandığı ortaya koyulmaktadır ve de bu farklı soyların kabulü Meluncan kültürel mirasının karmaşık ve çok yönlü doğasının altını çizer.

Christian Jopke tarafından; çok kültürlülüğün farklı toplulukların "gelenek ve göreneklerini koruyabilmesine" imkân vermesi özelliğine yapılan vurguda olduğu üzere, çok kültürlülük, farklı gelenek ve göreneklere karşılıklı saygı ve takdiri teşvik ederek kültürel alışverişi ve diyalogu teşvik eder (Joppke, 456). Johnson, Meluncan mirası içindeki kültürlerin birbirine bağlılığını şu sözlerle vurgular: "*Kendi ailemdeki isimlerden bazıları Collins, Mullins, Gibson vs.dir. Johnson dahil bu isimlerin tümü İngiltere, İspanya, İrlanda vb. ülkelerden gelen kişilerin isim listelerinde bulunabilir*" (Johnson, 132). Yazar, Meluncanlar içerisinde farklı kültürel etkilerin tanınması, çok kültürlü kimliklerin birbirine bağlı doğasını vurgulamaktadır.

Ayalet Scachar'a göre çok kültürlülük, Meluncanlar'ın da maruz kaldığı "*asimilasyona karşı çıkmıştır*" (Scachar, 36). Bu nedenle çok kültürlülük, çeşitli bakış açıları ve deneyimlerin benimsenmesinden kaynaklanan gücün ve dayanıklılığın farkına vararak çeşitlilikteki birliği kutlar. Johnson, Meluncan topluluğunun kapsayıcı doğası hakkında: "*Cilt tonu ve diğer fiziksel özellikler kendi gruplarında hiçbir zaman dikkate alınmadı, bu da tüm dünyada böyle olmalıdır*" der (Johnson, 139). Johnson, Meluncanlarda çeşitli kültürel etkilerin tanınması, çok kültürlü kimliklerin birbirine bağlı doğasını vurgulamaktadır.

Çok kültürlülük, Will Kymlicka tarafından vurgulandığı üzere “*kültürel geleneklere saygı ve tanınma*” olması gerekirken, bireylerin kültürel farklılıkların karmaşıklığı içinde gezinirken aynı zamanda farklı bakış açılarının zenginliğinden yararlanması nedeniyle hem zorluklar hem de fırsatlar sunar (Kymlicka, 260). Johnson çok kültürlü kimliklerin karmaşıklığını kabul eder ve şöyle der: “*İnsanlar kendi mirasları üzerinde çalıştıkça buldukları çeşitlilik de artar*” (Johnson, 129). Çok kültürlü kimliklerin gelişen doğasının bu şekilde tanınması, Meluncanlarda çeşitli kültürel mirasların keşfedilmesinden doğan büyüme ve anlayış fırsatlarını vurgulamaktadır. Aynı zamanda bu miras ve kimlik arayışı, kültürel kökleri korumanın ve zorluklar karşısında aidiyet duygusunu geri kazanmanın önemini vurgular. Çünkü onlara ait bu farklı kimlikler kapsamında etnik kimlikleri “*bireyin bir etnik gruba ait olma*” bakış açısından da açılabilir (Tajfel, 255).

Çok kültürlülük, tüm kültürel kökenden gelen bireylere yönelik anlayışı, empatiyi ve saygıyı teşvik ederek birlik ve ortak insanlık duygusunu teşvik eder. Diyalog, eğitim ve karşılıklı takdir yoluyla çok kültürlü toplumlar, küresel topluluğumuzun dokusunu zenginleştiren çeşitli kültürel dokuların güzelliğini ve karmaşıklığını benimseyerek büyüebilir ve gelişebilir.

Meluncan’ların kültürel yönleri, farklı miraslarını ve farklı kimliklerini yansıtan zengin bir gelenek, inanç ve uygulamalar dokusunu kapsar. Kişisel düşünceler ve tarihsel anlatımlar aracılığıyla Meluncan’ların kültürel zenginliği keşfedilebilir ve kültürel miraslarının karmaşıklıklarına ve nüanslarına ışık tutulabilir.

Meluncan kültürünün merkezinde bireyleri nesiller boyunca birbirine bağlayan güçlü bir topluluk ve akrabalık duygusu vardır. Johnson, Meluncan ailelerinin birbirine sıkı sıkıya bağlı doğasını vurgulayarak şunu belirtir: “*Meluncan’lar buraya nasıl gelmiş olursa olsun onlar birbirlerine ve başkalarına büyük saygı duyan nazik, sevgi dolu, iyi kalpli insanlardı ve hala da öyleler*” (Johnson, 133). Karşılıklı saygı ve aile bağlarına yapılan bu vurgu, Meluncan kültürel kimliğinin şekillenmesinde topluluğun önemini vurgulamaktadır.

Meluncan kültürü, çeşitli kültürel etkilerini yansıtan gelenek ve uygulamaların bir karışımı ile karakterize edilir. Johnson, Meluncan'ların kültürel uygulamaları hakkında şöyle yazar: "*Newman's Ridge'deki eski konutların çoğu büyük kesilmiş kütüklerden yapılmıştı. Meluncan evleri temiz tutuldu ve hamamböceği gibi şeyler yoktu*" (133). Meluncanlarda geleneksel konutlara yapılan bu vurgu uygulamalar ve bahsedilen temizlik nesilden nesile aktarılan kültürel değerleri ve gelenekleri yansıtır.

Johnson, maneviyat, inanç ve dini uygulamalara güçlü bir vurgu yaparak Meluncan kültürünün tasvirinde önemli bir rol oynar. Johnson, Meluncan'ların dini bağlılığının altını çizer: "*Çoğu Meluncan Hristiyanlık açısından güçlüydü ve dinlerini sadakatle yerine getiriyordu - bu sadece Pazar günleri değil*" (133). Dini inanca yapılan bu vurgu, Appalachia edebiyatının temelinde olan uhrevilik ve dünyevilik hususları çerçevesinde Meluncan topluluğunun kültürel kimliğini ve değerlerini şekillendirmede maneviyatın öneminin altını çizmektedir.

Eser, karşılaşılan zorluklara ve sıkıntılara rağmen Meluncan'lar, miraslarını ve geleneklerini koruyarak kültürel dayanıklılık gösterdiklerini ortaya koyar. Johnson, Meluncan'ların dayanıklılığı hakkında şöyle düşünür: "*Birçok insanın görüşüne göre Meluncan'lar yakışıklı ve çekicidir. Meluncan'lar Tanrı'nın yaratımıdır ve bazı eski yazarların onlara koyduğu damgayı hak etmezler*" (129). Bu kültürel gurur ve dayanıklılığa yapılan vurgu, Meluncan topluluğunun kültürel zorluklar ve yanlış anlamalar karşısında dayanıklı ruhunu vurgulamaktadır.

Sonuç olarak, *Johnson'ın My Melungeon Heritage: A Story of Life on Newman's Ridge* adlı eseri, Meluncan deneyimindeki kimlik, miras ve topluluk karmaşıklıklarına dair bir tanıklık görevi görür. Johnson, canlı anıları ve kişisel anekdotlarıyla yalnızca atalarının zengin kültürel mirasını korumakla kalmaz, aynı zamanda Meluncan halkı hakkındaki yaygın klişelere ve yanlış anlamalara da meydan okur. Anlatısı, dayanıklılığın, gururun ve çeşitli bir toplumda aidiyet için süregelen arayışın önemini vurgular. Johnson, kendini keşfetme yolculuğunu ve yetiştirilme tarzıyla kendisine aşılana değerleri paylaşarak Meluncan mirasının derinliğini ve zenginliğini anlamaya davet eder ve Meluncanları içeren Amerikan tarihinin ve kimliğinin karmaşık dokusunun daha iyi anlaşılmasını sağlar. Sonuç olarak, eseri kültürel çeşitlilik ve insan deneyimine dair

kolektif anlayışı şekillendirmede kişisel anlatıların öneminin güçlü bir hatırlatıcısı olarak durur.

5.2. Kinfolks: Falling off the Family Tree- The Search for My Meluncheon Ancestors

Lisa Alther'in Kinfolks Falling Off the Family Tree (2012) adlı eserinde otobiyografik unsurlar, kişisel deneyimler ve yansımalarından oluşan zengin bir doku, anlatıya girift bir şekilde işlenmiştir. Eser boyunca, Taylor'ın bahsettiği otobiyografinin kişinin kendi tecrübelerini anlatmasına dayanan niteliğine dair özellikler mevcuttur (Taylor, 71). Kahramanın yolculuğu boyunca, aile ilişkilerinin, kendini keşfetmenin ve kimlik arayışının karmaşıklıklarını derinlemesine inceleyen kurgu ve gerçekliğin bir karışımına tanık olunur. Eser, Alther'in ailesinin Meluncan kökenini ortaya çıkarmak için kişisel bir yolculuğa çıkmasıyla derinlemesine otobiyografik temaları araştırır. Yazar anlatısını ve içe dönük kimlik keşfini, tarihsel ve kültürel köklere yönelik bir araştırmayla birleştirir. Annesi New York'lu ve babası Virginia'lı olan Alther'in karma mirası, evinde İç Savaş'ın günlük olarak yeniden canlandırılmasına yol açar ve bu ne tam olarak Kuzey ne de Güney kimliklerine ait olma konusundaki iç çatışmasını sembolize eder. Bu ikilik, ailesinin Meluncan kökenleri hakkındaki bilgisinin keşfini beslediği, kendini tanımlama arayışının merkezi haline gelir. Alther, bir bebek bakıcısının onu korkutmak için yerleştirdiği "*altı parmaklı, mağaralarda yaşayan*" Meluncan'lar hakkındaki çocukluk korkularını anlatırken, mit ve hafızanın nasıl iç içe geçtiğini ve ürkütücü ve yanlış anlaşılan bir miras yarattığını ortaya koyar (Alther, i).

Alther büyüdükçe, sorgulamaları onu çok etnikli geçmişini sorgulamaya ve sonunda onu benimsemeye yönlendirir. Meluncan mirasına tutkuyla sahip çıkan kuzeni Brent Kennedy ile tanışması, bu karmaşık kültürel soy içindeki yerini anlama konusundaki kararlılığını teşvik eder. Kennedy'nin 'buğday tenli Portekizli' atalarından geldiklerine olan inancı, Alther'in kimlik ve temsil hakkındaki kendi sorularıyla yankılanır. Bu karşılaşma, onun Meluncan tarihine olan yolculuğunu hızlandırır ve onu, marjinalleştirilmiş kimliklerin Kuzey Amerika bağlamında nasıl uyum sağladığını ve hayatta kaldığını keşfetmeye zorlar.

Roman, yazarın kendi deneyimleri ve gözlemleri üzerinden kahramanın aile dinamiklerini derinlemesine inceler. Bu da Smith ve Watson tarafından otobiyografinin yazmanın özüne sıkı sıkı bağlı olduğu prensibi ile örtüşür (Smith ve Watson, 26). Kahramanın aile üyeleriyle, özellikle de ebeveynleri ve kardeşleriyle olan etkileşimleri, gerçek hayattaki aile ilişkilerinin karmaşıklığını ve nüanslarını yansıtır. Kahraman çeşitli aile etkinlikleri ve toplantıları arasında dolaşırken, yazarın kendi yetiştirilme tarzının yansımaları görünür.

En azından annem ve babamın hala büyükannem ve büyükbabamın inşa ettiği evde yaşadığını düşünüyorum. Ama onlar da taşındılar. Ben de on dört saatlik bir iş gününün ardından artık kayak yapmaya, golfoynamaya, spor yapmaya ve tenis oynamaya zaman ayırıyorum. (Alther, 52)

Yazar yetiştirildiği ile bu günkü yaşamı arasındaki farkı ortaya koyar. Roman, yazarın kendi kendini gerçekleştirme yolculuğunu yansıtarak kişisel gelişim ve kendini keşfetme temalarını araştırır. Kahramanın iç gözlem anları ve iç çatışmaları aracılığıyla bir kimlik ve amaç arayışına tanık olunur. Kahramanın mücadeleleri ve zaferleri, yazarın hayatın belirsizlikleri arasında yön bulma konusundaki kendi zorluklarını ve zaferlerini yansıtır. *"Kim olduğunu bilmeyen bir karakter hakkında yazıyorum. Roller sanki Cadılar Bayramı kostümleymiş gibi deniyor ama hiçbirini uymuyor"* (46). Yazar kendi kendini anlatırken bile belirsizlikler içerisindedir. Tanımlamaya çalıştığı Meluncan'lar hakkında net bir portre çizmenin zorluğunu vurgulamaktadır.

Yazarın romanında, kendi geçmişinden kaynaklanan kültürel ve bölgesel etkilere de rastlanır. Belirli yerlerden bahsedilerek aidiyet duygusundan bahsedilir. Kahramanın çevre ve toplulukla olan etkileşimleri, yazarın kültürel mirasıyla olan bağlantısını yansıtır: *"Watauga Caddesi'nde Yankee fabrika yöneticilerinin malikanelerinin yanından geçerken [...] Sanki o[...]"* (52). Yazar geçmişinde yaşadığı yerleri o yerlere ait kültürel değerleri vurgular, "sanki o" ifadesi ile bu yenilenmiş yerlerin durumunu o eski günlere benzeştirir ve de oraların da değiştiğini vurgular. Tymockzo tarafından vurgulandığı üzere otobiyografi benlik, insan yaşamı ve yazıya dayanır (Tymockzo, 28). Bu nedenle, kahramanın yolculuğu boyunca, yazarın kendi yaşam deneyimleriyle örtüşen mücadelelerin ve zaferlerin tasvirine tanık olunur. Kahramanın karşılaştığı zorluklar,

yazarın kendi engellerini ve zaferlerini yansıtır ve anlatıda bir özgünlük ve bağ kurulabilirlik duygusu yaratır. "*Tamamen uyumuş durumdayım, sanki kolum kesilmiş gibi. Ehliyetlerimizi aldıktan sonra arkadaşlarım ve ben hayatımızın çoğunu ebeveynlerimizin arabalarında geçiririz*" (Alther, 31). Alther bir Meluncan olarak anlatısında kendi gençliğini tasvir eder. Eser, kurguyu gerçeklikle harmanlayan otobiyografik unsurların bir incelemesidir. Kahramanın kendini keşfetme yolculuğu, aile dinamikleri ve kişisel gelişimi aracılığıyla roman, yazarın kendi deneyimlerine ve düşüncelerine bir bakış sunar. Lisa Alther, kişisel anlatıları kurgusal hikâye anlatımıyla iç içe geçirerek, kişisel düzeyde yankı uyandıran ilgi çekici bir anlatı yaratır. Eserde otobiyografik unsurlar, anlatıyı şekillendirmede ve kahramanın yolculuğuna derinlik katmada önemli bir rol oynar. Yazar, kişisel deneyimlerini ve düşüncelerini kullanarak hikâyeye özgünlük ve duygusal yankı aşılır.

Alther'in kendi deneyimlerini ve gözlemlerini yansıtan aile ilişkilerinin tasvirinde otobiyografik unsurlar belirgindir. Bunu, eserde kahramanın aile üyeleriyle, özellikle de ebeveynlerle ve büyükanne ve büyükbabalarla olan etkileşimleri, Meluncan ailesindeki geleneksel tutumlu olma örneği ile ortaya koyar. "*Annemin en sevdiği söz: 'Kullan, eskit, idare et ya da onsuz yap.' Hiç yatak satın almadığı, hepsini miras aldığı için kendisiyle övünüyor.*" (88) Yazar kendinden, ailesinden bir kesit sunarak Meluncan'lara dair bir anlatı ve onların gelenekselliklerini de sunmuştur. Aynı zamanda kimlik ve kendini keşfetme teması romanda öne çıkan bir otobiyografik unsurdur. Kahramanın kendi kimliğini ve dünyadaki yerini anlamaya yönelik yolculuğu, yazarın kendi kendini gerçekleştirme ve kabul etme arayışını yansıtır.

Meluncan'lar ve otobiyografi bağlamında kültürel mirasla ilgili otobiyografik unsurlar da anlatı boyunca örülmüş olup, bu bağlantılar yazarın kökleriyle ve yetiştirilme tarzıyla olan bağlantısını yansıtmaktadır. Belirli kültürel geleneklere, bölgesel etkilere ve aile geleneklerine dair hikâyeler zengin bir arka plan sağlar. "*Sufi hikayeleri ve hayvanlar Cherokee masallarıyla aynı rolde yer alıyor- bir bireyin ruhunun tuhaflıklarını göstermek için neredeyse hepsi aynı ağacın dalları gibi görünüyor*" (72). Alther, paylaşılan deneyimler ve hikâye anlatma gelenekleri aracılığıyla, etnik ayrımlar arasında köprü kurmada kültürel alışverişin ve karşılıklı anlayışın gücünü vurgular. Yazar Türkiye'nin de

içinde olduğu Asya'da bulunan sufi kültürü ve Amerikan yerlileri olan Cherokee'lere ve Meluncan'ların tarihi kökeni olan Asya ve Amerikan yerlilerine atıfta bulunmaktadır. Eser insan kimliğinin dinamik ve gelişen bir yönü olarak etnisitenin bir incelemesini sunar. Schafer ve Lamm etnik kökene göre etnik grubun milli kökeniye de kendine has kültürel kalıplar doğrultusunda diğerlerinde ayrıştığını vurgular (Schafer ve Lamm, 85). Alther da karakterlerin yolculukları ve anlatı boyunca örülmüş temalar aracılığıyla, etnik kökenlerin karmaşıklıkları, kültürel mirasın önemi ve çeşitlilik içinde birlik potansiyeli üzerinde düşünmeye davet eder. Çünkü Cornell ve Hatman tarafından vurgulandığı üzere etnik köken etnik ve ulusal kimlikler ve de milliyet üzerinden algılanmakta aksi takdirde eserlere bakarak avrupalı, Kızılderili, siyah, beyaz ayrımı yapmak mümkün olmamaktadır (Cornell ve Hartman, 25) Roman, Meluncan'lar ile diğer geleneksel kültürler arasındaki kültürel bağlantıları ve benzerlikleri araştırır, ortak hikâye anlatma geleneklerini ve sembolik temsilleri vurgular. Bu noktada önemli bir husus da Meluncan kökleri ve bağlantılarını arayıp bulmak için Türkiye'ye gelmiş yazarın Meluncan kültürü içerisinde Türk'lerle bağlantılı olan vurgulanmış Sufi hususudur. Bu karma kültürel ve etnik mirasından kaynaklanan yabancılaşma hisleriyle mücadele ederken, *"Sık sık geceleri uyanık kalıp bazı grup üyelerini onlardan biri olduğuma inandırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum"* diye yazar (Alther, xi). Bu hayat boyu süren kimlik krizi, onu soyunu keşfetmeye, Meluncan ataları hakkındaki tarih ve önyargı katmanlarını çözmeye yöneltmiştir. Zaferi, çeşitli DNA'sını ve kültürel karmaşıklığını benimsemesiyle gelmiş ve *"Sonunda uzun zamandır aradığım grubu bulduğumu fark ettim. Bu, hiçbir yere ve her yere ait olduğumuzu bilen kendim gibi melezler grubuydu"* diye düşündü (xii). Bu düşünceler hem iç çatışmalarını hem de mirasında bulduğu çözümü yansıtıyor.

Kinfolks: Falling Off the Family Tree eserinde Alther, kişisel tarihini ve Meluncan atalarını araştırmak için de otobiyografik öğeler kullanır ve mizah, tarihsel araştırma ve iç gözlemsel hikâye anlatımını harmanlar. Zaten Freeman tarafından vurgulandığı üzere otobiyografi; hayatlar hakkında yazmak ile tarihsel bilginin bağı mevcuttur (Freeman, 31). Alther, kişisel anlatısı aracılığıyla kişinin soyunu, kimliğini ve kültürel mirasını keşfetmenin zorlukları ve sürprizleri üzerine düşünür. Bu bağlamda, kimlik mücadelesi kapsamında Alther, ebeveynlerinin farklı geçmişleri nedeniyle sıklıkla kültürel kimliğiyle boğuşur, bu çatışma onun çocukluk dönemindeki benlik duygusunu şekillendirir. Şöyle

yazar: "Annem New Yorkluydu ve babam Virginialıydı ve İç Savaş her gün evimizde ve kafamda yeniden canlandırılırdı" (Alther, xi). Bu ifade, karma kültürel geçmişlere hitap eden otobiyografilerde yaygın bir tema olan iki karşıt kültürel dünya arasında sıkışmış olma hissini özetler.

Yazar bunlara ek olarak aile mitlerini ve mirasını irdeler. Alther, 'her elinde altı parmak' olduğu söylenen ve toplumda korkulan gizemli Meluncan'lar hakkındaki hikayelerle büyümüştür. Bu hikayeler, daha sonra bu grup hakkındaki gerçeği ortaya çıkarma arayışını körükleyen bir merak ve korku karışımı aşlar kendisine: "*Büyürken, Meluncan'ların kasabamızın dışındaki uçurumlardaki mağaralarda ve ağaçlarda yaşadıklarını ve her ellerinde altı parmak olduğunu duymuştum,*" diye hatırlar ve kimliği şekillendirmede aile efsanelerinin ve bölgesel mitlerin gücünü vurgular (xiii).

Yazar, kimliğini ve bu kapsamda kendini keşfetmeye de mizah ile yaklaşır. Alther, özellikle DNA test sonuçlarını tartışırken, kimlik yolculuğuna nüktedanlık ve ironiyle yaklaşır. Yaptırdığı DNA sonuçlarına göre karma mirasını düşünerek, "*Bu sonuçları aldıktan sonra haftalarca sersem bir şekilde dolaştım ve 'We Are the World' şarkısını mırıldandım*" (xiii). Yazarın bu mizahı, kimliğe bağlı karmaşık duyguları yumuşatır ve atalarıyla ilgili bazen bunaltıcı olan ifşalarda çok kültürlü bakma yeteneğini gösterir.

Yazar aynı zamanda ataları bağlamında, büyükbabasıyla olan yakın bağı ve ona aşıldığı, dayanıklılık ve sıkı çalışma gibi değerleri düşünür ki eserde anlatılan bir hikâyede, büyükbabasının atı idare etme becerisini hatırlayarak, ailesinin kırsal kökenlerine olan hayranlığını ve bağı gösterir. Bu çerçevede büyükbabasının atlarla olan ilişkisine değinir. "*Onun emriyle at geri çekilir. Uyluklarından gelen baskıya yanıt olarak yanlara doğru zıplar*" (9). Yazar bu tür ayrıntılarla, otobiyografik yazının yaygın bir yönü olan aile üyelerinin yaşantılar üzerindeki biçimlendirici etkilerine bir pencere açar.

Yazarın aileye dair sunduğu bu pencere doğrultusunda, Alther'in mirasını keşfetmesi, onu genellikle kendi ailesi ve toplumu içinde bir yabancı gibi hissettirmiştir. Genetik keşifleri bu hissi doğrulamıştır: "*Uzun zamandır aradığım grubu sonunda bulduğumu fark ettim. Hiçbir yere ve her yere ait olduğumuzu bilen benim gibi melezlerden oluşuyor*" (18) 'Hiçbir yere ve her yere' ait olma kavramı, özellikle karmaşık

ataklar ve kimliklerle ilgilenen otobiyografilerde evrensel bir temayı yansıtır. Bu doğrultuda Alther'in Meluncan köklerini ortaya çıkarmak için yaptığı araştırma ve seyahat hem bir kendini keşfetme eylemi hem de karmaşık mirasının yeniden kazanılmasıdır. Soyağacını takip etmenin ve ataları hakkında bilgi edinmenin kendisini ve ailesinin tarihini daha iyi anlamasına yardımcı olduğunu ve otobiyografilerin sıklıkla kişisel gerçek arayışı olarak nasıl hizmet ettiğini gösterdiğini açıklar: "*Neredeyse on yıl boyunca tarih okudum, farklı yerleri ziyaret ettim ve bu arayışla ilgili insanlarla röportajlar yaptım*" diyerek yazar bu arayış durumunu örneklemektedir (1).

Anlatının en çarpıcı unsurlarından biri, yazarın Meluncan'ları çevreleyen tarihsel ve toplumsal bağlamı fark etmesidir. Yazar, bu kimlikle ilişkilendirilen olumsuzluğu şöyle ifade eder: "*Birçoğu, onların kimliklerinden emin olan (yanlış olsalar bile) başkalarının alay ve aşağılamasına katlanarak hayatlarını geçirdi.*" (221) Meluncan'ların mücadelelerinin bu şekilde ifade edilmesi, yazarın dışlanmış ve yanlış anlaşılmış bir gruba ait olmanın etkileriyle boğuşurken buna karşı mücadelesi, bu da kendi kimlik arayışıyla derinden örtüşmektedir.

Anlatı ayrıca, tarihsel cehalet nedeniyle evrimleşen "*zengin bir sözlü kültür*" olarak tanımlanan Meluncan kültüründe hikâye anlatıcılığının önemini vurgular (73). Yazar, bir markette yaşlı bir kadınla yaptığı konuşmayı hatırlar ve kadın, "*Sanırım okumak iyi bir şey, değil mi?*" der (72). Bu an, sözlü geleneklere ve zorluklar karşısında kimliği ve tarihi koruma aracı olarak hizmet eden hikayelerin paylaşılmasına verilen değeri vurgular. Dahası, yazarın kişisel deneyimleri daha geniş Meluncan anlatısıyla iç içe geçmiştir. Örneğin, yazar ailesinin geçmişini düşünerek, "*Her neyse, büyükanne ve büyükbabamı düşünüyorum, kendileri ve bizim için güvenli ve rahat bir hayat kurmaya kararlılar*" der (220). Bu iç gözlem, geçmişe bir bağ ve kimliklerini şekillendiren soyu ve direnci anlama arzusunu ortaya koyar.

Smith tarafından vurgulandığı üzere etnik kimlik toplumsal aidiyet bilincine ve de anılar, mitler, kültürler ve de dayanışma ile ataların önemine ile sıkı bağ içerisindedir (Smith 20). Yazarın Meluncan mitlerini ve kökenlerini araştırması, aynı zamanda kendi kendini anlama arayışlarının bir metaforu olarak da karşımıza çıkar: "*Gemi kazası geçiren Portekizli denizciler*" ve "*Kayıp Koloni'nin kurtulanları*" gibi çeşitli köken hikayelerinden

bahseder ve bunlar Meluncan kimliğinin karmaşıklığını ve belirsizliğini yansıtır (72). Yazarın bu anlatıları ortaya çıkarma arayışı, miraslarını mevcut kimlikleriyle uzlaştırmaya çalışırken kendi kendini keşfetme yolculuğuyla paralellik gösterir. Yazar, dokunaklı bir anda, Meluncan'ların kaybolan kimliğiyle ilgili bir melankoli duygusunu ifade etmek için Meluncan bir aile olan Buddy ailesinden bahseder. "*Buddy'nin nesli gittiğinde, artık Meluncan'lar olmayacak*" diyor (75). Bu farkındalık, yalnızca kültürel kimliğin kırılğanlığını vurgulamakla kalmaz, aynı zamanda daha önce gelenlerin hikayelerini korumak ve onurlandırmak için bir aciliyet duygusu da uyandırır.

Böylece, anlatı kişisel kimlik ve kültürel miras arasındaki kesişimin güçlü bir keşfi olarak hizmet eder. Yazar, Meluncan ataları hakkındaki düşünceleri, köklerini anlama ve benimseme konusunda bir arzuyu ortaya koyarken, aynı zamanda böyle bir kimlikle birlikte gelen karmaşıklıkları ve zorlukları da kabul eder. Çünkü Tajfel tarafından vurgulandığı üzere farklı kimlikler çerçevesinde etnik kimlikler kişinin bir etnik gruba dahi olma, ait olma yaklaşımı çerçevesinde de tanımlanabilir (Tajfel, 255). Yazar, canlı hikâye anlatımı ve iç gözlemsel düşünceler aracılığıyla kimliğine, aidiyetine ve kim olduğuna dair anlayışı ortaya koyar.

Yazar tarihsel bilgilere de referans vererek Meluncan'lara ait kimliklere vurgu yapar. Bu bağlamda roman, Meluncan'ların karşılaştığı tarihsel stereotipleri ve önyargıları ele alır ve bu topluluğa yönelik yanlış anlamaları ve ayrımcı tutumları yansıtır. "*Nashville gazetecisi Will Allen Dromgoole bazı Meluncan'ları ziyaret etti ve onları 'doğuştan düzenbazlar, yakın, şüpheli, misafirperver olmayan, yalan söyleyen, korkak olarak tanımladı*" (Alther, 49). Alther Meluncan kimlikleri üzerine ilk gözlemleri yazmış yazarlardan olan Droomgale'in bile ön yargılarla onlara yaklaştığını ifade eder. Çünkü Smith ve Watson tarafından vurgulandığı üzere otobiyografide doğruluk ve güvenilirlik önemli niteliklerdendir ve yazarın vurguladığı üzere Meluncan'larla ilgili doğrular daha farklıdır (Smith ve Watson, 29).

Birkaç kitap yazıldı, doğru veya yanlış, beş Amerikan başkanının soyağacını Afrika ve/veya Yerli Amerikalı atalarına kadar takip edildi- Jefferson, Jackson, Lincoln, Harding ve Coolidge. Bazı araştırmacılar, Lincoln'ün annesi Nancy Hanks aracılığıyla Meluncan soyundan geldiğini

iddia ediyor. (Annesinin ataları Batı Kuzey Carolina'dan gelen, Cherokee ve Yahudi kökenini ifşa eden Kral Elvis Presley'den bahsetmiyorum bile).
(Alther, 237)

Yazar, Meluncalara karşı ön yargılı yaklaşımlara karşın, Amerikan başkanlarının hatta ünlü şarkıcıların dahi Meluncan olabileceğinden bahsetmektedir ve karakterlerin deneyimleri aracılığıyla insanları bile kendi önyargılarıyla ve etnik kökene ilişkin önyargılarla yüzleşmeye zorlar. Çünkü Dromgoole'un tasvirlerinin bile ön yargılı olduğunu ortaya koymaktadır ve etnik kökeni çevreleyen bu tarz zorluklara ve çatışmalara rağmen roman, aynı zamanda kültürel çeşitliliğin zenginliğini ve farklı topluluklar arasındaki birlik potansiyelini de över. Kültürel zenginlik ve farklı toplumlar arasındaki birlik potansiyeli, ortak tarihi ve birbirine bağlılığı yansıtan insan mirasının çeşitliliğinde yatar. Yazar eserde, DNA'sının küresel kökenlerini keşfettiğinde bunu güzel bir şekilde yakalar ve kendini "*Orta Asya, Doğu Akdeniz, Hint alt kıtası, Orta Doğu ve Sahra altı Afrika'dan kaynaklanan DNA tarafından inşa edilmiş*" olarak tanımlar (xiii). Bu ifade, kültürel harmanlanmanın bir anormallik değil, insanlığı bir arada tutan bir norm olduğunu vurgular. Çünkü Geertz'e göre etnik köken burada olduğu üzere "*insanlar arasında kan gibi varoluşun temel verilerine*" dayanır (Geertz, 45). Benzer şekilde, Meluncan topluluğun, atalarının Kızılderili, Afrika ve Avrupa kökenlerinin birleşmesiyle oluşumu da çeşitliliğin; dayanıklılığı ve birliği nasıl beslediğine örnek teşkil eder. Bu tür ortak kimlikleri benimseyerek, toplumlar bölünmeleri aşabilir ve ortaklıkları kutlayabilir. Alther'in esprili bir şekilde sonuca vardığı gibi, "*Sonunda uzun zamandır aradığım grubu buldum. Hiçbir yere -ve her yere- ait olduğumuzu bilen benim gibi melezlerden oluşuyor*" (Alther, xiv). Bu duygu, çeşitliliğin içinde bulunan gücü vurgular ve kültürel zenginliğin bir engel değil, birliğe giden bir köprü olduğunu hatırlatır.

Bu noktadan hareketle, roman, Meluncan'ların temsilleri aracılığıyla kimlik ve kabul temalarını derinlemesine inceleyerek toplumsal algılarla boğuşan bir topluluğun mücadelelerini ve dayanıklılığını yazdıklarıyla vurgular. "*Meluncan'lar huzur içinde uyusun. Makalenin bulunduğu zarfı, postanedeki posta yuvasına iterken onları düşünüyorum*" (76). Yazar bir Meluncan olarak Meluncan'lar üzerine yazısını yollarken Meluncan'ların bugüne kadar Meluncan kimliği üzerinden yaşadıkları problemleri

düşünmektedir. Bu bağlamda roman, Meluncan topluluğunun kültürel çeşitliliğini ve zenginliğini över, stereotiplere meydan okur ve miraslarının karmaşıklığını kucaklar: *"Akademisyenler, Meluncan'ların Amerika Birleşik Devletleri'nin güneydoğusu boyunca bulunan yaklaşık iki yüz sayısındaki 'üç ırklıdan' oluşan gruptan yalnızca biri olduğu konusunda ısrar ediyor"* (42). Yazar, Meluncan'ların çok ırktan oluşmuş Amerikan toplumunun bir parçası olduğunu ortaya koyarken, Meluncan'ların stereotiplere meydan okuyan, kültürel çeşitliliği keşfeden ve anlayış ve kabulün önemini vurgulayan incelikli temsillerini sunar. Bu temsiller ve alıntılar aracılığıyla roman, kimliğin, mirasın karmaşıklıkları ve öykü anlatımının ötekileştirilmiş toplulukların algılarını şekillendirmedeki gücü üzerine de düşünmeye davet eder.

Etnik köken, kültürel mirası, gelenekleri, inançları ve paylaşılan deneyimleri kapsayan insan kimliğinin çok yönlü bir yönüdür. Alther'in eserinde etnik kökenin keşfi, bireysel ve kolektif kimliklerin karmaşıklıklarını ve nüanslarını yansıtacak şekilde anlatıya karmaşık bir şekilde işlenmiştir. Romanda etnik köken temalarını ve bunun kişisel anlatıları ve toplumsal dinamikleri şekillendirmedeki önemini ortaya koyulmuştur. Etnik köken, insan çeşitliliğinin temel bir bileşeni olarak hizmet eder ve bireylerin kendilerini nasıl algıladıklarını ve çevrelerindeki dünyayla nasıl etkileşimde bulunduklarını etkiler. Alther, eserde etnik kökenin karmaşık dokusunu araştırır, karakterlerin deneyimlerini tanımlayan kültürel miras ve kimlik katmanlarını açığa çıkarır. Romanın ana temalarından biri kültürel mirasın araştırılması ve bunun bireysel kimlik üzerindeki etkisidir. Alther, karakterlerin düşünceleri ve etkileşimleri aracılığıyla, çoklu etnik kimlikleri yönetmenin karmaşıklıklarını ve miras ile kişisel gelişimi uzlaştırmanın zorluklarını derinlemesine inceler: *"Kim olduğunuzu bilmemenin sorunu, boş bir kap haline gelmenizdir. Çoğu insan, sahte olsa bile, kendilerine verilen kimliğe o kadar umutsuzca tutunur"* (38). Yazar Meluncan kimliğinin nasıl geri plana itildiği ve insanların kimliklerinin içinin boşaltıldığını vurgularken, aynı zamanda etnik kökenle ilgili toplumsal algı ve stereotiplere de değinir, gruplar arası ilişkileri şekillendiren önyargılara ve yanlış anlamalara ışık tutar. Aynı zamanda bu ifadelerle anlatı, sıkıntı ve büyüme anlarında insan ruhunun dayanıklılığını yakalar. Dahası yazar gençliğinde kim olduğunu ve nasıl bir Meluncan olması gerektiğini bilmesede Meluncan'ların bu hayatta dayanıklı kalabildiğini vurgular. Eser, anlatıyı zenginleştirmek ve ilgi çekici bir hikâyeye yaratmak için

otobiyografik unsurları ustaca birleřtirir. Alther, kiřisel deneyimlerden ve dűřűncelerden yararlanarak romana űzgűnlűk, duygusal derinlik ve bireysel deneyimleri ařan bir evrensellik duygusu ařılar.

Aynı zamanda yazar bu ifadeleriyle Meluncan'ların karřılařtıęı yerinden edilme ve yabancılařma duygusunu vurgular. Yazar, parçalanmıř bir kimlik duygusuyla boęuřan bireylerin yařadıęı yerinden edilmenin duygusal ve psikolojik yűnlerini ele alır. Çünkü Ludin tarafından vurgulandıęı űzere yerinden edilme bireyde kimlik kaybı olarak sonuçlanabilmektedir (Ludin, 65). Yazar da kűltűrel yer deęiřtirmenin kiřinin benlik ve aidiyet duygusu űzerindeki etkisini aktarır. Kűk arayıřı ve kiřinin mirasına iliřkin gerçek anlayıř, yerinden edilme ve toplumsal silinme karřısında kimlięi geri kazanmaya yűnelik bir yolculuęa dűnűřűr. Çünkü Howes ve Hamett tarafından vurgulandıęı űzere yer geçmiř, řimdiki ve gelecek zaman arasında kurulan iliřki ve baędır (Howes ve Hamett, 22). Bűylece yazar, Meluncan'ların yerinden edilmesi temasını aydınlatır, onların tarihsel sűműrű, űtekileřtirmeyle damgalanmıř bir dűnyaya ait olma arayıřıyla műcadelelerini tasvir ederken Meluncan'ların deneyimlerinin karmařıklıęıyla empati kurmaya ve bireysel ve kolektif kimlik anlatılarını řekillendirmede yerinden edilmenin kalıcı mirası űzerinde dűřűnmeye davet eder.

Alther eserinde Meluncan'ların yerinden edilmesini, kűltűrel űtekileřtirmelerini ve ait olma arayıřı deneyimlerini tasvir eder. "*Watauga Caddesi'ndeki hayırsever fabrika yűneticileri, kasabadaki beyazları siyahların varlıęıyla tehdit ederek űcretleri dűřűk ve karlıları yűksek tuttu*" (Alther, 70). Yazar, Meluncanlara uygulanan ayrımcılıęa vurgu yaparak řehrin sosyo-ekonomik baęlamı içinde Meluncan'ların tarihsel sűműrűsűne bu nedenle de yerlerinden edilmesine gűnderme yapar. Meluncan'ların kendilerinin, emek dinamiklerini manipűle etmek için bir araç olarak kullanıldıęını, bunun da onların marjinalleřmesine ve ekonomik olarak kırılgan olmalarına yol açtıęını űne sűrer. Edward Said tarafından sűrgűnűn bir travma olduęu ve zorluklar getirdięi gűz űnűne alınınca Meluncan'ların atalarının topraklarından sűrűlmesi, dıřlanmış toplulukların karřılařtıęı daha geniř bir sistemik sűműrű ve yerinden edilme modelini yansıtır. (Said, 180). "*Eęer Meluncan mirası Hispanik, Tűrk veya Afrika artı Kızılderili ise, mavi gűzler nereden geliyor? Bu tuhaf gűrűnűřlű insanlar kim?*" (Alther, 132). Bu ifade Meluncan'ların

yaşadığı kültürel yer değiştirme ve kimlik karmaşası temasını özetler. Karışık miraslarının karmaşıklığını ve geleneksel ırk kategorilerine uymamanın zorluklarını yansıtır.

Farklı bir mirasa sahip gizemli bir topluluk olan Meluncan'lar, geleneksel kimlik kavramlarına meydan okuyan çok kültürlü etkilerin zengin bir dokusunu bünyesinde barındırır. Zaten Joppke tarafından vurgulandığı üzere çok kültürlülüğün farklı toplulukların gelenek ve göreneklerini korumada önem arz ettiği göz önüne alındığında, karmaşık tarihleri ve kültürel kesişimleri sayesinde Meluncan'lar, çok kültürlülüğün güzelliğini ve karmaşıklığını örnekendirir (Joppke, 456). Yazar Meluncan'ların çok kültürlü mirasını araştırır, onların farklı kökenlerini, kültürel bağlantılarını ve çok yönlü kimliklerini benimsemenin önemini ele alır. Çünkü Ritzer tarafından vurgulandığı üzere etnik kimlik bireyi ve dahil olduğu topluluğu tanımlada etkilidir (Ritzer, 458).

Meluncan'ların bu mirası, Hispanik, Türk, Afrika ve Kızılderili kökenleri de dahil olmak üzere çeşitli kültürel etkilerin bir karışımıdır. Çünkü Scachar tarafından vurgulandığı üzere çok kültürlülük asimilasyona karşı durmuş bu da çeşitliliğe imkân tanımıştır (Scachar, 36). Yazar, Meluncan'ların benzersiz görünümüne katkıda bulunan ve basit sınıflandırmalara meydan okuyan karmaşık soy karışımını vurgulamaktadır. Meluncan topluluğu içindeki çeşitli kültürel unsurların kaynaşması, çok kültürlü çeşitliliğin zenginliğini ve miraslarının karmaşıklığını sergiler. Meluncan'ların kültürel bağlantıları, yakın miraslarının ötesine geçerek küresel etkilerin daha geniş bir dokusunu yansıtır. Yazar, Meluncan'ların kimliklerini şekillendirmede kültürler arası alışverişin zenginliğini vurgular. Yazar, kültürel gelenekleri çeşitli atalarının merceğinden inceleyerek, onların kimlik ve bağlantıyı şekillendirme güçlerini vurgular. Tarihsel olarak gizemle örtülü bir grup olan Meluncan'lar hakkındaki araştırmaları, dayanıklılık ve adaptasyonla işaretlenmiş gelenekleri ortaya çıkarır. Bu hikayeler, folklorla doluda olsa, kültürel azınlıkları çevreleyen kalıcı damgaları yansıtır. Ancak, Alther daha derinlere indikçe, hayatta kalma konusunda paylaşılan bir mirası ortaya çıkarır ve "*Meluncan'lar gezginliklerinde, ki bu çoğunlukla erkekler oluyor, gönüllü veya gönülsüz Kızılderililerle çocuk sahibi oldular. Torunları, Amerika'ya gelen Avrupalı yerleşimcilerle bir arada yaşamının yollarını buldular*" der Alther, (Alther, xii). Alther, kişisel ve tarihsel anlatıları iç içe geçirerek, iç içe geçmiş miraslardan doğan kültürel geleneklerin zenginliğini kutlar.

Meluncan'lar arasındaki kimlik oluşumu süreci, bu çok kültürlü miraslarıyla derinden iç içe geçmiştir. Alther, kendini keşfetmenin zorluklarını şöyle ifade eder: "*Kim olduğunu bilmemenin sorunu, boş bir kap haline gelmendir. Çoğu insan, yanlış olsa bile, kendilerine verilen kimliğe o kadar umutsuzca tutunur ki*" (118). Yazar, çok sayıda kültürel etkiyi yönetmenin karmaşıklığını ve çok kültürlü bir bağlamda özgünlük arayışını vurgular. Meluncan'ların farklı miraslarını benimsemeye yönelik yolculuğu, çok kültürlü karmaşıklıklar ortasında kimlik inşasının karmaşık sürecini yansıtır. Zaten, Kymlicka tarafından vurgulandığı üzere çok kültürlülük kültürel gelenekleri sayma ve tanımadır aynı zamanda farklı bakış açıları içererek Meluncan'lardaki çok kültürlülükte olduğu gibi zorluklar ve fırsatlar sunar (Kymlicka, 260). Meluncan'ların çok kültürlülüğü, çeşitliliğin, güzelliğinin ve küresel mirasın zenginliğinin bir kanıtıdır. Hikayeleri dirençliliği, kültürel alışverişi ve çok kültürlü kimlikleri benimsemenin gücünü örnekler. Meluncan'lar, çok yönlü miraslarını onurlandırarak ve kültürel çeşitliliği kutlayarak kapsayıcılığı benimsemek, anlayışı geliştirmek ve çok kültürlü bir dünyada kimliğin karmaşıklığını takdir etmek için ilham verir.

Sonuç olarak, Alther'in Kinfolks: *Falling off the Family Tree* adlı eseri kimlik, miras ve aile ilişkilerinin karmaşık dinamikleri üzerine bir keşif görevi görür. Eseri yazmadaki asıl amacı, mirasını, özellikle de ailesindeki gizemli Meluncan kökenini keşfetmek ve anlamaktır. Kişisel anı, tarihsel araştırma ve soyağacı araştırmalarının bir karışımı yoluyla Alther, kimlik, aidiyet ve kökenin karmaşıklığı hakkında gerçekleri ortaya çıkarmayı amaçlamaktadır. Kültürel ve ailevi mitlerle büyümeyi önemseyen yazar Meluncan'ların hikayesini bir araya getirme yolculuğunu mizahi bir şekilde anlatır. Otobiyografik anlatısı aracılığıyla Alther, yalnızca kişisel kendini keşfetme yolculuğunu anlatmakla kalmaz, aynı zamanda Meluncan topluluğunun daha geniş kültürel önemine de ışık tutar. Mit ve hafızanın etkileşimi de hikâye anlatımını zenginleştirir ve insanların aidiyetin karmaşıklıkları ve etnik kökenin çok yönlü doğasıyla etkileşime girmesini sağlar. Alther'in yetiştirilme tarzına dair düşünceleri, mizahi ve içe dönük yaklaşımıyla bir araya gelerek, kişinin benlik duygusunu nasıl şekillendirdiğine dair daha yoğun bir anlayışa davet ediyor. Yazar kültürel gelenekleri çeşitli atalarının merceğinden inceleyerek kimlik ve bağlantıyı şekillendirme güçlerini vurgular. Tarihsel olarak gizemle örtülü bir grup olan Meluncan'lar hakkındaki araştırmaları, dayanıklılık ve adaptasyonla işaretlenmiş

gelenekleri ortaya çıkarır. Alther, kişisel ve tarihsel anlatıları, iç içe geçmiş miraslardan doğan kültürel geleneklerin zenginliği ile harmanlar. Meluncan'ların çok yönlü kültürlü mirası, farklı kültürlerin birbirine bağlılığının ve küresel çeşitliliğin zenginliğinin bir kanıtıdır. Farklı kökenleri, kültürel bağlantıları ve kimlik oluşumları çok kültürlülüğün karmaşıklığını ve güzelliğini yansıtır. Meluncan'lar, çok yönlü kimliklerini benimseyerek çeşitliliği kutlamaya, kültürel alışverişi teşvik etmeye ve insanlığın birbirine bağlılığını kucaklamaya davet eder. Çeşitliliğin damgasını vurduğu bir dünyada Meluncan'ların hikayesi, kolektif kapsayıcılık ve anlayış anlatımı şekillendirmede çok kültürlülüğün öneminin bir hatırlatıcısı olarak hizmet eder.

5.3. *My Bones Are Red: A Spiritual Journey With A Triracial People in the Americas*

Patricia Ann Waak'ın *My Bones Are Red: A Spiritual Journey with a Triracial People in the Americas* (2005) adlı eserinde, Meluncan'ların anlatısıyla iç içe geçmiş otobiyografik unsurların araştırılması, yazarın bu üç ırklı toplulukla olan ilişkisine son derece kişisel ve içe dönük bir bakış sunar. Bu bağlamda eser otobiyografinin yazara ait deneyimlerin açıklanması prensibine dayanır denebilir (Taylor, 71). Eser, Waak'ın aile tarihi ve kimliği üzerine düşünceleri aracılığıyla Meluncan deneyimi bağlamında aidiyet, miras ve kendini keşfetmenin karmaşıklıklarını derinlemesine inceler. Aile geçmişi ve kimliği derinden iç içe geçerek, yalnızca kişisel anlatıları değil aynı zamanda daha geniş kültürel mirasları da şekillendirir. Waak'ın eserindeki araştırması, üç ırklı soyunu izlemenin kimliğine dair bir anlayış sağladığını ortaya koyuyor. "*Bu karışık ırklı insanların hikayesini aramak, kim olduğumu ve onların kim olduğunu bilme özleminden doğdu.*" (Waak, 2). Bu yolculuk yazar için soyağacı araştırmasından çıkarak, sözlü tarihlerden, eski mahkeme davalarından ve arşiv belgelerinden hikayeleri bir araya getirdikçe manevi bir hal almıştır. Atalarının yüzyıllar boyunca geçirdiği dönüşümler "*özgür renkli insanlar*" dan "*beyaza*" dönüşen kimliğin akışkanlığını ve karmaşıklığını vurgular (3). Waak'ın "*bizden önce gidenler bizi olduğumuz şey yapar*" düşüncesi, mücadeleleri ve zaferleriyle geçmişin, sürekli olarak bugünkü benliğimizi nasıl şekillendirdiğini vurgular (6).

Anlatı, aileler ve onların kültürel ve manevi kimlikleri arasındaki karmaşık bağları ortaya koyar. Yazar, atalarını düşünerek,

Bu karışık ırklı insanların hikayesini aramam, benim kim olduğumu ve atalarımın kim olduklarını bilme özleminden doğdu. Bu arayış ayrıca ailenin bedenini geri almak ve en iyi ihtimalle bulanıklaştırılmış, en kötü ihtimalle silinmiş bir tarihi kurtarmakla ilgilidir (2).

Soyun keşfi sadece atalarla ilgili değildir, aynı zamanda toplumsal önyargılar nedeniyle gizlenmiş veya marjinalleştirilmiş bir mirası geri kazanmakla da ilgilidir. Aile köklerini anlama yolculuğu, geleneklerin kalıcı etkisini ve yazarın atalarından ilham alan hem tarihsel araştırma hem de manevi uygulamalar yoluyla bağlantı kurmasıyla aidiyete duyulan ihtiyacı vurgular. Aile, aidiyet, miras ve Meluncan'lar'ın tarihi hususunda yazar, üç ırklı kimliklerin karmaşık dokusunu tutkuyla araştırır. Bu arayış, gizli ve sıklıkla dışlanmış bir geçmişi geri kazanmak, Afrika, Kızılderili ve Avrupalı ataların karmaşık iç içe geçmesini tanımakla ilgilidir. 'Üç ırklılar' olarak tanımlanan Meluncan'lar, toplumsal silinme ve önyargıyla karşı karşıya kalırken geleneklerini ve dayanıklılıklarını sonraki jenerasyonlara taşıdılar. Yazar, titiz araştırma kabiliyeti ve özgün hikâye anlatımı yoluyla yalnızca kökleriyle bağlantı kurmakla kalmaz, aynı zamanda kültürel hayatta kalma ve gurur anlatısını da yeniden inşa eder ve bu "*dünya ve diğer canlılarla manevi bir bağlantı hikayesi, bir güç mirası ve sıklıkla asimile olmayı talep eden bir dünyada kimliğini talep etme kararlılığı*"nı vurgular (8). Bu yolculuk, aidiyet duygusunun evrensel arzusunu, bireysel ve kolektif kimlikleri şekillendirmede mirasın gücünü vurgular.

Otobiyografinin tanımı olan yazı, benlik ve insan yaşamı odaklı olarak, Waak, otobiyografik unsurlar aracılığıyla, kendini keşfetmeye ve derinlemesine düşünmeye dolu manevi ve duygusal bir yolculukta insanları kendisine eşlik etmeye davet eder (Tymockzo, 28). Bu yolculukta aile tarihinin katmanlarını ortaya çıkarırken ve mirasının karmaşıklıklarını araştırırken, Meluncan deneyimiyle yakından ilişkili kimlik ve aidiyet sorularıyla boğuşur: "*Atalarımın adımlarını takip ederken, onların yaşam manzarasına dağılmış kendimden parçalar buldum; her bir parça, kim olduğumun bir parçasını yansıtan bir aynadır*" (Waak, 7). Bu iç gözlemsel yansıma, bireysel yolculukların kolektif tarihlerle kesiştiği yolları göstererek, Waak'ın kişisel anlatısı ile Meluncan'ların kolektif hikayesi arasındaki yakın bağlantıyı vurgular. Aynı zamanda da Freeman tarafından

vurgulandığı üzere otobiyografinin tarihsel bilgi ile yaşamlar üzerine yazmanın ilişkisi ilkesiyle örtüşür (Freeman, 31).

Otobiyografik unsurları Meluncan'ların anlatısıyla iç içe geçiren *My Bones Are Red* çok yönlü bir araştırma sunar. Waak'ın otobiyografik yolculuğu, Meluncan'ların kalıcı mirasının ve kendini keşfetmenin ve kültürel anlayışın dönüştürücü gücünün güçlü bir kanıtı olarak hizmet eder. Eserde, bireylerin geçmişi karmaşık bir şekilde "*tarihin dokusuna*" işlenerek kişisel ve kolektif anlatıların kimliği nasıl şekillendirdiğini ortaya koyar (Waak, 2). Yazar bu bağlantıyı, "*aileyi ve tarihi geri getirebilmek*" diyerek açıklar (2). Üç ırklı mirası araştırırken, parçalanmış kayıtları ve sözlü tarihleri bir araya getirerek hayatta kalma, dayanıklılık ve uyum hikayelerini ortaya çıkarır. Bu özenli çaba, bireylerin hayatlarının, genellikle kültürel kimliklerin silinmesini gerektiren asimilasyon ve önyargı gibi tarihsel güçler tarafından nasıl şekillendirildiğini vurgular. Yazar, "*nesiller sonra, kabul ve hayatta kalma nedenleriyle Meluncanların gizlemiş olabilecekleri şeyi gururla geri almaya çalışıyorum*" diye düşünür (4). Yazarın çalışması, kişinin geçmişini anlamının yalnızca kişisel bir çaba olmadığını, aynı zamanda bireyleri atalarına ve daha geniş kültürel miraslarına bağlayan ortak bir tarihin geri kazanılması olduğunu vurgular.

Waak eserinde, karmaşık ve çoğunlukla belirsiz bir tarihe sahip üç ırklı bir grup olan Meluncan'lar hakkında bir araştırmaya girişir; kişisel yansıma ve tarihsel araştırmayı harmanlayarak Meluncan'ların otobiyografik unsurlarını derinlemesine inceleyerek onların mücadelelerine, zaferlerine ve kimlik arayışlarına ışık tutar. Yazar, özellikle üç ırklı bir kimliğin temsilini, torunları aracılığıyla atalarının hikayelerini bir sonraki nesile aktarmanın önemini yansıtır. Bu anlatı, topluluklar içinde geçmişle uzlaşmanın gerekliliğini vurgularken, zamanda geri dönüşü ve atalarının geleneklerinin aktarımının önemini savunur.

Mirasın önemini ve parçalanmış bir geçmişi geri kazanmanın zorluklarını yazar şu sözlerle anlatır. "*Anne tarafından büyükbabamın insanları, en azından bildiğimiz kadarıyla, üç ırklıydı. Bu üç ırklı insanlar sadece ailemdeki büyük bir gizem değil; aynı zamanda Amerikan tarihinin az belgelenmiş bir yönünü de temsil ediyorlar*" (7). Üç ırklılar içerisinde sayılan Meluncan'larla olan kişisel bağlantısını ve onların ortak yeniden keşif yolculuklarını özetlerken yazar, kendi mirasının gizemini ve karmaşıklığını kabul

ederek, kendisini Meluncan'ların mücadelesi ve zaferleriyle aynı doğrultuda göstermektedir. Bu da otobiyografinin niteliklerinden olan onun deneyime dayanması prensibiyle örtüşür.

Ayrıca, yazar Meluncan'ların hikâyesinin manevi boyutlarını da derinlemesine inceler ve onların deneyimleri ile kendi manevi arayışları arasında paralellikler kurar. *"Yaratılışa dair manevi teolojisi, geçmişimizin hikayesine verdiğimiz anlamı yapılandırmamda bana yardımcı oldu"* (5). Bu ifade, yazarın, Meluncan'ların tarihini ve kendi yerlerini anlamak için bir mercekle maneviyatı keşfetmesinin altını çizer. Waak, çeşitli manevi gelenekler ve uygulamalara vurgu yaparak Meluncan'ların manevi mirasını onurlandırmayı ve onların ortak yolculuklarında anlam bulmayı amaçlar. Manevi gelenekler yazarın kimlik, miras ve doğal dünya anlayışına karmaşık bir şekilde bağlıdır. Yazar, atalarından aktarılan ruhsal bağlantıların derinliğini yansıtarak, *"Ruhaniliğim her zaman Yaratılış ile bağlantılı olmuştur, bu da Hristiyan teolojisinde öğretilenlere aykırı değildir"* der (4). Bu bakış açısı, yerli, Afrika ve Hristiyan geleneklerini harmanlayarak dünyayı ve elementlerini onurlandıran ritüelleri benimser. Günlük uygulamalarını, *"her sabah doğuyu ve kartal sembolünü selamlamak için kalkıyorum. Buradan ruhanilik için dua ediyorum"* diye ifade ederek, yerli Amerikalının ruhsal çerçevelerinin hayatına entegrasyonunu vurgular (19). Yazar, ruhsal geleneklerin dönüştürücü gücünü vurgulayarak, kişisel büyümeyi yönlendirme ve ailevi ve kültürel kimlikleri sürdürme kapasitelerine dikkat çeker. Bu uygulamalar geçmiş ile şimdiki zaman arasında bir köprü görevi görerek, bir aidiyet duygusu ve yaratılışa saygıyı teşvik eder.

İç gözlemsel ve araştırmaya dayalı yaklaşımıyla Waak, kişisel düşüncelerini tarihsel araştırmalarıyla iç içe geçirerek Meluncan'ların dayanıklılığını, yaratıcılığını ve manevi derinliğini ortaya çıkarır ve kimlik, miras ve kalıcı aidiyet arayışına dair farklı bir araştırma sunar. Otobiyografik unsurları karmaşık ve çoğu zaman belirsiz bir tarihe sahip üç ırklı bir grup olan Meluncan'ların anlatısıyla iç içe geçirir. Yazar, kişisel özellikleri ve tarihsel araştırma yoluyla kendi miraslarını ve Meluncan'larla olan bağlantılarını araştırır, ortak mücadelelere ve kimlik arayışına ışık tutar.

Yazarın kişisel yolculuğu, ailevi bağlantılar ve kendi üç ırklı miraslarına dair bir merak duygusu aracılığıyla Meluncan'ların hikayesiyle kesişir. Kendi aile geçmişlerinin

bu iç gözlemsel keşfi, Meluncan'ların deneyimlediği daha geniş kimlik ve aidiyet arayışını yansıtır. Dahası, yazarın yetiştirilme tarzı Meluncan'ların tarihindeki mevcut ikilikleri yansıtan, rasyonellik ve sezginin bir karışımı ile karakterize edilir. Babalarının rasyonel “*Alman*” yetiştirilme tarzının ve annelerinin mistik, kısmen “*Kızilderili*” mirasının karmaşıklıkları arasında gezinirler ve Meluncan kimliğinin çok yönlü doğasıyla paralellikler kurarlar (7). Bu kişisel ikilem, Meluncan'ların uzlaşma konusunda karşılaştığı çeşitli kültürel etkileri ve zorlukları yansıtarak üçlü mirası oluşturur.

Yazarın yerli gruplarla ve Kızilderili ruhani uygulamalarıyla olan ilişkisi de Meluncan'ların hikayesiyle olan bağlarını daha da derinleştirir. Yaratılış Maneviyatından yararlanarak ve “*Via Positiva, Via Negativa, Via Creativa ve Via Transformativa'nın*” dört yolunu keşfederek, geçmişinin ve manevi yolculuğunun anlamını yapılandırır (5). Bu manevi keşif sadece yazarın kişisel anlayışını zenginleştirmekle kalmaz, aynı zamanda Meluncan'ların kendi manevi gelenekleri ve kültürel uygulamalarıyla da örtüşür.

Tüm bu otobiyografik unsurlar aracılığıyla yazar, Meluncan'ların anlatısıyla keşilen kişisel yansıma, kültürel miras ve manevi keşiften oluşan bir doku örür. Bir anlamda Smith ve Watson tarafından vurgulandığı üzere otobiyografi yazmanın özünün deneyime dayanması ilkesini ortaya koyar (Smith ve Watson, 26). Kimlik, miras ve kendini keşfetme arayışına dair farklı bir araştırma sunar. Eserde Meluncan'ların çeşitli temsillerini sunarak onların karmaşık tarihlerine ve kültürel kimliklerine ışık tutmanın yanı sıra bu temsiller bağlamında yazar, Meluncan'ları gizem ve entrikalarla örtülü, çoğu zaman yanlış anlaşılan ve gözden kaçırılan bir geçmişi olan topluluk olarak tasvir eder. Meluncan'ların kökenlerinin esrarengiz doğasını ve karmaşık miraslarını çözmenin zorluklarını vurgular. Meluncan'lar hakkındaki yanlış anlamalar, karmaşık bir kültürel mirası klişelere ve mitlere indirgeyerek gerçek tarihlerini uzun süre gizlemiştir. Zaten otobiyografi de Smith ve Watson tarafından vurgulandığı üzere doğruluk ve güvenilirlik yani gerçeklik prensibine dayanır (29). Yazar, eserinde Meluncan'ların dışlanmışlar ve egzotik merak uyandırıcı şeyler olarak tarihsel olarak yanlış temsil edilmesini vurgulayarak, “*Nesiller, 'melez', 'Kızilderili' veya 'beyaz' gibi değişen sınıflandırmalarla kayıtlarda tanımlanan ırksal belirsizlik damgası altında yaşadılar*” der (Waak, 93). Bu kategorizasyon, toplum bu üç ırklı toplulukları katı ırksal yapılara uydurmaya çalışırken

kafa karışıklığını ve önyargıyı körüklemiştir. Genellikle folklor kalıntıları olarak reddedilen Meluncan hususunda yazar titiz soybilimsel araştırmasıyla ‘izole anomaliler’ veya ‘mistik mağara sakinleri’ olarak yanlış bir şekilde etiketlenmelerine meydan okumuştur. *"Hikayeleri gizemli değil, değişen toplumsal sınırlar arasında dayanıklılık ve hayatta kalma hikayesidir"* der (75). Yazar, bu yanlış anlamaları açığa çıkararak Meluncan kimliğinin onurunu ve karmaşıklığını yeniden canlandırır ve onların Amerikan tarihindeki ayrılmaz rolünü vurgular.

Waak'in eseri, ataları olan ‘Red Bones’ın hikayesi aracılığıyla köklerini, mirasını ve kimliğini incelediği güçlü bir otobiyografik keşif çalışmasıdır. Bu keşif, yalnızca gizli aile geçmişlerini ortaya çıkarmak için değil, aynı zamanda kendini anlamak için de bir girişimdir. Eser, Waak'in kişisel düşünceleri, tarihi keşifleri ve ruhsal yorumlarının yolculuğuna dair farkındalıklar sağlamasıyla otobiyografik bir çalışmanın özünü yakalar. Yazarın yolculuğu, atalarıyla bağlantı kurma ve sıklıkla gizlenen veya yanlış temsil edilen bir aile geçmişini ortaya çıkarma arzusuyla başlar. Waak, *"Bu karışık ırklı insanların hikayesini arama, kim olduğumu ve onların kim olduğunu bilme özleminden doğdu"* der (2). Bu ifade, Waak'in araştırmasının kendini anlama arzusuyla yönlendirildiği için kitabın otobiyografik motivasyonunu vurgular. Anlatısı geçmişe olan duygusal bir bağlantıyı yansıtır ve soyağacı keşifleri kendi kimliğini bir araya getirmenin bir yolu olarak hizmet eder.

Waak, büyük büyükannesi Martha Mary Perkins Smith'i araştırırken, karışık beyaz, Kızılderili ve Afrika kökenli insanları temsil eden *"Kızıl Kemikler"* (Red Bones) terimiyle sembolize edilen karmaşıklık ve kimlik katmanlarıyla dolu bir geçmişi ortaya çıkarır (4). Bu keşif, Waak'in atalarını kabul etmesini ve onurlandırmasını sağlar, çünkü şöyle yazar: *"Ben tüm bu insanların özlemlerinin somutlaşmış haliyim"* (10). Böylece yazar kendisinin kızıl kemiklerin gün yüzüne çıkmış temsilcisi olduğunu ortaya koyar.

Bu noktadan hareketle, Waak'in eseri, nesiller boyunca aktarılan aile gelenekleriyle doludur. Eserdeki aile gelenekleri, mirası korumak ve nesilleri birbirine bağlamak için bir temel taşı görevi görür. Yazar, geleneklere vurgu yaparak, *"Geçmişten gelen bu hikayelerde, kendi ailemin topluluğunu anlamak için köklerimize dönüyoruz"* diye yazar (5). Bu gelenekler, Kızılderili, Afrikalı ve Avrupalı atalardan gelen unsurları

harmanlayan manevi uygulamalar ve kültürel ifadelerle doludur. Atalarının, dayanıklılıklarını doğrulayan geleneklere tutunurken üç ırklı kimliklerinin zorluklarıyla nasıl başa çıktıklarını hatırlayarak, "*Hastalık, ölüm ve umutsuzluğa rağmen varlıklarını kutlayarak hayatta kalmanın ve gelişmenin yollarını buldular*" der (9). Sözlü tarihlerden, doğayı onurlandıran günlük ritüellere kadar, bu uygulamalar yaşayan bir miras yaratır ve ailenin kimliğinin sürmesini sağlar. Bu gelenekler yalnızca geçmiş kutlamakla kalmaz, aynı zamanda çağdaş yaşam için bir çerçeve sunarak yazarın daha geniş bir kültürel ve ailevi soyağacı içindeki yerini anlamasını zenginleştirir. Ancak bu hikâyeler genellikle parçalanmış ve süslenmiştir ve sözlü tarihin hem gücünü hem de sınırlamalarını yansıtır. Şöyle düşünür: "*Bize her zaman büyükbabamın bir Cherokee Kızılderilisi olduğu söylenirdi. Bugün bile, annemin hayatta kalan iki erkek kardeşi Büyükbaba Smith'ten bir Cherokee Kızılderilisi olarak bahsediyor*" (14). Burada yazar, aile hikâyelerinin kendi öz algısı ve kimliği üzerindeki etkisini gösterirken, aynı zamanda bu hikâyelerdeki olası yanlışlıkları veya mitleri de kabul eder ve Meluncan'ların sıklıkla özdeşleştirildiği Cherokeeelerden bahseder.

Waak, bu aile anlatıları aracılığıyla atalarının mirasıyla boğuşurken bazı acı dolu gerçekleri ortaya çıkarır, örneğin bunlar, başlangıçta ailesinin beyazlığına ilişkin kabullenilmiş olduğu algısı nedeniyle reddettiği "*melez*" veya "*özgür renkli insanlar*" tanımlarını gösteren kayıtlar gibi olanlardır (22). Anlatının bu ögesi, otobiyografik yazının yeni edinilen bilgilerle nasıl gelişebileceğini ve yazarın ailesinin gerçek tarihi hakkında daha fazla şey öğrendikçe kendini nasıl anladığını gösterir ve Meluncan'lara atfedilen 'melez' (mulatto) kavramlarına da değinir.

Yazarın miraslar bağlamında anlatısında Meluncan'lara dair önemli bir husus Waak'ın üç ırklı kimliğinin toplumsal zorluklarıyla mücadelesidir. Atalarının saygınlık ve kabul görme konusunda, özellikle de ırkla ilgili korkuları hakkında yazar: "*Alt sınıf olarak kabul edilebilecek kişilerle ilişki kurmak zordur çünkü kabul edelim ya da etmeyelim, dünyada ten rengine, servete veya cinsiyete göre derecelendirilen çeşitli insan katmanları vardır*" (7). Kendi hayatı da bu karmaşık ırksal miras tarafından şekillendirilmiş ve bu da onun kimlik araştırmasını hem kişisel hem de sosyokültürel hale getirmiştir.

Waak, atalarının deneyimlerini düşünürken, onların hikayelerini korumadaki rolünü fark eder ve "*Atalarımın hikayelerinde bu yeni yeri, bu güç ve vahiy merkezini kurarken, köklerimi veya tercih ettiğim gibi, yeteneklerimi anlamak önemlidir*" der (6). Bu sayede atalarının dayanıklılığını ve zorluklarını mirasının bir parçası ve hikayelerinin hatırlanmasını sağlamayı bir görev olarak görür. Bu miras duygusu, otobiyografik yazının ayırt edici özelliğidir; çünkü Waak'ın hikayesi hem onun hem de atalarının hikayesi haline gelir.

Eser, soyağacı araştırmaları, aile gelenekleri ve ruhsal içgörülerini harmanlayan zengin ve son derece kişisel bir otobiyografidir. Waak, keşifleri aracılığıyla üç ırklı mirasını geri kazanır, atalarının dayanıklılığını kucaklar ve miraslarına saygı gösterir. Yolculuğunu paylaşarak, bireysel deneyimi aşan güçlü bir anlatı yaratır ve insanlara kimlik, aile ve kişinin geçmişini geri kazanma gücü üzerine bir meditasyon sunar. Eserindeki otobiyografik öğeler, insanları kendi kökleri, bağlantıları ve tarih dokusundaki yerleri üzerine düşünmeye davet eder. Yazarın onları bu şekilde güçlü ve dirençli temsil etmesi bağlamında Meluncan'ların kimliklerini ve miraslarını yönlendirmedeki dirençliliğini ve yaratıcılığını kutlar. Meluncan'ların karşılaştığı zorlukları ve zorlukları aşma yeteneklerini kabul eder. Meluncan'ların yolculuğunu şu sözlerle ifade eder "*İyileştirdiğim insanlar dünyada hayatta kalmanın ve gelişmenin bir yolunu buldular. Yoksulluk ve ırkçılıktan, merakın kalıcı umuduna kadar; Perkins ailesi bir gelecek doğurdu*" (96). Böylece ataları olan Perkins ailesi üzerinden Meluncan'ların maruz kaldıkları zorluklara karşı dirençli ve yaratıcı olarak yolculuklarına devam ettiklerini tasvir eder.

Bu temsillere ek olarak yazar Meluncan'ların hikayesinde kültürel miras ve kimliğin önemini vurgulayarak, onların üç ırklı geçmişlerinin karmaşıklığını vurgular. Meluncan kimliğinin çok yönlü doğasını ve parçalanmış geçmişleri geri kazanmanın zorluklarını ifade eder. Eserin başlığının dahi "Üç Irklılık" olmasından hareketle yazar, Meluncan'ların barındırdığı üç ırklılığın Amerika için kültürel miras ve kimliği temsil ettiğini ortaya koyar. Aynı zamanda Meluncan'ların hikayesinin manevi boyutlarını derinlemesine inceler ve onların deneyimleri ile manevi uygulamaları arasında bağlantılar kurar. Meluncan'ların tarihini ve kimliğini şekillendirmede maneviyatın rolünü araştırır.

Yazar, Yaratılış Maneviyatının etkisi üzerine düşünür ve şöyle devam eder: "*Yaratılış Maneviyatının teolojisi, geçmişimizin hikayesine verdiğimiz anlamı yapılandırmamda bana yardımcı oldu*" (5). Bu temsiller Meluncan'ların incelikli ve çok yönlü bir görünümünü sunarak onların dayanıklılıklarını, yaratıcılıklarını, kültürel miraslarını ve manevi derinliklerini vurgular. Yazar, bu tasvirler aracılığıyla Meluncan'ların tarihine ve kimliklerinin karmaşıklığına ilişkin zengin bir araştırma sunar.

Aynı zamanda Meluncan'ların yerinden edilmesi de karmaşık ve çoğunlukla belirsiz ancak önemli bir husus olarak eserde vurgulanır. Tarih boyunca Meluncan'lar, çoğunlukla ötekileştirilen ve kimliklerini yanlış anlayan bir dünyada yol alırken, yerinden edilmeyle ilgili hem fiziksel hem de kültürel zorluklarla karşı karşıya kaldılar. Yazar eserinde yerinden edilme temasını ele alır ve Meluncan'ların zorluklar karşısında verdikleri mücadelelere ve dayanıklılıklara ışık tutar. Meluncan'ların deneyiminin en önemli yönlerinden biri, toplumsal baskılar ve ayrımcılık nedeniyle sıklıkla göç etmeye ve yer değiştirmeye zorlanmaları nedeniyle katlandıkları fiziksel yer değiştirmedir. Zaten Said tarafından vurgulandığı üzere yerinden edilme ekonomik zorluklar, kültürel silinme ya da sosyal damgalama gibi zorlukları ve olumsuzlukları da beraberinde getirir (Said, 180). Yazar, "*bu üç ırklı aileler nesiller boyunca diğer toplumlardan dışlanarak yaşadılar. Birçoğu kanun kaçağı olarak tanımlandı*" diyerek yerinden edilmenin zorluklarını yansıtır. (Waak, 7). Bu ifadeler, Meluncan'ların marjinal statüsünün ve ana akım toplumun dış çevresinde olma duygusunun altını çizerek sürekli bir yer değiştirme ve yerinden edilme durumunu irdeler.

Dahası yazar Ludin tarafından vurgulandığı üzere yerinden edilmenin bireyde yarattığı kimlik kaybı hususunda, miraslarının silinmesiyle ve kimliklerini geri kazanmanın zorluklarıyla boğuşan Meluncan'ların yaşadığı kültürel yer değiştirmeyi araştırır (Ludin, 65). Yazar, kültürel asimilasyonun karmaşıklığı ve kendi miraslarının belirli yönlerini kabul etme korkusu üzerine düşünür ve şunu belirtir: "*en gürültülü konuşmacılar, 'siyah' Afrika mirasının keşfedilmesinden korkan torunlardır*" (Waak, 7). Waak, Meluncan topluluğu içinde kimlikleriyle ilgili iç mücadeleleri ve üç ırklı geçmişlerinin tüm yönlerini kucaklama korkusunu da böylelikle vurgular. Çünkü terk

edilmeye zorlandıkları yer Howes ve Hammett tarafından vurgulandığı üzere geçmiş, şimdiki ve gelecek zaman arasında kululan ilişki ve bağlantıdır (Howess ve Hammett, 22).

Yerinden edilme teması, yazarın Meluncan'ların batıya yolculuğunu keşfetmesiyle daha da öne çıkar ve topluluğun yeni topraklarda kök kurmaya çalışırken karşılaştığı zorluklara ışık tutar. Meluncan'ların göçü hakkında şöyle düşünür: "*üç ırklı aileler için ırk bir engeldi ve batıya göç ederken katmanlar döktüler*" (Waak, 7). Eser, yolculuklarında ırksal çeşitliliğini saklayan Meluncan'ların değişen bir ortamda ırk, kimlik ve aidiyet gibi karmaşıklıklar arasında yol alırken yerinden edilme karşısında gösterdikleri dayanıklılığı ve uyum sağlama yeteneğini özetlemektedir. Yerinden edilme teması Meluncan'ların anlatisının merkezi ve dokunaklı bir yönüdür. Fiziksel ve kültürel yer değiştirme üzerine düşünceler aracılığıyla Meluncan'ların deneyimindeki mücadeleleri, dayanıklılığı ve karmaşıklıkları aydınlatır.

Meluncan'ların yaşantılarına ışık tutacak bir diğer husus eserde vurgulanan kimlik olgusudur. Sıklıkla yanlış anlaşılan bir mirasa sahip üç ırklı bir grup olan Meluncan'ların etnik kökeni ve kimliği, onların benlik ve topluluk duygularını şekillendiren merkezi bir temadır. Çünkü Schaefer ve Lamn tarafından vurgulandığı üzere etnik köken bağlamında etnik grup kendine özgü kaideler ya da ulusal köken çerçevesinden diğerlerinden ayrılmaktadır (Schaefer ve Lamn, 85). Yazar da Meluncan'ların etnik kimliğinin karmaşıklıklarını derinlemesine inceler ve onların kültürel dokusunu tanımlayan Avrupalı, Afrikalı ve Yerli Amerikalı soylarının kesişme noktalarını araştırır. Kişisel düşünceleri ve tarihsel araştırmaları aracılığıyla, çeşitli ve çok yönlü bir etnik kimliğe yön vermenin zorluklarını ve zaferlerini aydınlatır.

Meluncan'ların etnik kimliğini tanımlayan yönlerden biri, Avrupa, Afrika ve Kızılderili mirasının bir karışımını kapsayan üç ırklı geçmişleridir ki bu üç ırklı kimliğin inceliklerini şöyle ifade eder: "*anne tarafından büyükbabamın insanları üç ırklıydı. Amerikan tarihinin çok az belgelenmiş bir yönünü temsil ediyorlar*" (Waak, 7). Meluncan'ların etnik kökeninin sıklıkla gözden kaçırılan doğasının altını çizer, kimlik, toplulukları içindeki çoklu kültürel etkiler ve tarihler arasında gezinmenin karmaşıklığını vurgulanır. Çünkü Cunningsworth tarafından vurgulandığı üzere etnik köken milliyet ya da etnik temsil, ulusal temsil olarak algılanmakta aksi durumda sadece metinler üzerinden

siyah, beyaz, avrupalı ya da Kızılderili gibi ayrımları yapmanın mümkün olmamaktadır (Cunningsworth, 92).

Özellikle toplumsal algılar ve kültürel asimilasyonla bağlantılı olarak Meluncan'ların etnik kimliğinin zorlukları ve nüansları da derinlemesine incelenir. Topluluk içinde kendi miraslarıyla ilgili iç mücadeleler üzerine düşünür ve şöyle der: "*en gürültülüler, Afrika geçmişinin keşfedilmesinden çekinenlerdir*" (Waak, 9). Etnik kimliğin kişinin bir etnik gruba dahil olma perkseptifinden açıklanması bağlamında eser, Meluncan'ların etnik kimliğinin gözden kaçırılan ya da kaçırılmaya çalışılan doğasının altını çizer (Tajfel, 255).

Waak'ın anlattığı üzere, Meluncan'ların etnik kimliği Avrupa, Afrika ve Kızılderili soylarının kesişimlerini yansıtan çok yönlü ve dinamik bir dokudur. Ritzer tarafından vurgulandığı üzere etnik kimlik bireyi ve dahil olduğu topluluğu tanımlamada belirleyici olduğundan, Yazar, kişisel yansımaları ve tarihsel içgörülerini aracılığıyla, üç ırklı bir kimliğe yön vermenin doğasında var olan zorlukların ve dirençliliğin incelikli bir incelemesini sunarken Meluncan'ların etnik kimliğinin karmaşıklığını derinlemesine inceler ve basit sınıflandırmalara meydan okuyan bir topluluğun zenginliğini, çeşitliliğini ve kültürel önemini vurgular (Ritzer, 458).

Meluncan topluluğunun kültürel yönleri, mirasları ve tarihleriyle derinden iç içe geçmiş olup geleneklerini, inançlarını ve kimlik duygularını şekillendirmektedir. Avrupa, Afrika ve Kızılderili etkilerinin karışımı Meluncan'lar, üç ırklı köklerini yansıtan farklı bir kültürel doku geliştirmişlerdir. Meluncan topluluğunun kültürel yönlerini keşfetmek, geleneklerinin zenginliği ve karmaşıklığı hakkında fikir verir. Meluncan topluluğunun önemli bir kültürel yönü, atalarının mirasıyla derin bir bağa dayanan ruhani inançları ve uygulamalarıdır. Waak, Meluncan'ların kimliğinin manevi boyutları üzerine düşünür ve şunları söyler: "*her zaman Yaratılış'a bağlı oldum. Maneviyat, dünya algımızı şekillendiriyor.*"(Waak, 9). Bu bağlamda yazar, Meluncan'ların manevi derinliklerini irdeler. Meluncan'ların kültürel kimliğine ilişkin manevi inançların değerlendirilmesi ve onların miraslarıyla olan manevi bağlarının önemini vurgular. Ayrıca bu ifadelerle yazar, Meluncan'ların etnik kimliğini tanımlayan kültürel gelenekleri ve uygulamaları da araştırır ve onların mirasının zenginliğini ve çeşitliliğini vurgular. Smith tarafından

vurgulandığı üzere etnik kimliğin toplumsal bağlılık bilincini irdelediği, kültürler, mitleri, anıları ve de mücadele ile dayanışma duygusu içerdiği ilkesinden hareketle Meluncan'ların kimliğinin manevi boyutları üzerine düşünür, Meluncan topluluğu içinde etnik kimliklerine ve benlik duygularını şekillendiren toplumsal baskılara ilişkin iç mücadeleleri özetler (Smith, 20).

Dahası, Meluncan'ların kültürel gelenekleri, farklı atalarını yansıtan çok çeşitli uygulamaları ve gelenekleri kapsar. Joppke tarafından vurgulandığı üzere çok kültürlülüğün farklı toplulukların gelenek ve göreneklerini korumaya hizmet ettiği prensibinden yola çıkarak, müzikten hikâye anlatıcılığına ve mutfak geleneklerine kadar Meluncan'lar, üç ırklı köklerini kutlayan zengin bir kültürel mirası korumuş ve nesillere aktarmışlardır (Joppke, 456). Mutfak gelenekleri genellikle aile hayatının kalbi olarak hizmet eder ve nesilleri, paylaşılan yemekler ve hikayeler aracılığıyla birbirine bağlar. Waak'ın eserinde mutfak, zorluklar karşısında dayanıklılık ve yaratıcılığın sembolüdür. Dul kaldıktan sonra büyükannesinin *"ebeveynlerinin arazisine taşınarak pamuk ektiğini ve topladığını, tek oğlunun da onları satmak için pazara götürdüğünü"* anlatır (Waak, 12). Bu dayanıklılık ve öz güven, yemek hazırlamanın hem bir gereklilik hem de aile bağlarının bir kutlaması haline geldiği mutfağa kadar uzanmıştır. Waak'ın aile toplantılarına dair kendi anıları, mutfak geleneklerinin *"lütuf, umut ve neşeli dürtme"* alanı olarak Meluncan zenginliğini çağırıştır (ix). Bu ritüeller genellikle söylenmemiş tarihleri somutlaştırır ve kendilerinden önce gelenlerin değerlerini ve zevklerini ileriye taşır. Yine değerler ve kültürel gelenekler bağlamında yazar, Meluncan'da müziğin kültürel bir ifade ve toplumsal bağ olarak rolünün altını çizerek, *"Ailemdeki anne tarafından neredeyse herkesin bir miktar müzik yeteneği var. Onların maneviyatlarının kutlanması, onların müzikal katılımları yoluyla gerçekleşir"* (125) der. Meluncanlarda maneviyat ve müziğin kültürel bir bağ oluştuğunu ortaya koyar.

Ayrıca, Scachar tarafından vurgulanan çok kültürlülüğün asimilasyona karşı bir direniş olması prensibinden hareketle Meluncan'ların kültürel kimliği, toplumsal zorluklar ve ayrımcılık karşısında dayanıklılık ve topluluk uyumu geçmişiyle şekillenir (Scachar, 36). Yazar, Meluncan'ların göç kalıpları ve topluluk duygusu üzerine düşüncelerini şöyle yansıtır:

Başlangıçtan bu yana, üç ırklı insanlardan oluşan bu büyük gruplar birlikte yaşadılar, göç ettiler ve yeni bir yere yerleştiler. Bugün, Pitkin, Louisiana çevresindeki topluluk hâlâ Red Bone'un soyundan gelenleri barındırıyor (Waak, 125).

Böylece yazar, Kymlicka tarafından vurgulandığı üzere çok kültürlülüğün kültürel geleneklere saygı ve tanınma olması gerektiği prensibinden hareketle, Meluncan'ları birleştiren kalıcı topluluk duygusuna ve ortak tarihe vurgu yapar ve kültürel miraslarını korumada topluluk bağlarının önemini altını çizer (Kymlicka, 260). Meluncan topluluğunun kültürel yönleri, üç ırklı miraslarına derinden kök salmış zengin bir gelenek, inanç ve uygulamalar dokusunu yansıtmaktadır. Müzik, maneviyat, topluluk bağları ve diğer kültürel ifadeler aracılığıyla Meluncan'lar, çeşitli soylarını ve zorluklar karşısında dayanıklılıklarını kutlayan bir kültürel kimlik oluşturmuşlardır. Bu durum bir topluluğun gücünün, yaratıcılığının ve kalıcı ruhunun bir kanıtıdır.

Birçok kültürü içinde barındıran Meluncan'lara dair *My Bones Are Red* eserindeki anlatılarda var olan çok kültürlülük teması, Meluncan'ların renkli mirasını ve kimliğini yansıtan anlatıya işlenmiştir. "*Kemiklerim beyaz ama kırmızı olduklarını biliyorum. Kanım lacivert ama başlangıcı siyahtı. Afrika'dan, Avrupa'dan ve Amerika'dan geldiler ve umutlarımızı ve hayallerimizi birleştirdiler*" diyerek yazar Meluncan'larda birçok farklı kültürden unsurun var olduğunu ortaya koyar (Waak, 10). Bu ifade, Meluncan'ların farklı kökenlerine ışık tutarak, onların çok kültürlü kimliklerini şekillendiren Afrika, Avrupa ve Amerika etkilerinin birleşimini simgelemektedir.

Bu örnekteki benzer olarak Meluncan'ların çok kültürlülüklerine dair:

Onların varlığının en açık göstergesi, sergilediğimiz güç, cesaret ve topluluk duygusudur. En iyi bildiğimiz kısım Smith kısmı olmasına rağmen onlar bir kabiledir. Onlar dindar bir halktır, bugün çoğunlukla Baptisttirler, ancak onların maneviyatları dünyaya derinden bağlıdır (132)

Waak'ın bu tanımlaması Meluncan'ların kültürel özelliklerinin ve değerlerinin altını çizer; onların topluluk duygusunu, maneviyatını ve çok kültürlü kimliklerinin ayrılmaz yönleri olarak dünyayla, toprakla olan bağlantılarını vurgular.

Kymlicka tarafından vurgulanan çok kültürlülüğün farklı bakış açıları içinde dolaşırken bu bakış açılarının zenginliğinden yararlanması sebebiyle hem zorluklar hem de fırsatlar sunduğu ilkesinden hareketle; Meluncan'ların çok kültürlü yapısının olumlu ve olumsuz sonuçları da yazarın değindiği konular arasındadır (Kymlicka, 260). Olumlu sonuç olarak müzik üzerinden örnek verir. "*Maneviyatlarının kutlanması, müzikal katılımlarıyla gerçekleşir*" (Waak, 122). Yazar, müziğin Meluncan topluluğu içinde nasıl kültürel bir ifade ve toplumsal bağ kurma aracı olarak hizmet ettiğini, çok kültürlü mirasının çeşitliliğini ve zenginliğini yansıttığını gösterir. Benzer olarak müzik ve müzik ile yapılan kutlamalara değinir. "*Kutlamalar, müzikallerle olur*" (122). Böylelikle eser, Meluncan'ları birleştiren ve kimliklerini şekillendiren çok kültürlü etkileri yansıtan kültürel uygulamalar olarak maneviyat ve müziğin rolünün altını çizer. Olumsuz sonuç ise etnik kimlik konusunda kendini gösterir: "*Irkların karışımı her zaman mutluluk yaratmadı. Meluncan'lar hem siyahlar hem de beyazlar tarafından sıklıkla ayrımcılığa maruz kalıyordu*" (98). Bu açıklamasında yazar, Meluncan'ların çok kültürlü geçmişleri nedeniyle karşılaştıkları zorluklara ve önyargılara ışık tutar, ırksal ayrımların damgasını vurduğu bir toplumda farklı bir kimliğe sahip olmanın karmaşıklığını gösterir. Böylece, *My Bones Are Red* eseri, Meluncan topluluğu içindeki çok kültürlülüğe dair farkındalıklar sunarak, farklı mirasları, kültürel gelenekleri ve üç ırklı bir kimliğe yön vermeyle ilgili zorlukları vurgular.

Sonuç olarak, Waak'ın *My Bones Are Red: A Spiritual Journey with a Triracial People in the Americas* adlı eseri, Meluncan topluluğu içinde kimlik, miras ve aidiyetin karmaşıklıklarının derinlemesine bir keşfi olarak hizmet eder. Waak, kişisel anlatısı aracılığıyla yalnızca kendi atalarının köklerini açığa çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda tarihsel dışlanmayla karşı karşıya kalan Meluncan'ları da içine alan üç ırklı grupların daha geniş mücadelelerini ve dirençlerini de vurgular. Yerinden edilme, kültürel asimilasyon ve kimliğin yeniden kazanılması temaları, bireysel deneyimler ile kolektif tarihler arasındaki karmaşık bağlantıları göstererek, eserinde birçok yerinde kendini gösterir. Waak, soyağacı araştırmasını ve otobiyografik düşünceleri bir araya getirerek Meluncan'ları da içeren kendi kimlikleri ve atalarının kalıcı mirası üzerinde düşünmeye davet eder. Sonuç olarak, anlatısı, hikâye anlatıcılığının anlayışı, iyileşmeyi ve insan deneyiminin zengin dokusuna yönelik bir takdiri teşvik etme gücüne bir tanıklık olarak durur.

6. BÖLÜM: MELUNCAN'LARIN BİYOGRAFİK ESERLERİ

6.1. *The Melungeons: The Resurrection of a Proud People*

Brent Kennedy'nin *The Melungeons: The Resurrection of a Proud People* adlı kitabı, karışık kökene sahip gizemli ve dışlanmış bir grup olan Meluncan halkını inceler. Biyografik yaklaşımda “*edebi eser ile yazarın ilişki içinde*” olabileceğinden hareketle yazar, kendi Meluncan mirasını araştırarak, sistematik ırkçılık ve baskıyla karşı karşıya kalmış ve bu baskılar sonucunda toprakları, hakları ve en önemlisi kimlikleri ellerinden alınmış bir nüfus olan Meluncan'ların kökenlerini ve kültürel tarihlerini ortaya çıkarmak için kişisel bir yolculuğa çıkar (Benson, 110).

Kennedy, Meluncan'ları muhtemelen Akdeniz kökenli, İngiliz kolonileşmesinden çok önce Amerika'ya gelmiş ve yerli Amerikan kabileleriyle evlenmiş bir halk olarak tanımlar. Fiziksel görünüşleri, Meluncan'ların Hristiyan inançları ve toprak mülkiyeti onları bir anormallik haline getirmiş ve nihayetinde “*özgür renkli insanlar*” olarak sınıflandırılmalarına yol açmış, bu da onların yasal haklarının reddedilmesine ve izole topluluklar içerisine zorlanmalarına neden olmuştur (Kennedy, 6).

‘Özgür renkli insanlar’ ifadesi ile yazar, Meluncanların zorunlu göçler, mülk kaybı ve kalıcı toplumsal damgalanma gibi katlandıkları zorlukları irdeler. Kennedy, bu olumsuzluklara rağmen, onların dayanıklılığını vurgular ve toplulukları içinde güç sembolü haline gelen Mahala “*Big Haley*” Mullins ve Vardeman Collins gibi önemli Meluncan figürlerini öne çıkarır (16). Kennedy, tarihsel araştırma ve kişisel yansıma yoluyla, Meluncan'ların Amerikan tarihine göz ardı edilen katkılarına ışık tutar ve miraslarının tanınması çağrısında bulunur. Bu bağlamda da biyografik eserler “*edebi eserlerden öte tarihi metinler*” olarak göz önüne alınmıştır ilkesi ile örtüşmektedir (Eley, 13). Eser, kimliğin önemini ve tarihi adaletsizliklerin kalıcı etkilerini vurgulayarak, Meluncan tarihinin ve torunları arasında gururun yeniden kazanılmasını teşvik etmeyi amaçlar.

The Melungeons: Resurrection of a Proud People adlı eserinde Kennedy, kişisel bilgilerini; karmaşık ve sık sık yanlış anlaşılan bir mirasa sahip bir grup olan Meluncan'ların daha geniş anlatımıyla iç içe kullanılabilmektedir. Yazarın kendi

yolculuğu, Meluncan'lar'ı keşfetmesinde yansıtılır ve şöyle der: "*Meluncanlar'ın hikâyesini doğru bir şekilde anlatmak birbiri ile etkileşime girmişleri ve evlenmişleri anlatmak anlamına gelir*" (Kennedy, 20). Bu sözler Meluncan'ların birbirileri ile bağılıklarını ve ortak hikayelerini ortaya koyar ve onların kimliklerini şekillendirenlerin etkileşimleri olduğunu vurgular. Kennedy'nin bu ilişkilerin ortaya çıkmasını istemesindeki kararlılığı, tarihteki kendi yerini öğrenmek istemesinden gelmiş olabilir.

Clifford tarafından vurgulandığı üzere biyografinin yazarın ilgisine giren “saha çalışması” olmakla beraber “*kütüphane araştırması*” olması özelliği çerçevesinde Kennedy'nin eserinin biyografik unsurları, Meluncan soyunu araştırma sürecinde karşılaştıklarını eserde yansıtması ile ortaya çıkmaktadır (Clifford, 69). Bu kapsamda yaptığı araştırmalarda ortaya çıkan ve beklenmedik sonuçları şöyle ifade eder Kennedy: "*kabullenmek kolay olmadı ve bazıları için oldukça acı verici oldu: samimi aile üyelerine, değer verdiği soyağacı kayıtlarının sahte atalarla dolu olduğunu bildirdi*" (Kennedy, 20). Yazarın, aile mitleri ve yanlışlıklarıyla yüzleşmenin yaşadığı bu samimi kabulü, araştırmanın kişisel zorluklarını gösterir. Değer verilen aile anlatılarını tarihi gerçeklerle uzlaştırma mücadelesi; Kennedy'nin hem kendisi hem de ailesinin Meluncan'lara dair ilgisinin çıkarımlarıyla boğuşurken, onun kimlik araştırmasına bir karmaşıklık katmanı ekler.

Dahası, yazarın Meluncan Araştırma Komitesi ile olan ilişkisi, çalışmasının işbirlikçi doğasını vurgular. "*Meluncan gizemini araştıran bu araştırmacı ekip, birçoğu Meluncan olan uluslararası alanda saygın doktorlardan, akademisyenlerden ve yetenekli insanlardan oluşmaktadır*" diye yazmıştır (IX). Kennedy, Meluncan'larla ilgisi ya da çıkarı olan diğer kişilerle etkileşime girerek, kimlik ve miraslarının karmaşıklıklarını ortaya çıkarmada iş birliğinin önemini vurgular çünkü etnik kimlik toplumsal aidiyet bilincini vurgularken aynı zamanda dayanışma duygusunu içerir (Smith, 20).

Kennedy'nin kendi araştırmaları da anlatısını ortaya koyan önemli bir biyografik bilgidir. Ailesinin çeşitli kökenleri bağlamında ilgi duyduğu Portekiz hakkında, "*Portekiz'in Beira bölgesi, karışık İber-Mağribi-Yahudi kökenlilerden oluşan etnik bir karışım sergiliyor*" der (Kennedy, 126). Eserde çok yönlü kesişimin bu şekilde kabul edilmesi, kültürel kesişimsellik ve kimliklerin akışkanlığı gibi daha geniş temaları

vurguladığı için anlatıyı zenginleştirir. Kennedy, kendisini bu denli çeşitli bir soy ağaca yerleştirerek, Meluncan'ların kendi geçmişlerinin miraslarını ve yardımlaşma anlayışlarını nasıl değerlendireceğini ortaya koyar ve Ritzer tarafından vurgulandığı üzere etnik kimliğin kişiyi ve ait olduğu tanımlama hususunda etkili olduğunu ortaya koymuş olur (Ritzer, 458).

Böylece eserde sunulan biyografik unsurlar, Kennedy'nin kimliği ve onun içeriğinin karmaşıklıklarında gezinirken, Meluncan motivasyonları, rutinleri ve içtenlikleri hakkında önemli bakış açıları sağlar. Kennedy, kişisel yaşamlar ve tecrübeler üzerinden, bireysel tarihin, kolektif anlatılar üzerinde bir güç gösterdiğini ortaya koyar. Kendi yolculuğunu Meluncan'ın tamamladığı yolculuğuyla iç içe geçirerek, yalnızca kendi öyküsüne ışık tutmakla kalmayıp, aynı zamanda kişisel ve toplumsal kimliklerin bir araya gelerek Meluncan bağlılığını anlamayı arttırdığını da vurgulamakta bu da Tajfel tarafından vurgulandığı üzere etnik kimlik hususunda kişinin etnik bir gruba dahil olma bakış açısı ile örtüşür (Tajfel, 255). Kennedy'nin çalışmaları, insan deneyiminin zengin dokusunu aydınlatmada hikâye anlatıcılığının gücünü kanıtlayan bir işlev görmektedir.

Kennedy, eserinde tarihi araştırmayı biyografiyle birleştirerek, Appalachia bölgesinden gelen karışık bir kökene sahip bir grup olan Meluncan'ların hayatlarına dair bir keşif sunar. Kennedy'nin kitabı son derece kişisel olsa da aynı zamanda önemli Meluncan figürlerinin ve ailelerinin hayatlarını da bir araya getirerek, biyografik öğeler aracılığıyla bu marjinalleştirilmiş topluluğun özünü yakalar. Kennedy'nin çalışması, tarihi kayıtlar, kişisel anekdotlar ve aile geçmişleri aracılığıyla yalnızca Meluncan'ların tarihini izlemekle kalmaz, aynı zamanda ana akım anlatılardan zorla silinen bir halkın dayanıklılığını ve mücadelelerini örnekleyen kişilerin hikayelerini de anlatır.

Kitaptaki önemli bir biyografik öge, biyografinin de tanımı olarak kabul edilen “*bir kişinin yaşamının anlatımıyla birlikte kişiliği, çevresi, yaşamsal deneyimlerinin*” anlatılması prensibi olan Kennedy'nin atalarının kültürel mirasını ve ısrarını sergilemek için hayatlarını belgelediği önemli Meluncan figürlerini anlatmasıdır (Abrams, 22). Örneğin, 19. yüzyılda yaşamış tanınmış bir Meluncan figürü olan Mahala ‘Big Haley’ Mullins adlı kadın hem fiziksel yapısı hem de itibarı bakımından dev bir kadın olarak tanımlanır ve yazar onun için “*Tennessee’deki Newman’s Ridge’in tepesinde yaşıyor.*

Ekonomik fırsatlardan mahrum bırakılmış ve dışlanmış bir toplumda zorunluluktan doğan bir meslek olan kaçak içki satışıyla ünlüydü” der (Kennedy, 17). Kennedy, Big Haley’i tutuklamaya çalışan ancak onu kulübe kapısından dışarı çıkarmayı başaramayan genç bir polis memuru hakkında komik bir hikâye anlatır ve “o yakalanabilir ama alınamaz” der (17). Kennedy, bu ifade aracılığıyla Mahala’nın zekâsını ve dayanıklılığını, Meluncan tarihinde yankı bulan özelliklerini vurgular. Big Haley’in biyografik tasviri, anlatıya yalnızca insani bir unsur katmakla kalmaz, aynı zamanda Meluncanların zorluklar karşısında kırılmaz ruhunu da simgeler.

Kennedy'nin hayatını irdelediği bir diğer önemli figür ise 18. yüzyılda Meluncan’lar arasında bir patrik ve lider olan Vardeman ‘Vardy’ Collins'tir. *"Gösterişli" özelliklere sahip olarak tanımlanan ve sıklıkla ‘Meluncan’ların Kralı’ olarak anılan Vardy, Newman’s Ridge’deki Meluncan aileleri arasında bir topluluk duygusu oluşturmada etkili olmuştur (28). Onun mirası, Meluncanların yoğun olarak yaşadıkları Tennessee eyaletindeki Sneedville kasabasındaki onuruna adlandırılan Vardy Okulu’na kadar uzanmıştır. Burada kendini işine adanmış bir öğretmen olan Mary Rankin, Meluncan çocuklarına ders vermiştir. "Yerel bir okul öğretmeni olan Mary Rankin, hayatını Vardy’de Meluncan çocuklarına ders vermeye adanmıştır ve Meluncan halkı tarafından büyük bir saygıyla anılmaktadır" (18). Kennedy, Vardy’nin mirasını ve Mary Rankin gibi kişilerin çabalarını ayrıntılı olarak anlatarak, Meluncan’ları toplumsal dışlanmaya rağmen eğitime ve topluluğa değer veren gururlu bir halk olarak tasvir etmektedir. Bu biyografik yaklaşım, insanların yalnızca Meluncan’ların tarihini değil, aynı zamanda halklarını yüceltmeye çalışan bireylerin yaptığı kişisel fedakarlıkları da takdir etmelerini sağlar.*

Kennedy ayrıca Meluncanları etkileyen ırksal kategorizasyonun karmaşık ve çoğu zaman acı dolu tarihini ortaya çıkarmak için aile biyografilerini kullanır. Bunların birçoğu, o zamanın sınıflandırma yasalarına karşı mücadele eden kendi atalarının hikayesini anlatır. İlk nüfus sayımı kayıtları ve ırksal yasalar Meluncan’ları ‘özgür renkli kişiler’ veya ‘melez’ olarak etiketlemiştir; bu yasal sınıflandırmalar onlara mülkiyet hakları, mahkemede temsil ve kamu eğitimine erişim hakkı tanımaz. Kennedy, *"1790’lardaki ilk ABD nüfus sayımları Meluncan’ları mülklerinden ve haklarından mahrum bırakmak için meşrutiyet zemini oluşturacaktı"* diye yazar (12). Nüfus sayımları aracılığıyla, daha açık

tenli olanlar da dahil olmak üzere atalarından çoğunun bu keyfi ırksal sınıflandırma nedeniyle ayrımcılığa uğradığını anlatır. Kennedy, ailesinin bu yasal mücadeleler boyunca geçirdiği yolculuğu izleyerek, bu tür yasaların Meluncan hayatları üzerindeki daha geniş etkisini aydınlatır ve kişisel soyağacı araştırmasını tarihte haksızlıkla yerlerinden mahrum bırakılmış bir halkın kollektif biyografisine dönüştürür.

Dahası, Kennedy'nin biyografik incelemesi Meluncan'ların Amerika içindeki savaşlarda oynadıkları rollere kadar uzanır ve ordudaki katkılarına ve fedakarlıklarına ışık tutar. Örneğin, ABD'de 1861-1865 yılları arasındaki İç Savaş sırasında Konfederasyon Ordusunda görev yapan bir Meluncan olan Alexander Hall, savaş alanındaki katkılarına rağmen hayatına "*özgür bir renkli insan*" olarak geri döndü (34). Kennedy, "*yanlış umutlarla askere alınan*" genç Meluncan erkeklerinin, daha önce onları rahatsız eden aynı "*önyargılara*" geri dönmelerinin ironisini de vurgular. (34). Alexander Hall ve onun gibi diğerlerinin bu anlatımı, Meluncan'ların paradoksal bir şekilde ihtiyaç zamanlarında topluma nasıl dahil edildiklerini ancak vatandaşlık haklarından ve ayrıcalıklarından nasıl dışlandıklarını ortaya koyar. Kennedy, bu askerlerin biyografilerini sunarak, onların sadece tüm topluma olan katkılarını onurlandırmakla kalmaz, aynı zamanda karşılaştıkları sistemik adaletsizlikleri de vurgulayarak, Meluncan'ların genellikle onlara sırtını dönen bir ulus için nasıl tutarlı bir şekilde savaştıklarını gösterir.

Böylece eser, Meluncan topluluğunun kapsamlı bir portresini oluşturmak için biyografik öğeler içerir. Kennedy, Big Haley Mullins, Vardy Collins, Alexander Hall ve diğer Meluncan aileleri gibi figürlerin hayatları aracılığıyla, yüzyıllarca süren ayrımcılığa ve dışlanmaya katlanan bir halkın mücadelelerini ve zaferlerini ele alır. Kişisel hikayeler, Kennedy'nin tarihsel araştırmasına derinlik katarak, bireysel yaşamların Meluncanların karşılaştığı daha geniş kültürel ve toplumsal zorlukları nasıl yansıttığını gösterir. Bu biyografiler gururlu ve azimli bir halkın tarihine hayat verir, Meluncan isminin arkasındaki kişileri hatırlamaya ve miraslarının kalıcı etkisini kabul etmeye davet eder. Bu kabul etme için Meluncan şeceresinin karmaşıklığını ve aile geçmişlerini çözme süreci araştırıldığında Kennedy, gerçeği kurgudan ayırmanın ve hatalı soykütüklerini ortaya çıkarmanın zorluklarını şöyle ifade eder: "*Meluncan'ların öyküsünü doğru bir şekilde anlatmak, aynı zamanda etkileşimde bulundukları ve birbirleriyle evlendikleri kişilerin*

öyküsünü de anlatmak anlamına gelir" (20). "*Doğruluk değerinin*" biyografinin önemli bir bileşeni olduğu prensibinden hareketle, böylece, Meluncan'ların kimliğini tanımlayan karmaşık ilişkiler ve tarih ağı vurgulanır (Nadel, 18).

Haklarından mahrum kalma ve topraklarının çalınması da dahil olmak üzere Meluncan'ların karşılaştığı tarihi adaletsizliklere ışık tutan yazar Meluncan'ların sömürülmesini haklı çıkarmak için yeni bir mirasın icadını tartışır ve şöyle der: "*sonuçta gerçek, topraklarının çalınmasının yasal gerekçesini daha da zorlaştıracaktır*" (Kennedy, x). İrdelenen bu gerçek de Meluncan'ların tarih boyunca karşılaştığı sistemik zorlukları ve yok oluşları ortaya koymaktadır.

Meluncan'ların karşılaştığı zorluklara rağmen roman aynı zamanda onların gururlu bir halk olarak dirençliliğini ve yeniden dirilişini de tasvir eder. Kennedy, Meluncan soyundan gelenlerin ayağa kalkma ve miraslarına sahip çıkma çabalarını kabul eder ve şöyle der: "*Aramızda hâlâ kendi isimlerini ve genetik kodlarını taşıyanlar, eninde sonunda, sadece varlıklarının farkında olarak hayatlarını onurlandırabilecekler.*" (xvi). Böylece, Meluncan'ların kültürel kimliklerini koruma konusundaki gücü ve kararlılığı övülmüş ve genetik ortaklıklara vurgu yapılmış olur.

Meluncan tarihinin ve kültürünün korunmasında topluluk ve iş birliğinin önemini vurgulayan yazar, Meluncan atalarının yaşamlarını anlamak ve kutlamak için gereken kollektif çabayı kabul eder ve şunu belirtir: "*eğer bir aile bu sayfalarda anlatılanlar sayesinde karanlık ve acı dolu bir mirastan kurtulursa, o zaman bu çabaya değmiş olacaktır*" (xvi). Bu sözleriyle Kennedy, Meluncan'ların mirasının onurlandırılmasında ortak ruhun, ortak sorumluluğun ve bunlara dair yaşanmışlıkların yazılı hale getirilmesinin altını çizmektedir.

Meluncan'ların utanç ve kimlikle olan iç mücadelesini anlatan yazar, Meluncan ailelerinin yaşadığı köklü utanç duygusu hakkında şöyle der: "*bizim utancımız en temel düzeydeydi; hayatta olmanın utancıydı*" diyerek Meluncan'lar arasında toplumsal damgalanmanın öz değer ve kimlik duygusu üzerindeki etkisini vurgular (6). Meluncan tarihinin susturulması ve kültürel mirasının silinmesini ele alarak Meluncan'ların tarihi anlatılarda tanınmaması ve temsil edilmemesini eleştirir: "*Çoğunlukla başarılarını ve*

acılarını hatırlamıyoruz ve kayıt altına almıyoruz" (42). Bu söylem kimliğin saklanması ve kişinin kültürel geçmişine uyması veya onu gizlemesi yönündeki toplumsal baskıların reddedilmesini, tam tersine tüm bunların yazılı hale getirilmesini teşvik etmektedir.

Temsiller hususunda roman, Meluncan etnik kökeninin zaman içindeki değişkenliğine ve karmaşıklığına da vurgu yapar. Kennedy etnik kökenin dinamik doğasını ve Meluncan'ların gelişen kimliğini kabul ederek şunu belirtmektedir: "*etnik köken dinamik, sürekli değişen bir kavramdır. Meluncan'ların tarihi, onu hiçbir şekilde doğru tanımlamaya çalışmamak için güçlü bir argümandır*" (42). Böylelikle, yazar Meluncan kimliğinin değişen sınırlarını ve ayrımlarını vurgulamış olur. Çünkü Cunningsworth tarafından vurgulandığı üzere etnik köken etnik ve ulusal temsiller ya da milliyet üzerinden değerlendirilmekte aksi takdirde yazılı kaynaklar üzerinden Kızılderili, avrupalı ya da siyah, beyaz yarımını yapmanın zor olmaktadır (Cunningsworth, 92).

Eserde Meluncan'lar üzerine ortaya konulan hususlardan birisi de etnik kimlikleridir. Etnik kimlikte toplumsal aidiyet bilinci ve ata bilinci önemli hususlar olduğundan Kennedy, Meluncan etnik kimliğinin karmaşıklığını araştırır ve onların farklı ata köklerine sahip, marjinalleştirilmiş bir grup olarak konumlarını vurgular (Smith 20). Yazar, kimliğin karmaşık katmanları üzerine düşünür ve şöyle der: "*en azından bugün, birçok halkın karışımıyız ve bu bizim büyük gücümüzdür*" (Kennedy, 142). Bu, Meluncan'ların kimliğine katkıda bulunan zengin etnik köken dokusunun altını çizer. Yazar, Meluncan'ların kimliğine katkıda bulunan atalardan kalma kökenlerinin karmaşık dokusunu içselleştirir ve böylece Cornell ve Hartman tarafından vurgulanan etnisitenin dayanağı olan "*ata inancı*" irdelenmiş olur (Cornell ve Hartman, 17). Böylelikle, Meluncan topluluğu içindeki etnik kökenlerin çeşitliliği, kolektif kimliklerini şekillendiren çoklu kültürel etkilerin birleşimi vurgulanır.

Yazar etnik kökenin dinamik ve değişken yönünü kabul eder ve şuna dikkat çeker: "*etnisite dinamik, sürekli değişen bir kavramdır. Doğası ve biçimi her sonraki nesille değişir*" (Kennedy, 142). Böylece Meluncan'lar arasındaki etnik kimliğin değişen sınırları ve karmaşıklığı vurgulanır. Tarihsel, sosyal ve kültürel faktörlerin zaman içinde değişen kimlik sınırlarına olan etkisinin altı çizilerek kimliğin muğlak doğası öne çıkarılır. Yazar, Meluncan topluluğu içinde çok kültürlülüğün gelişen doğasına dikkat çeker ve çeşitli

kültürel etkilerin zaman içinde benlik duygularını nasıl şekillendirdiğini gösterir. Bu da Schaefer ve Lamn tarafından vurgulanan etnik köken bağlamında etnik grubun ulusal köken ya da kendine özgü kültürel kalıplar çerçevesinde diğerlerinden ayrıldığı prensibi ile örtüşür (Schaefer ve Lamn, 85).

Meluncan'ların karşılaştığı zorluklara rağmen, onların çeşitli miraslarını geri kazanmalarını ve bunlara sahip çıkmalarını savunan yazar, *"mirasımızı ne olursa olsun kucaklamak ve onu bir bayrak gibi taşımak gerek"* diyerek etnik kökenlerinin karmaşıklığını benimsemeyi teşvik eder (Kennedy, 5). Bu durum, Meluncan'ların çok yönlü etnik kimliğini benimsemenin ve onurlandırmanın önemini vurgular. Bu vurguyla birlikte Kennedy olumlu anlamda Meluncan topluluğu içindeki etnik kökenlerin çeşitliliğinde bulunan birliği över ve *"hepimiz aynıyız"* diyerek, tüm insanların ortak ırksal çeşitlilik yoluyla birbirine bağlılığını vurgulamakla kalmaz aynı zamanda etnik farklılıkları aşan temeldeki birliği ve farklı geçmişlere sahip bireylerin paylaştığı ortak insanlığa da vurgu yapar (142). Bu analizler ve alıntılar aracılığıyla, eser Meluncan'ların farklı miraslarına yön verme ve kültürel kimliklerini geri kazanma konusundaki karmaşıklıklarını, akışkanlığını ve dayanıklılığını sergiler.

Meluncan'lara dair üzerinde düşünülmesi gereken bir diğer husus da, Edward Said tarafından vurgulanan sürgünün bir travma olarak sosyal, ekonomik zorluklar getirmesi durumundan hareketle, yazarın Meluncan'ların yaşadığı tarihsel yer değiştirmeyi derinlemesine incelemesi ve karşılaştıkları adaletsizlikleri ve zorlukları vurgulamasıdır (Said, 180). Kennedy, Meluncan'ların topraklarından zorla çıkarılmasını şöyle ifade eder: *"onlar yaşama elverişli topraklarda ve barış içinde bir arada yaşama hayallerinden vazgeçtiler; miraslarını korumak için gösterdikleri boş çabaya boyun eğdiler"* (Kennedy, 96). Bu durumun, Meluncan'ların yerinden yurdundan edilerek miraslarını kaybettirdiği, bunun da atalarının topraklarını ve kültürel miraslarını kaybetmelerine yol açtığı vurgulanır.

Yerlerinden edilmeleri sonucunda karşı karşıya kaldıkları sosyal dışlanma ve ötekileştirmeyi araştıran yazar, *"alçakların en aşağısı"* olarak nitelendirilen Meluncan'larla yaşadığı karşılaşmalarını anar ve kimlikleriyle ilgili damgalanma ve izolasyona vurgu yapar (5). Kennedy keyfi nüfus sayımı sınıflandırmaları yoluyla

"topraklarından, mahkemede temsil edilme haklarından, oy kullanma haklarından ve kamusal eğitim haklarından mahrum bırakıldılar ve bu da onları yasal olarak görünmez ve toplumdan dışlanmış hale getirdi" der. (12). Böylece, yazar, Meluncan'ların yerlerinden edilmeleri ve marjinalleştirilmiş statüleri nedeniyle yaşadıkları sosyal dışlanma ve ayrımcılığı öne çıkarır. Kennedy bu hususta şöyle der:

Özgür renkli kişiler (ÖRK) olarak etiketlendiler; bu sınıflandırma, onların yalnızca yasal haklarını reddetmekle kalmayıp aynı zamanda sosyal izolasyonlarını da zorunlu kılıyordu: Yargı kaleminin tek bir hamlesiyle, 'ÖRK' harflerinin basit keyfi ataması ve işte! yasal olarak haklarından mahrum bırakılmış bir kişi oldunuz. (19)

Yazar Meluncan'ların yasalar kullanılarak dışlanmasını, ayrımcılığa maruz bırakılmalarını ve birçok maddi manevi kayba uğramalarını ve bu doğrultuda yerlerinden edildiklerini vurgular.

Meluncan'ların yerlerinden edilmesinden kaynaklanan kültürel kayıplar ve onların kültürel, tarihi ve manevi hafızalarının uğradığı erozyon da üzerinde önemle durulan bir konudur. Ludin tarafından vurgulanan yerinden edilmenin kişide kimlik kaybı yarattığı gerçeğinden yola çıkarak, yazar, yerinden edilmeye Meluncanlar'da değerli mirasın kaybına yol açan zorunlu kollektif hafıza kaybından yakınır (Ludin, 65). Yazar şu ifadeyi kullanır: "*En değerli kültürel, tarihi ve manevi anılarını zorunlu bir kollektif hafıza kaybı yüzünden kaybediyorlar*" (Kennedy, 96). Yerinden edilmenin Meluncan'ların kültürel kimliğinin ve mirasının korunması üzerindeki yıkıcı etkisinin altını çizen Kennedy, yerinden edilmenin daha geniş kimlik ve aidiyet temalarıyla olan ilişkisinin de birbirine bağlılığını vurgular. Meluncan'ların yerinden edilmesi bir sürekli evsizlik biçimi olarak değerlendirilir.

Yani, kayıp ve başıboş bir İncil kabilesi gibi, sürekli evsizliğe mahkûm olan bu koyu tenli öncüler, büyük ihtimalle -ve ironik bir şekilde- en azından kısmen Yahudi kökenliydi; sonunda pes ettiler veya vazgeçtiler. İyi kalitede bir arazi ve barışçıl bir arada yaşama hayallerinden vazgeçtiler, miraslarını korumak için boşuna çabaladılar ve basitçe, sefil bir yoksulluk

hayatının kendilerine bahsettiği birkaç güvenceyi yanlarına aldılar. Bir halk olarak uykuya daldılar; unutkanlığın yeraltı dünyasına daldılar; en değerli kültürel, tarihi ve manevi anılarını zorunlu bir kollektif hafıza kaybına kaptırdılar (12)

Yazar, Meluncanlar ile kutsal kitaptaki gezgin kabilelerle ilgili anlatılar arasında paralellikler kurar. Böylece, Meluncan'ların yaşadığı yer değiştirme ve köksüzlük duygusunun altı çizilir ve tarihsel adaletsizliklerin onların dünyadaki aidiyet ve yer duyguları üzerindeki kalıcı etkisi vurgulanır. Howes ve Hammett tarafından vurgulandığı üzere yerin geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek arasında bağ olmasından hareketle *The Melungeons: The Resurrection of a Proud People* Meluncan'ların tecrübe ettiği yerinden edilmeye ışık tutar ve onların ötekileştirilmiş statülerinin tarihsel, sosyal ve kültürel boyutlarını araştırır (Howes ve Hammett, 22). Yerinden edilmenin Meluncan'ların kimlik, miras ve aidiyet duygusu üzerindeki etkisi hakkında düşünmeye davet ederek, tarihsel adaletsizliklerin mirasıyla boğuşan bir topluluğun dayanıklılığının ve gücünün altı çizilir.

Ayrıca, Meluncan'ların çok kültürlü yapısı ve miraslarının zenginliği ve çeşitliliği de eserde ele alınmıştır. Meluncan'lar içinde bulunan pek çok halkın karışımını vurgulayan yazar şöyle der: "*en azından bugün, gerçekten birçok halkın karışımıyız ve bu bizim en büyük gücümüzdür*" (x). Böylece, Meluncan'ların kollektif kimliğini şekillendiren çeşitliliğe ve çok kültürlü etkilere verilen değerin altı çizilir. Çünkü Kymlicka tarafından vurgulandığı üzere çok kültürlülük kültürel geleneklere saygı ve tanınmadır (Kymlicka, 260). Kennedy, farklı kültürlere işaret ederek Meluncan'lar içindeki farklı halkların karışımını şöyle ifade eder: "*bizler, her renkten ve ırktan insanın barış ve uyum içinde bir arada yaşayabileceğinin ve ortaya çıkan karışımın bireysel parçalardan çok daha üstün olabileceğinin canlı kanıtıyız*" (Kennedy, 142). Meluncan topluluğu içindeki farklı kültürel geçmişlerin uyumlu bir şekilde bir arada yaşamasının altı çizilir ve çok kültürlülüğün asimilasyona bir direnç olması da göz önüne alınca çok kültürlülüğün kaynaklanan birlik ve güç vurgulanır (Schachar, 36). Meluncan'ların çok kültürlü miraslarını benimseme ve kimlik karmaşıklıkları ile baş etme konusundaki dayanıklılığını sergileyen yazar, mirasın benimsenmesini bir gurur bayrağı olarak sunar ve şöyle der: "*mirasımızı -her ne olursa olsun- kucaklamalı ve onu bir bayrak gibi*

taşımalıyız" (Kennedy, 184). Yazar, Meluncan'ların kimliğini şekillendiren çeşitli kültürel etkilerin geri kazanılmasında ve kutlanmasında bulunan dayanıklılık ve gururun altını çizer. Eser, Joppke tarafından vurgulanan çok kültürlülüğün gelenek ve görenekleri koruyabilmesi özelliği ile paralel olarak, çok kültürlülüğü Meluncan topluluğu içinde bir güç, dayanıklılık ve birlik kaynağı olarak tasvir eder (Joppke, 456). Roman, kimliklerini şekillendiren kültürel etkilerin çeşitliliğini över, farklı mirasların birbirine bağlılığını ve çok kültürlülüğü benimsemekten elde edilen zenginliği vurgular. Meluncan'ların karşılaştığı birçok olumsuzluğa rağmen, eserde onların mirası benimsenir ve kutlanır.

Sonuç olarak, Kennedy'nin *The Resurrection of a Proud People* adlı eseri Meluncan kimliğinin dayanıklılığı ve karmaşıklığına dair güçlü bir kanıt olarak karşımıza çıkar. Kişisel anlatı, tarihsel araştırma ve biyografik anlatımların bir karışımı aracılığıyla, yalnızca Meluncan mirasının zengin dokusunu ortaya çıkarmakla kalınmaz, aynı zamanda tarihlerini korumada topluluk ve iş birliğinin önemini de vurgulanır. Kitap, toplumsal damgalama, sistemsiz adaletsizlikler ve Meluncan'ların Amerikan toplumuna katkılarının silinmesine karşı mücadeleleri vurgularken, aynı zamanda çok kültürlü köklerinden kaynaklanan çeşitliliği ve gücü kutlar. Meluncan'ların, kimliklerini geri kazanması hususu ve atalarını onurlandıran bir dayanıklılık ve gurur ruhunu sergilemesi gerektiği örneklenir. Kennedy'nin eseri nihayetinde Meluncan'ları, Amerikan hikayesinin ayrılmaz bir parçası oldukları bilincine varmaları konusunda teşvik eder.

6.2. Melungeons Footprints From the Past

Jack H. Goins'in *Footprints From the Past* (2009) adlı eseri, karışık ırk geçmişine sahip, çoğunlukla koyu tenli olarak tanımlanan ve esas olarak Doğu Tennessee dağlarında ve çevre bölgelerde yaşayan gizemli bir grup olan Meluncan halkının kökenlerini, göçlerini ve hayatlarını araştırır. Goins, Meluncan'ları; Virginia'daki Pamunkey Nehri'ndeki köklerinden Kuzey Carolina'ya kadar takip eder ve en sonunda Fort Blackmore, Newmans Ridge ve Blackwater gibi bölgelerde de olduklarını vurgular. Ayrıca biyografinin eser ile yazar arasındaki ilişkiye dayanması ilkesine doğrultusunda eser, Goins'in kökenlerini açıklığa kavuşturmak için tarihi kayıtlarla bütünleştirdiği kapsamlı soybilim ve DNA araştırmalarına tabi tutulmuş ve yazarın Avrupa, Kızılderili ve Afrika kökenlerini harmanlamıştır (Benson, 110).

Yazarın araştırması ayrıca Meluncan'ların karşılaştığı karmaşık kimlik ve toplumsal zorlukları da içerir. Bunlara nüfus kayıtlarında 'özgür renkli kişiler' olarak ırksal sınıflandırmalar da dahildir. Tarihi anlatılar, aile hikayeleri ve belgelenmiş soyağaçları, onların farklı kültürlerini ve sosyal izolasyonlarını vurgular. Goins'in çalışması, Collins, Goins, Gibson ve Bunch da dahil olmak üzere Meluncan'larla ilişkilendirilen temel aileleri inceler ve bu ailelerin dayanıklılıklarını ve miraslarını vurgular. Kitap, mahkeme kayıtlarını, kişisel tanıklıkları ve genetik kanıtları bir araya getirerek grubun kimliğini gizemden arındırırken bu topluluğun anısını korumayı amaçlar.

Goins'in *Melungeons: Footprints from the Past* adlı eserinde Meluncan'ların biyografik unsurları titizlikle araştırılır ve bu 'esrarengiz' insan grubunun yaşamlarına, soylarına ve kültürel mirasına kısa bir bakış sunulur. Goins, tarihi kayıtlar, DNA kanıtları ve kişisel anlatıların birleşimi aracılığıyla Meluncan'ları çevreleyen gizemleri çözen ve onların kimliklerine ışık tutan ilgi çekici bir anlatı örer.

Goins'in incelediği önemli konulardan biri Meluncan'ların kökenleri ve soylarıdır; nesiller boyunca soykütüksen köklerinin izini sürer. Bu da biyografinin yazarın dikkatini çeken hususta yürüttüğü saha ve kütüphane çalışması olması niteliği ile örtüşür (Clifford, 69). Meluncan'ların aile tarihlerini ortaya çıkarırken, onların çeşitli etnik gruplarla olan bağlantılarına ve miraslarının karmaşıklığına dair farklı bir anlayış sağlar. Goins'in kendi deyişiyle, "*Onların macera ruhu Jack'e geçti. O, bu aileleri kayıtlara göre zamanda geriye, Virginia ve Kuzey Carolina'ya, geçmişe doğru takip etmek için yıllarını harcadı*" (Goins v). Böylece, Goins Meluncan'ların biyografik keşfine yaklaşırken, onların atalarından kalma bağlarını ve tarihsel yolculuklarını açığa çıkarırken gösterdiği özveri ve tutkuyu özetler.

Ayrıca Goins, Meluncan'ların göç ve yerleşim şekillerini titizlikle haritalandırır ve onların Pamunkey Nehri'nden Newmans Sırtı'na kadar olan hareketlerine ışık tutar. Yazar ayrıntılı olarak açıklayarak, "*erken dönem Meluncan yerleşimcilerinden Charles Gibson; 1749'da Pamunkey Nehri'nden ayrıldığı zamandan 1803 civarında Newman Sırtı'na varışına kadar; 55 yıllık bir süre boyunca izlenebilir*" der (21). Goins'in ayrıntılı olarak açıkladığı gibi, Meluncan Gibson'ın hareketleri Tennessee'ye yerleşmeden önce Virginia ve Kuzey Carolina'da duraklamalarla işaretlenen daha geniş bir öncü yolculuğunun

parçasıydı. Jack H. Goins'in vurguladığı gibi *"Bu ailelerin ve bireylerin çoğunun geçmişi, arazi senetleri, vergi kayıtları ve nüfus sayımı verileri aracılığıyla oldukça iyi belgelenmiştir"* ve yazar bu mahkeme kayıtlarının ve coğrafi verilerin ayrıntılı bir analiziyle, Meluncan'ların yeni topraklarda topluluklar kurmaya çalışırken üstlendikleri zorlu yolculuğu yeniden kurgular (21). Goins, onların sıkıntıları üzerine düşünürken, göçleri sırasında karşılaştıkları zorlukların canlı bir resmini çizer. Kendi deyimiyle, *"bu kitap, öncü ailelerimin yaşamları ve ayrıca Meluncan olarak adlandırılan insanların yaşamları ve göç yolları hakkında gerçek bir hikâyeyi yazmaya yönelik yaşam boyu bir hedefi temsil ediyor"* der (vii). Meluncan'ların zengin bir sözlü geleneğe sahip, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk olarak tasvir edilmesi, onların mirasını korumada biyografik anlatıların önemini vurgulamaktadır. Goins 'gerçek bir hikâye' ifadesi ile biyografinin doğruluk ve gerçeklik değerine vurgu da yaparak, kendi sözleriyle bu biyografik araştırmanın önemini ifade eder (Nadel, 18). Goins'in eserdeki Meluncan temsillerine yaklaşımındaki araştırma ve adanmışlığın derinliğini özetler.

Üstelik Goins, Meluncan'ların kültürel mirasını ve kimliğini derinlemesine inceleyerek onların geleneklerine ve sosyal etkileşimlerine dair farkındalıklar sunar. Aile hikayelerini ve tarihi hikayeleri paylaşarak Meluncan kültürünün ve topluluk dinamiklerinin canlı dokusunu hayata geçirir. Bir başka Meluncan olan Roberta Estes hakkındaki anlatısına değinerek *"Jack'in hikayeleri aile hikayeleridir; sıcak yaz akşamlarında ailelerin akşam yemeğinden sonra ve yatmadan önce bir araya geldiği türden tekrarlanan türden hikayelerdir"* der (Goins, v). Goins, derlediği bilgilerden oluşturduğu bu hikayelerde, Meluncan'ları birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk olarak tasvir eder ve zengin bir sözlü geleneğe sahip olan yazar, mirasının korunmasında biyografik anlatıların önemini vurgular. Eser, Meluncan'ların gizemlerini çözmede ve miraslarını onurlandırmada biyografik unsurların gücünün bir kanıtı olarak durur. Goins'in titiz araştırması ve hikâye anlatımı sayesinde Meluncan'ların yaşamları ve deneyimleri ön plana çıkarılır ve onların geçmişten gelen ayak izlerinin tarihte kaybolmaması sağlanır. Böylece biyografinin edebi eser olarak ele alındığı gibi tarihi bir materyal haline geldiği de ortaya konulmuş olur (Eley, 13)

Meluncan'ların temsilleri, tarihi kayıtlar, DNA kanıtları ve kişisel anlatıların bir kombinasyonu aracılığıyla canlı bir şekilde eserde verilir. Meluncan'ların tarihi kayıtlarda ve modern DNA çalışmalarında temsilleri, büyüleyici ve karmaşık bir kimlik dokusu ortaya koymaktadır. Esere göre, tarihsel olarak Meluncanlar, "*koyu tenli, kızılımsı tenli insanlar*" olarak tanımlanmışlardı, genellikle nüfus sayımlarında ve yasal belgelerde "*melez*", "*diğer özgür kişiler*" veya "*özgür renkli kişiler*" olarak kategorize edilmişlerdi (Goins, 18). 19. yüzyılda Tennessee, Hancock County'den bir avukat olan Lewis Jarvis, Meluncan'ların beyaz yerleşimcilerle birlikte göç eden "*dost Kızılderililer*" olduğunu ve kimliklerinin toplumsal önyargı ve yanlış temsil nedeniyle gizemle örtüldüğünü açıklığa kavuşturdu (67). Aynı zamanda kişilere ait bu anlatılarla biyografinin insan yaşamının tarihi kaydı olması, karakter, kişilik ve etkileşimlerinin sunulduğu ilkesi örneklenmiş olunur (Abrams, 22). Modern DNA analizleri, bu anlatılara derinlik katarak, torunları arasında Afrika, Kızılderili ve Avrupa kökenlerinin bir karışımını ortaya çıkardı. Jack H. Goins'in belirttiği gibi, "*mahkeme binaları ve kütüphanelerden alınan orijinal yazılı kayıtlar ve orijinal çekirdek Meluncan ailelerinin torunlarını inceleyen en son DNA teknolojisi kullanılarak gerçek hikâye ortaya çıkıyor*" (Goins, 18). Bu tarihsel ve genetik kanıt; karışımı, Meluncan'ların kültürel ve genetik mirasını vurgulayarak, tek tip ırksal anlatılara meydan okur. Titiz araştırması ve hikâye anlatımıyla Goins, Meluncan'ların incelikli bir tasvirini sunarak onların kimliğine, mirasına ve kültürel önemine ışık tutar, çeşitli temsillerini araştırır ve tasvirlerinin özünü yakalayan derinlemesine incelemeyi sunar. Eserde, Meluncan'ların en önemli temsillerinden biri onların karmaşık kökenleri ve soylarıdır. Goins, Meluncan'ların soykütüksen köklerini açığa çıkarır, nesiller boyunca atalarının izini sürer ve farklı etnik gruplarla olan bağlantılarını vurgular. Aile geçmişlerini araştırırken Meluncan mirasının karmaşık dokusuna dair özgün bir anlayış sunar. Jack H. Goins'in belirttiği gibi, "*kızılderili kanları tükendi, beyazlaşıyorlar*", denilerek eser Meluncan'ların nesiller boyunca genetik ve kültürel kimliklerinin kademeli olarak harmanlanmasını anlatır (19).

Eserde Meluncan'ların temsilleri çok yönlüdür ve kimliklerinin karmaşıklığını ve karşılaştıkları zorlukları yansıtır. "*Dikkate diğer bir nokta da karışık kanlı komşuları aşağılayıcı bir şekilde tanımlamak için kullanılan 'Meluncan' terimiyle ilgili aşağılayıcı çağrışımlardır*" (254). Bu, Meluncan'ların karşı karşıya olduğu önyargı ve ayrımcılığa

ışık tutarak, başkaları tarafından nasıl görüldüklerini şekillendirir. Ayrıca eser, Meluncan'ların sıklıkla kilise kavgalarına ve karışıklıklarına nasıl karıştığını ve bunun kilise üyeliğinden çıkarılmalarına yol açtığını da araştırır ki bu, topluluk içinde ortaya çıkan sosyal gerilimleri ve çatışmaları ve bu iç mücadelelerin toplumda onların konumlarını nasıl etkilediğini ortaya koyar. Birçok Meluncan, Blackwater ve Newman Ridge gibi bölgelerdeki ilkel Baptist Kiliseleri ile ilişkilendirilmiştir, ancak bu kayıtlar yaygın ırksal önyargılar nedeniyle onları sıklıkla atlamış veya yanlış temsil etmiştir. Jack H. Goins'in ifade ettiği gibi, "*öncü atalarımın birçoğu Blackwater Kilisesi'nin üyeleri*di", ancak belgeler kısmen orijinal binaların sel ve yangınlar tarafından tahrip edilmesi nedeniyle parçalanmıştır (12). Benzer yanlışlıklar Meluncanların yaşam alanları hususunda da yapılmıştır. Jack H. Goins, Meluncan atalarının 1700'lü yılların başlarında "*vergileri gizlemekle*" suçlandıklarını ve yasal incelemeye tabi tutulduklarını, bunun da muhtemelen Virginia ve Kuzey Karolina'dan Tennessee'ye göç etmelerine katkıda bulunduğunu belirtiyor (21). Eserde kilise kayıtlarındaki karışıklıklardan ve ardından Meluncan bireylerinin eyalet dışına gönderilmesinden söz edilmesi, onların yerleşik kurumlar içindeki yerlerini korumada karşılaştıkları zorluklara dair fikir verir.

Goins, Meluncan kimliğinin zaman içindeki evrimini tartışır ve orijinal ten renginin ve farklı özelliklerinin, yabancılarla nesiller boyu süren evlilikler yoluyla nasıl seyreldiğine de dikkat çeker. Bu seyreleme ve yok oluş anlatısı, değişen demografik özellikleri ve etkilenen sosyal dinamikleri yansıtır. Meluncan topluluğu, onların kültürel korunması ve devamlılığı hakkında sorunlar vurgulanır. Yazar, saf Meluncan'ın solmakta olan varlığını ve kimliklerini korumanın zorluklarını özetlemektedir: "*saf Meluncan (böyle bir şey varsa) bugün nadirdir, farklı kimlikleri nedeniyle neredeyse nesli tükenmiştir. Nesiller boyu yabancılarla evlilikler nedeniyle Meluncan olmak sulandırılmıştır*" (254). Bu durumda etnik kimliğin kişiyi aileyi tanımlamada önemi göz önüne alınarak böylelikle, Meluncan'ların kültürel miraslarını ve farklılıklarını toplumsal baskılar ve demografik değişiklikler karşısında koruma konusunda karşılaştıkları mücadelesine dikkat çekilir (Ritzer, 458). Genel olarak, eserde Meluncan'ların temsilleri, onların tarihlerine, mücadelelerine ve dirençliliklerine dair incelikli bir anlayış sunar.

Eserde, biyografik unsurlar, yazarın Meluncan mirasına olan bağı ve soyağacı yolculuğunun kişisel etkisini yansıtacak şekilde metnin her yerine dokunmuştur. Bu unsurlar, Goins'in kendi yaşam deneyimlerini, aile hikayelerini ve atalarının tarihine dair gelişen anlayışını vurgulayarak araştırmasını hem akademik hem de kişisel bir keşif haline getirir. Goins'in aile tarihi; özellikle kimliğini şekillendirmede önemli bir etkisi olan büyükbabasından nesiller boyunca aktarılan hikayeleri anlatırken çalışmalarının merkezinde yer alır. Goins, büyükbabasının sözlerini hatırlayarak, onun için "*ince, koyu tenli, yaklaşık 1.80 m boyunda bir adamdı ve Kuzey Carolina, Cherokee'de yaşayan Kızılderililere benziyordu*" demiştir (Goins, 6). Bu açıklama yalnızca Meluncan'lara yönelik fiziksel özellikleri iletmekle kalmaz, aynı zamanda Goins'in araştırmasında sürdürdüğü bir aidiyet ve gurur duygusunu da uyandırır. Büyükbabasının hikayeleri için, "*aile araştırmalarına başlamamın başlıca nedeni olan Kızılderili kökenine dair bir bilgi aşıladı*" der Goins (6). Köklerini anlamak için bu kişisel motivasyon, çalışmalarının biyografik doğasını vurgular ve bunları kendi hayatını ortaya çıkardığı daha geniş tarihe bağlarken aynı zamanda Meluncan- Kızılderili özellikle de Meluncan- Cherokee ilişkisine işaret eder.

Bir diğer biyografik unsur ise Goins'in aile ve toplum hafızasının koruyucusu olarak rolüdür ve bu, Tennessee, Hawkins County'deki Meluncan'lara dair mahkeme kayıtlarını koruma çabalarıyla örneklenmiştir. Bu kayıtların önemini düşünür ve, "*1998 yılında, 162 yıllık adliye binamızın bodrumunda saklanan Hawkins County Mahkeme Kayıtlarını araştırmaya başladım. Eski kayıtların restore edilmesi gerektiğini fark ettim*" diye durumu açıklar (vii). Goins'in Hawkins County Arşivcisi olarak atanması, yalnızca bir soybilimci olarak değil, aynı zamanda gelecek nesiller için bir tarih sorumlusu olarak da Meluncan'lara adanmışlığını gösterir. Bu rol Goins için sadece bir iş değil; atalarının ve topluluklarının ve de böylece Meluncan'ların hikayelerini korumaya yönelik bir bağlılıktır.

Goins'in Meluncan göç hikayesine olan kişisel bağları; ailesinin bölgeler arası yolculuğunun izlerini sürerken ve bunları önemli tarihi olaylara bağlarken de açıkça görülmektedir. "*Vardy Collins, Solomon D. Collins, Shepherd Gibson, Paul Bunch ve Benjamin Bunch ve Goodmans, Moores, Williams ve Sullivans'ın çoğunu, hepsi bu dost*

canlısı Kızılderili ilk yerleşimcileri ve tanınmış adamlarını şahsen tanıyordum" diye yazar (18). Goins, bu ilk yerleşimcilerle doğrudan bağlantısından bahsederek ailesini Meluncan'ların tarihi göç kalıpları içinde konumlandırır ve bu araştırmaya yaptığı kişisel yatırımı pekiştirir. Bu bireyleri "*dost ve akraba*" olarak bilmesi, tarihi anlatısına samimi bir boyut katıyor (209).

Yazar ayrıca mirasının bilimsel unsurlarını esere entegre ederek aile hikayelerini doğrulamak ve atalarıyla bağlantı kurmak için genetik bilgileri kullanır. Yazarın DNA sonuçları, "*yerli Amerikalı ve Portekiz kökenli olduğunu iddia eden sözlü tarihleri doğrulayan %72 Hint- Avrupalı-%28 Yerli Amerikalı-%0 Afrikalı-%0 Doğu Asyalı*" karışımını ortaya koyar (6). Bu bilimsel doğrulama, geleneksel soybilim araştırmalarını çağdaş DNA teknolojisiyle birleştirerek yazarın kişisel anlatısına modern bir bakış açısı getirir. Goins için bu genetik kanıt, ailesinin kimlik iddialarını destekler ve kökleriyle olan bağ duygusunu derinleştirir çünkü etnik kimlik kişinin bir etnik gruba dahil olması olarak ifade edilir (Tajfel, 255). Böylece eser, Goins'in atalarına yönelik kişisel yolculuğunu ortaya koyan biyografik öğelerle zenginleştirilmiştir. Aile hikayelerinden ve tarihi korumadaki rollerinden, DNA keşiflerine kadar, Goins'in çalışmaları salt tarihi belgelemenin ötesine geçerek kendi hayatını Meluncan halkının mirasıyla birleştirir. Yazarın mirasını ortaya çıkarma ve onu korumaya olan bağlılığı, Meluncanların karmaşık kimliklerine dair farkındalık sunan güçlü ve kişisel bir bakış açısı ortaya koyar.

Bu bakış açısı eserde, Meluncan'ların etnik unsurlarının araştırılması, onların mirasına, kökenlerine ve kültürel karmaşıklıklarına dair zengin bir doku sunar. Metin, Meluncan topluluğunun karmaşık etnik yapısını ortaya çıkarmak için, soy araştırmalarını ve DNA çalışmalarını derinlemesine inceler. Kişisel anlatılar ve bilimsel analizlerin birleşimi yoluyla metin, Meluncan kimliğinin oluşumuna katkıda bulunan farklı etnik kökenlere ışık tutar. Çünkü etnik köken insanda kan gibi var oluşun temel verilerine dayanmaktadır (Geertz, 45).

Goins, Meluncan'ların çeşitli etnik mirasını şöyle özetler: "*çekirdek Meluncan DNA çalışması, Meluncan'ların Avrupalı, Kızılderili ve Afrikalıların bir karışımı olduğunu, karmaşık gruplarda olduğu gibi doğruluyor*" (Goins, 227). Böylelikle yazar, Meluncan'ların etnik bileşimini, miraslarının karmaşıklığını ve farklı kültürel etkilerin

harmanlanmasını vurgular. Genel olarak, eser Meluncan'ların etnik özelliklerinin ve farklı atalarının ve kültürel köklerinin incelikli bir tasvirini sunar. Tarihsel araştırmaları, soy araştırmalarını ve DNA analizini birleştiren metin, Meluncan topluluğunu tanımlayan etnik karmaşıklıkların kapsamlı bir incelemesini sağlar.

Göç teması da eserde önemli üzerinde durulan bir tema olarak karşımıza çıkar. Goins, tarihsel kayıtlar, DNA kanıtları ve kişisel anlatımların birleşimi aracılığıyla Meluncan'ların göç, yerleşim ve toplumsal algılarında yol alırken; onların karşılaştıkları zorlukları araştırır ve Meluncan'ların yerinden edilmeleri karşısında yaşadıkları deneyimlere ışık tutan önemli bilgileri inceler. Eserde, yer değiştirmenin temel yönlerinden biri, Meluncan'ların atalarının topraklarından yeni bölgelere fiziksel olarak yer değiştirmeleridir. Goins, Meluncan'ların göç kalıplarının izini sürer ve alışılmadık ortamlarda topluluklar kurmaya çalışırken karşılaştıkları zorluklara dikkat çeker. Yer değiştirmenin bu yönü üzerine düşünen Goins şöyle der: "*Meluncan'ların izini Pamunkey Nehri'nden Düz Nehir'e, oradan da New River'a, Fort Blackmore'a, Blackwater'a ve Newmans Ridge'e kadar takip ettim*" (1). Meluncan'ların bir yerden başka bir yere göç ederken üstlendikleri meşakkatli yolculukluklarına dikkat çeker.

Ayrıca eserdeki göç teması, fiziksel yer değiştirmenin ötesine geçerek sosyal ve kültürel anlamda yer değiştirmeyi de kapsar. Goins, Meluncan'ları marjinalleştiren ve onların daha geniş topluluklar içinde dışlanmasına ve yabancılaştırmasına yol açan toplumsal algıları ve stereotipleri araştırır. Yerinden edilmenin bireyde kimlik kaybına yol açması gerçeği göz önüne alındığında eser, tarihsel anlatılar ve kişisel anlatılar aracılığıyla, Meluncan'ların ayrımcılık karşısında kimliklerini ve miraslarını savunma konusunda karşılaştıkları zorluklara ışık tutar (Ludin, 65). Goins, Meluncan'ların "*ayrımcılıktan kaçınmak için Newman's Ridge ve Blackwater gibi ücra bölgelere yerleştiklerini*", çünkü karışık atalarının genellikle ayrımcılığın hissedilir olduğu Güney'deki hem beyaz hem de siyah topluluklardan dışlandığını belirtir (Goins, 93). Onların mücadeleleri üzerine düşünürken, yerinden edilmenin Meluncan'ların aidiyet duygusu ve kültürel sürekliliği üzerindeki etkisini anlamının önemini vurgular.

Yerinden olmanın getirdiği zorluklara rağmen, Meluncan'lar nesiller boyunca kültürel geleneklerini ve sözlü tarihlerini koruyarak güçlü topluluk ve akrabalık bağları

kurmuşlardır. Goins'in doğru bir şekilde tanımladığı gibi, "*Bu kitap, öncü ailelerimin yaşamları ve aynı zamanda Meluncan olarak adlandırılan insanların yaşamları ve göç rotaları hakkında gerçek bir hikâyeyi yazmaya yönelik yaşam boyu bir hedefi temsil ediyor*" (vii). Yerin geçmiş, şimdiki ve gelecek zaman arasındaki bağlantı olduğu göz önüne alındığında, yazar, Meluncan'ların yerinden edilme ve miraslarını koruma konusundaki dayanıklı ruhunu özetler (Howess ve Hammett, 22). Eserde Newman's Ridge ve Blackwater gibi izole bölgelere itilmelerine ve dışlanmalarına rağmen, kimliklerini korumayı başardıkları anlatılır. Goins, "*bu aileler birdenbire ortaya çıkmadı, tarihleri oldukça iyi belgelenmiştir*" diyerek, Meluncan'ların derin köklerini ve toplumsal zorluklara rağmen geleneklerini sürdürürken uyum sağlama yeteneklerini sergilemiştir (Goins, 21). Böylece yerindene edilmenin kültürel silinme dahil çeşitli zorluklar içerdiği ortaya konulmuştur (Said, 180). Meluncan'lar'ın zorunlu göçler, yasal ayrımcılık ve toplumsal dışlanmaya rağmen hayatta kalmaları, güçlerini yansıtmaktadır. Eserde bahsedilen Lewis Jarvis'in gözlemlediği gibi, "*güvenilir, dürüst ve söz verdikleri her şeye sadıktılar*" ve zorluklar karşısındaki kararlılıklarını vurgulamışlardır (Goins, 19).

Goins, Meluncan'ların kültürel yönlerini eserde ele alır ve kültürel miraslarının zenginliğini ve karmaşıklığını aydınlatan önemli unsurları inceler. Eserde vurgulanan temel kültürel bir özellik Meluncan tarihinin ve kimliğinin korunmasında sözlü geleneklerin ve hikâye anlatımının önemidir. Goins, nesiller boyunca aktarılan sözlü tarihleri derinlemesine inceleyerek Meluncan folklorunun ve geleneklerinin özünü yakalar. Yazar sözlü, kültürel miras olan hikayeler üzerinden Meluncan'ların kolektif hafızasını korumanın önemini vurgular.

Dahası, kültürel dayanıklılık teması eserde Meluncan anlatısının tanımlayıcı bir özelliği olarak ortaya çıkar. Asimilasyona karşı çıkma olan çok kültürlülük çerçevesinde, eser tarihsel anlatılar ve kişisel anlatılar aracılığıyla Meluncan'ların nesiller boyunca kültürel geleneklerini ve değerlerini nasıl sürdürdüklerine ışık tutar (Scachar, 36). Onların gelenekleri, genellikle coğrafi izolasyonları ve toplumsal dışlanmalarıyla şekillenen topluluk, aile ve öz güven etrafında şekillenmiştir. Goins, Meluncanların tarihlerinin ve devamlılıklarının onların beceriklilikleriyle derinden bağlantılı olduğunu, çünkü "*çiftçiler, avcılar ve keresteciler*" olduklarını ve topluluklarını sürdürmek için becerilerine

güvendiklerini belirtir (4). Değerleri arasında; güçlü aile bağları ve sözlü gelenekler vardır ve bunlar, yazılı kayıtların eksikliğine rağmen kollektif hafızalarını korumaya yardımcı oldu. Lewis Jarvis onları "*söz verdikleri her şeye sadık*" olarak tanımlamış ve toplulukları içindeki dürüstlük, sadakat ve bağlılık konusundaki itibarlarını vurgulamıştır (4). Goins, onların dayanıklılığını düşünürken Meluncan'ların kültürel miraslarını korumadaki kalıcı ruhunu vurgular çünkü Meluncan'larda mevcut olan çok kültürlülük kültürel gelenekleri saygıyı ve tanımayı gerektirmektedir (Kymlicka, 260). Üstelik kültürel çeşitlilik teması, eserde tasvir edilen Meluncan kimliğinin öne çıkan eserin bir yönüdür. Goins, Kızılderili ve Afrika mirasından Avrupa soyuna kadar Meluncan kültürünü şekillendiren çeşitli kökenleri ve etkileri araştırır. Çünkü etnik kökene göre etnik grup kendine özgü kültürel kalıplar ve yahut ulusal kökene göre diğerlerinden ayrılmaktadır (Schaefer ve Lamn, 85). Kültürel kesişimlerin ve melez kimliklerin incelikli bir incelemesiyle Meluncan deneyimini tanımlayan çok kültürlü mozağin canlı bir resmini çizer. Goins, "*Newman's Ridge'in Hancock County'den ve Blackwater, Virginia'dan geçerek,*" buraların Meluncan topluluklarının kalbini oluşturduğunu ve burada onların yerli Amerikan, Afrika ve Avrupa miraslarını harmanladıklarını gözlemlemiştir ve Meluncan topluluğunu zaman içinde şekillendiren coğrafi ve kültürel manzarayı özetlemiştir (Goins, 20). Eser çok kültürlülüğün gelenekleri ve göreneklere koruyabildiği gerçeği doğrultusunda, Meluncan'ların kültürel yönlerinin ilgi çekici bir tasvirini sunar ve kimliklerini şekillendirmede sözlü geleneklerin, dayanıklılığın ve çeşitliliğin önemini vurgular (Joppke, 456).

Melungeons: Footprints from the Past eserinde belirtildiği gibi, Meluncan'lar arasında yaşayan bireylere ait yazılı kayıtlar, onların kökenleri ve grubun isimlendirilmesi hakkında fikir vermektedir. Örneğin, "*Meluncan*" terimi onlara Tennessee, Hawkins County'nin Blackwater, Newman Ridge bölgesindeki beyaz komşuları tarafından verilmiştir (Goins, 255). Bu, dış algıların ve komşu topluluklarla olan etkileşimlerin, Meluncan'ların kültürel kimliğini nasıl etkilediğini göstermektedir. Dahası, Meluncan'ların kültürel pratikleri ve gelenekleri Avrupa, Kızılderili ve Afrika etkilerinin bir karışımını yansıtır. Günlük yaşamları muhtemelen bu farklı geçmişlerden gelen geleneklerin bir karışımını içeriyordu ve benzersiz bir kültürel doku oluşturuyordu. Eserde bahsedilen "*çekirdek Meluncan DNA çalışması*", Meluncan'ların gerçekten de çeşitli

haplogrupların kanıtladığı gibi Avrupalı, Yerli Amerikalı ve Afrika kökenli bir karışım olduğunu doğrulamaktadır (227). Bu gerçek de etnik kökenin ulusal ve etnik temsiller veyahut milliyet olarak algılandığını aksi durumda avrupalı, yerli amerikalı ya da siyah, beyaz ayrımının sadece metin üstünden yapmanın zorluğunu vurgulamış olur (Cunningsworth, 92). Bu genetik çeşitlilik onların kültürel uygulamalarına ve geleneklerine yansır ve bu da atalarının her birinden kendi içlerinde öğeler içerebilir bir durumdur ki bu da etnisitenin ata inancına dayanması ilkesi ile uyuşur (Cornell ve Hartmann, 17).

Sonuç olarak, Goins'in *Melungeons: Footprints From the Past* adlı eseri, Meluncan topluluğunun derinlemesine bir incelemesini sunarak, onların zengin kültürel miraslarını ve farklı atalara uzanan karmaşık kimliklerini vurgulamaktadır. Goins, titiz soybilimsel araştırmalar, sözlü gelenekler ve kişisel anlatılar aracılığıyla, Meluncan'ların tarihsel olumsuzluklar ve toplumsal önyargılar karşısındaki dayanıklılığını ele almaktadır. Eser, kolektif hafızalarını korumada hikâye anlatıcılığının ve sözlü tarihin önemini vurgularken, aynı zamanda nesiller boyunca Meluncan kimliklerini etkileyen yerinden edilme ve toplumsal dışlanmanın getirdiği zorlukları da ele alır. Goins, tarihi kayıtları çağdaş DNA analiziyle iç içe geçirerek, Meluncanların etnik yapısı ve miraslarının karmaşık katmanları hakkında ayrıntılı bir anlayış sunmaktadır. Sonuç olarak, eser Meluncanların kalıcı ruhuna dair hayati bir eser olarak hizmet etmekte ve gelecek nesiller için benzersiz kültürel miraslarının tanınması ve korunmasını savunmaktadır.

6.3. *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge*

Jim Callahan'ın *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* (1987) adlı eseri, Meluncan'ların tarihini keşfetmek için kişisel biyografiyi tarihsel araştırmayla birleştirir. Biyografinin edebi eser ile yazar arasındaki bağ olduğu çerçevesinde, Meluncan topluluğunun soyundan gelen Callahan, grubun karmaşık mirasına dair farkındalıklar sunmak, kökenlerini ve ayrımcılıkla mücadelelerini izlemek için aile geçmişini ve kişisel bağlantılarını kullanır (Benson, 110).

Anlatı, Callahan'ın annesinin kendisinden bile gizlediği Meluncan atalarını keşfetmesini yansıtır ve daha geniş tarihe kişisel bir yolculuk ekler. Eser, bir zamanlar

yanlış anlaşılan ve kötü muamele gören Meluncan'ların, kimliklerini sıklıkla belirsizleştiren veya basmakalıplaştıran ayrımcılık politikalarıyla nasıl karşı karşıya kaldıklarını inceler. Ayrıca, Meluncan'ların olası kökenleri, onları Portekizli, Mağribi veya diğer Akdeniz atalarına bağlayan teoriler ve Appalachia bölgesine nihai yerleşimleri de Callahan'ın mercek altına aldığı konular arasındadır. Callahan, kendi hikayesini ortaya koyarak mirasın ve ayrımcılığın kimlik üzerindeki kalıcı etkisini vurgular. Biyografik nitelikler barındıran eseri Meluncan deneyimini canlandırır, tarihi detayları dayanıklılık, kimlik ve çok kültürlülüğün bir özelliği olan asimilasyona karşı çıkma olarak kültürel hayatta kalma hakkında ilgi çekici bir anlatıya dönüştürür (Schachar, 36).

Yazar, Tennessee'deki Newman's Ridge'e yerleşen ve "*Akdenizlilere benzeyen insanlar*" olarak tanımladığı Meluncan'ların tarihini derinlemesine araştırır (Callahan, v). Callahan'ın bu mirasla bağlantısı kişiseldir ve yazar Meluncan topluluğu içinde önemli bir isim olan Mahala Mullins'in torununun torunu olduğunu açıklar. Meluncan bir annenin ve Meluncan olmayan bir babanın oğlu olduğu için, hem bakış açıları bu soy tarafından farklı bir şekilde şekillendirilir ve atalarının gizli ayrıntılarını ancak yetişkinlikte keşfeder, hem de dışsal bir bakış açısı hem de akrabalarından ve arkadaşlarından edindiği samimi bilgilerle yazar ve çalışmalarının "*halkına karşı derin bir sevgi ve şefkat duygusu*" ve tarihlerini ve kimliklerini koruma misyonu ile yönlendirildiğini söyler (v).

Callahan'ın aile geçmişi, Melungeon anlatısıyla derinden iç içe geçmiştir; bu soyu, annesi tarafından kasıtlı olarak gizlendiği için yazar bunu ancak yetişkinliğinde ortaya çıkarabilmiştir. Annesi Ollie'nin, Tennessee'deki "*Newman's Ridge'in orijinal Mullins, Collins, Goings çekirdek grubunun doğrudan bir soyundan geldiğini*" yazmıştır (i). Callahan'ın anne tarafından gelen soyu, onu Meluncan mirasının merkezi bir figürü olan Mahala Mullins'e bağlamaktadır ve bu da onu, Mullins'in torununun torunu yapmaktadır. Annesini, Presbiteryen misyonerlerden etkilenecek yeni bir başlangıç için Indiana'ya taşınan ve "*açık tenli bir Indiana'lı ve bilinmeyen babayla*" evlenen bu nedenle de "*gizemli bir Meluncan annesi*" olarak tanımlamaktadır (i). Callahan, ikili mirasını ve tesadüfen bulduğu gizli mirası düşünerek, Meluncan'larla olan kişisel bağlantısını kullanarak atalarının mücadelelerini ve hikayelerini aydınlatmaktadır.

Callahan'ın eserinde tasvir ettiği Meluncan'ların fiziksel tasvirleri, onları diğer gruplardan ayıran benzersiz bir özellik karışımını ortaya koyar.

Meluncanlar koyu tenli olarak tanımlanır, ancak çok koyu değil. Belki daha buğday, kızıl kahverengi veya bakır renklidirler. Göz rengi siyahtan griye, ara sıra maviye kadar değişir ve saçlar koyu kahverengiden siyaha, hatta az sayıda sarışına kadar değişir. Özelliklere gelince, burunları dar ve sivriden, klasik Yunan'a kadar değişir. Dudaklar küçük ve hafifçe baskındır. Birçok farklı ırkta olduğu gibi, kadınlar genellikle daha açık renkli erkekler tarafından çekici olarak kabul edilir. (15)

Bu özellikler, Meluncan kadınlarındaki arasında fiziksel çekicilik de dahil olmak üzere, bu grubun insanlar arasındaki kan gibi varoluşun temelindeki verilere dayalı etnik kökenleri ve kimliği hakkındaki gerçekleri anlamada katkıda bulunmuştur (Geertz, 45).

Yazarın hayatının ilerleyen dönemlerinde Meluncan atalarına ilişkin açıklaması, kişisel anlatısında çok önemli bir an olarak karşımıza çıkar: "*Atalarının yetişkinlik dönemine kadar uzanan onlara has bu yönünü*" ortaya çıkarmak, tarihsel ve kültürel önem açısından zengin bir dünyanın kapılarını aralar (Callahan, 2). Bu keşif sadece yazarı farklı bir soya bağlamakla kalmaz, aynı zamanda Meluncan mirasını anlama ve koruma tutkusunu da ateşler. Yazarın aile geçmişinin içinde de Doğu Tennessee ve Cherokee mirasıyla köklü bir bağlantı yatmaktadır. Babası Loezer Gibson, resmi kabile listelerinin ve kayıtlarının olmaması nedeniyle kabile kayıtlarının kaybolduğu Doğu Tennessee'den geliyordu. Bu kayıp üzerine yazar "*yaşadıkları bir klan mahallesi yoktu ve orada klan listeleri tutulmuyordu, bu yüzden kayıtlar kayboldu*" diye yakını (170). Bu ifade, Meluncan'ların tarihsel karmaşıklıkların ortasında topluluk kimliklerini koruma konusunda karşılaştıkları zorlukların altını çizer.

Callahan'ın Cherokee mirasıyla olan aile bağları, Meluncan'larla olan kişisel bağını daha da derinleştirir. Yalnızca Cherokee dilini konuşan bir büyükbaba ve hem Cherokee hem de İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşabilen bir baba arasında yazar, zengin bir kültürel mirasla nesiller arası bir bağı temsil eder. Bu iki dilli miras, yalnızca Meluncan topluluğunun dayanıklılığını yansıtmakla kalmaz, aynı zamanda yazarın onların kültürel

nüanslarına ilişkin derinlemesine anlayışının da altını çizer. Aile bağlarının ötesinde, Meluncan'ların fiziksel tanımları üzerine derinlemesine düşünceler sunarken bu tasvirlerdeki tarihsel çarpıklıkları eleştirir ve daha sonraki yazarların daha önceki metinleri süslemek için yaptığı incelikli değişikliklere dikkat çeker. Callahan, Meluncan'ların Amerika'daki erken dönem yerleşimciler tarafından sıklıkla sadece "melez" olarak yanlış etiketlendiğini, bu terimin karmaşık miraslarını göz ardı ettiğini vurgular (1). Hatta isimlerinin kökeninin bile tartışmalı olduğunu, Fransızca karışım anlamına gelen "melange"dan, Portekizce gemi arkadaşı anlamına gelen "melungo"ya kadar uzanan yorumlar olduğunu belirtir (1). Diğerlerinin, toplumsal önyargıları yansıtan 'mal Injun' veya 'lanetli ruh' gibi ayrımcı etimolojiler önerdiklerini vurgular. "*Diğerleri ise 'kötü Kızılderili' ifadesinin çarpıtılmasıyla ortaya çıkan 'kötü Injun' veya Meluncan'lara atfedilen belirgin kötü kokuyu tanımlayan 'kötü aciliyet' gibi terimler kullanıyor*" der (2). Callahan, bu tür etiketlerin zararlı etkisinin altını çizerek, "*bu terimler kesinlikle ayrımcıdır*" der (2). Bunlarla, Meluncan'ların karşılaştığı daha geniş zorluklara, marjinalleştirmeye ve fiziksel niteliklere "küçük" gibi tanımlayıcıların eklenmesi gibi tarihsel çarpıklıklara yol açan öznel değişikliklere dikkat çekerek hâkim anlatılara meydan okur ve Meluncan kimliğinin daha incelikli bir şekilde anlaşılmasını savunur (2). Yazarın Meluncan soyuna ilişkin araştırması, ötekileştirilmiş bir topluluğun kalıcı mirasının bir kanıtı olarak hizmet eder. Yazar, köklerini benimseyerek ve tarihsel yanlış beyanlara meydan okuyarak yalnızca mirasını onurlandırmakla kalmaz, aynı zamanda Meluncan deneyiminin daha geniş bir şekilde anlaşılmasına da katkıda bulunur.

Yazarın kişisel keşif yolculuğu, anlatının merkezi bir teması olarak ortaya çıkarken Meluncan mirasıyla etkili bir bağlantıyı ortaya çıkarır. Metinde, yazarın Meluncan soyunun geç farkına varışının altı çizilir ve bu açığa çıkışın kişisel bir keşif için nasıl bir katalizör görevi gördüğü vurgulanır. Belirtildiği üzere, "*yazar annesinin atalarının bu benzersiz yönüne yetişkinlik döneminde tesadüfen rastlamıştır*", denilerek, onun için bu yeni keşfedilen bilginin onu kişisel olarak şekillendirmede etkili olduğu vurgulanmış olur (131).

Callahan, tarihsel araştırmasına özgünlük katmak için Meluncan halkının soyundan gelen biri olarak kendi geçmişini kullanır ve şöyle der:

Yazar, Meluncan çekirdek grubun çoğunun doğrudan soyundan geldiği için onların gerçek hikayelerine dair benzersiz içgörülere sahiptir. Dışarıdan içeriye bakacak beceri ve geçmişe sahiptir ve ayrıca grubun akrabalarından ve arkadaşlarından doğrudan ve kişisel bilgi çıkaracak kişisel ilişkilere sahiptir. (1)

Burada, Callahan'ın öznesi olan Meluncan'larla ilişkisi yalnızca bir tarihinin değil, aynı zamanda atalarının hayatlarını anlatan bir aile üyesinin ilişkisidir ve bu da çalışmasına kişisel yatırım ve güvenilirlik katmanı ekler.

Dahası biyografik yazıların ebesi eser olması gibi tarihi materyal gibi olması doğrultusunda, bu biyografik hikâye anlatımı, tarihin gizli yönlerini ortaya çıkarabilmektedir (Eley, 13). Yazar da “*Annesinin ataları hakkındaki bilgisinin kendisinden nasıl gizlendiğini*” ve bu nedenle soyunun bu eşsiz yönüyle ancak yetişkinlikte karşılaştığını anlatır (Callahan, 237).

Yazar, Meluncan grubun soyundan geldiğinden, onlara dair hikayelere kendine has bakış açısına sahiptir. Dışarıdan içeriye bakabilecek niteliklere sahip olarak, “*grubun akrabalarından ve arkadaşlarından doğrudan ve kişisel bilgi elde etmek için kişisel ilişkilere de sahiptir*” (1). Yazar hakkındaki bu durum, toplumsal baskılar ve ayrımcılık tarafından şekillendirilen Meluncan kimliğinin karmaşıklıkları hakkında fikir verir. Callahan'ın hikayesi, kişisel keşfin, özellikle Meluncan'lar başta olmak üzere marjinalleşme geçmişi olan topluluklarda, kültürel mirasın farklı bir şekilde anlaşılmasına nasıl yol açabileceğini gösterir.

Biyografinin bir insana dair yaşamın tarihi kaydı ve onun çevredi, yaşamı ve etkileşimleri gibi unsurları raporlaması çerçevesinde, eserde biyografik unsurlar ayrıca, daha büyük toplumsal sorunları bünyesinde barındıran kişisel hikayelere odaklanarak tarihi insanileştirir (Abrams, 22). Callahan, sıklıkla yanlış etiketlenen ve dışlanan Meluncan'ların önyargı katmanlarıyla nasıl yüzleştğini ayrıntılarıyla anlatır. Ayrımcılığı “*maskesi o kadar gizli ki hayatlarımız üzerindeki etkisinin farkında değiliz*” olarak tanımlar (Callahan, 2). Callahan, Meluncanların azimle “*klişelere meydan okuduklarını*”, kültürel özerkliklerini korumak için Newman's Ridge gibi uzak, engebeli arazilerde

hayatlar kurduklarını belirtir (57). Hayatta kalmalarını kısmen miraslarını korurken uyum sağlama yeteneklerine bağlar. Callahan, Presbiteryen misyonerlerin Meluncan'lar arasında "gurur ve öz değer" yaratmada nasıl rol oynadıklarını, eğitim ve beceri kazanmalarına nasıl yardımcı olduklarını düşünür (1). Ayrımcılığın onların kimliklerini silmeye çalışırken, kolektif güçlerinin "*bir zamanlar yoğunlaşmış olan bu gruptan geriye sadece bir benzerin*" kalmasını sağladığını, tarihlerini korumak ve modern zamanlarda yeniden tanınmak için çalıştıklarını gözlemler (1). Callahan, bu deneyimleri dahil ederek Meluncan hikayesini kimlik, dayanıklılık ve kabullenme gibi evrensel temalarla ilişkilendirir. Toplumsal önyargı ve yanlış temsillerin grubun kimliğini ve toplum dinamiklerini nasıl etkilediğini vurgulayarak Meluncan'ların tanınma ve saygı ve kabul görme mücadelelerine empati duyulmasını sağlar.

Dahası, biyografik unsurları entegre etmek tarihin eserde yankılanmasını sağlayarak kolektif bir anlatı içinde kişisel bir yolculuk yaratır. Callahan'ın gizli aile gerçeklerini ortaya çıkarmasıyla şekillenen kendini keşfetme yolculuğu, Meluncan topluluğunun zorluklar arasında miraslarını koruma mücadelesini yansıtır. Callahan bu dinamiği kendi hayatında da yansıtır ve "*geçmişi gizemli bir Meluncan*" olan annesinin atalarını gizli tuttuğunu, bu nedenle mirasının "*bu eşsiz yönüyle*" ancak yetişkinliğe adım attığında karşılaştığını belirtir (i). Buna ek olarak yazar "*bir zamanlar bir arada olan olan bu koyu tenli insan grubundan geriye sadece bir benzerlik kaldı, ancak yazar onların Amerika'nın yerleşimindeki rollerine dair teorileri ve onları tarihleri boyunca takip etti*" der (1). Callahan, kişisel bakış açısıyla insanları Meluncan hikayesine götürür ve onlara topluluğun içindeki kayıp, gurur ve dayanıklılık duygusunu verir.

Doğrudan Meluncan soyundan gelen birinin bakış açısından yazar ve bu da anlattığı tarihe samimi bir anlayış getiriyor. Örneğin Callahan, bilgisinin kendi aile geçmişine derinden kök saldıığını açıklar. Yazar, Meluncan ana grubun soyundan geldiği için onların gerçek hikayesini iyi bilir. Böylece onlarla "*kışisel ve toplumsal bağlara*" sahiptir (1). Bu bağlantı, Callahan'ın Meluncan kimliğine dair anlatımını şekillendiren bir dizi kişisel ve kolektif anıdan yararlanmasını sağlar. Bunlar sayesinde Meluncan'lara dair biyografinin de bir özelliği olarak tutarlı bilgiler sunar.

Callahan'ın anlatısında biyografik öğelerin kullanımı, tarihi figürlerin yaşanmış deneyimlerini aydınlatarak insanların statik gerçeklerin ötesini görmelerini sağlar. Biyografinin yazarın ilgi alanındaki saha çalışmasının yanı sıra kütüphane araştırmasını da içermesi niteliği yazarın eserinde de mevcuttur (Clifford, 69). Örneğin, annesi tarafından kendisinden gizlenen Meluncan mirasının keşfini ayrıntılarıyla anlatır. Callahan'ın Meluncan mirasını araştırması, bu marjinal grubun karmaşık tarihini ve kimliğini ortaya çıkarmayı amaçlayan hem kişisel hem de akademik bir yolculuktur. Newman's Ridge'deki çekirdek ailelerin soyundan gelen Callahan hem aile anlatılarından hem de titiz araştırmalardan yararlanarak hikayelerine farklı bir bakış açısı getirir. Meluncan'ların kökenlerinin "*gizemle örtülü*" olduğunu, Portekiz soyundan gelenlerden, Yerli Amerikalılar ve diğer etnik gruplarla bağlantılara kadar uzanan teorilerini yansıtır (Callahan, 1). Callahan'ın çalışması, kimliklerinin "*ayrımcılık ve izolasyon*" tarafından ve aynı zamanda dayanıklılık ve kültürel adaptasyon tarafından nasıl şekillendirildiğini ortaya koyar (247). Araştırması, yalnızca onların soylarını izlemekle kalmayıp aynı zamanda miraslarını korumayı, "*halkıma karşı derin bir sevgi ve şefkat duygusuyla*" yazmayı amaçlar (1). Callahan, çabalarıyla uzun zamandır yanlış anlaşılan bir mirasa gurur ve tanınırlık kazandırmayı umar. Bu ifadelerin kendindeki kişisel etkisini, "*yetişkinliğinde bile atalarının bu eşsiz yönüne rastlayarak*" anlatır ve Meluncan'ların hikayesine kişisel bir yolculuk katmanı ekler (1). Dahası, biyografik hikâye anlatımı ayrımcılık ve kimlik sorunlarını vurgulayabilir. Callahan, kişisel tarihini daha geniş bir anlatıyla bütünleştirerek, biyografik unsurların tarihsel anlatıları nasıl kişiselleştirdiğini ve bunların kişisel düzeyde yankı uyandırabileceğini örnekler. Böylece, tarihi yazılardaki biyografik öğeler, geçmişe dair anlayışımızı zenginleştirmek için güçlü bir araç görevi görür. Callahan, kişisel deneyimlerden ve aile bağlarından yararlanarak tarihe dair daha ayrıntılı ve ilişkilendirilebilir bir bakış açısı sunar. Kimlik, ayrımcılık ve miras üzerine düşünceleri, tarihi anlatıların duygusal boyutlarını vurgulayarak Meluncan hikayesini daha canlı ve etkili hale getirir. Callahan, kişisel bağlantısıyla tarihi gerçek ile insan deneyimi arasındaki uçurumu kapatır ve tarihin sadece bir dizi olay değil, bireysel yaşamlardan ve anılardan örülmüş bir duvar halısı olduğunu gösterir.

Bunlara ek olarak Callahan'ın Meluncan kimliği üzerine düşünceleri topluluğun karmaşıklıklarına dair incelikli bir anlayış sağlar. Meluncan'ların fiziksel tasvirlerindeki

tarihsel çarpıklıkları eleştirerek, hâkim anlatılara meydan okur ve daha özgün bir tasviri savunur. Yazar, tarihsel tasvirlerdeki ince değişiklikler aracılığıyla, önyargılı kavramları yeniden düşünmeye teşvik eder: "*Bunlar gibi mütevazı, öznel değişiklikler, bu insanların fiziksel tanımlarında tarihsel çarpıklıklara yol açıyor*" diyerek Meluncanlara dair yazınlarda değişik ifadelerin ortaya çıktığı, bu tarz ifadelerin, stereotiplerin ve yanlış beyanların yeniden değerlendirilmesi gerektiğini vurgular (23).

Yazarın Meluncan mirasına olan bağı eserin ilerleyen bölümlerinde ortaya çıkar. Titiz araştırma ve kişisel yansımalarıyla; kimlik ve mirasın karmaşıklıklarını ele alan Callahan, Meluncan topluluğunun zengin tarihini korumaya çalışır. Yazar, onların kayıp mirasını geri almak ve onurlandırmak için bir yolculuğa çıkarken, eser Meluncan'lara karşı sevgi ve şefkat duygusuyla yankılanır. Callahan, "*Newman's Ridge ve Vardy Vadisi'ndeki izolasyonlarının*" hem benzersiz kimliklerini nasıl koruduğunu hem de onları ayrımcılığa maruz bıraktığını belirterek karşılaştıkları zorlukları vurgular (1). Buna rağmen Meluncan'lar, nesiller boyunca geleneklerini ve hikayelerini aktararak dirençli bir benlik duygusunu korudular. Callahan'ın bu mirası araştırması, halkına ve kalıcı miraslarına olan "*derin sevgi ve şefkat duygusunu*" yansıtarak onların katkılarını onurlandırmayı amaçlar (1). Böylece eser, Meluncan topluluğu içindeki kimlik, miras ve dirençliliğin dokunaklı bir keşfine hizmet eder, yazarın kişisel keşif yolculuğunu, aile geçmişini ve Meluncan kimliği üzerine düşüncelerini aydınlatır. Bu da etnik kimliğin vurguladığı üzere toplumsal aidiyet bilinci ve dayanışma duygusunu ortaya koyar (Smith, 20).

Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge Meluncan topluluğu içindeki etnik kökene, kimliğe ve mirasa dair etkili bir araştırma sunar. İçgörülü düşünceler ve alıntılar yoluyla, metinde tasvir edildiği şekliyle etnik köken niteliklerinin karmaşıklığını araştırılır, Meluncan'ların çeşitli kültürel dokusuna ışık tutulur. Callahan onları, Kızılderili, Afrika ve Avrupa kökenli unsurları birleştiren "*üç ırklı*" olarak tasvir eder (Callahan, 4). Bu benzersiz miras, Tennessee'deki Newman's Ridge'deki izolasyonları tarafından da şekillendirilen geleneklerinde, fiziksel özelliklerinde ve sosyal uygulamalarında yansıtılır. Callahan, onların uyum sağlama yeteneklerini vurgulayarak, kendilerine özgü kimliklerinin yönlerini korurken, aynı zamanda çevre kültürlerden

unsurları da entegre ettiklerini ve kendilerine özgü bir doku yarattıklarını belirtir. Bu etnik köken çerçevesinde etnik grubun ulusal köken veyahut kendine özgü kültürel kalıplar doğrultusunda diğerlerinden ayrıştığı durumuna da uyuşmaktadır (Schaefer ve Lamn, 85). Bu kültürel mozağin önemini vurgulayarak, Meluncan'ların akademisyenleri ve torunlarını aynı şekilde meraklandırmaya devam eden "*kayıp bir miras*" temsil ettiğini belirtir (Callahan, 1).

Meluncan'ların çeşitli etnik kökenleri; kültürel etkilerin zengin bir dokusunu yansıtan anlatıda merkezi bir tema görevi görür. Yazarın Meluncan soyuna ilişkin araştırması, Akdeniz, Afrika, Kızılderili ve Avrupa mirasının karmaşık bir etkileşimini ortaya koyar. Metinde belirtildiği gibi, "*Meluncan'lar Akdeniz, Afrika ve Yerli Amerikalı halkların eşsiz bir karışımıdır*" ve topluluğun kimliğini tanımlayan karmaşık etnik köken katmanlarını vurgulamaktadırlar (2). Çünkü etnik köken etnik ve ulusal temsiller ile milliyet olarak algılanmakta aksi durumda eserlerde Kızılderili, Avrupalı, beyaz ayrımlarını sağlamanın zor olduğu bilinmektedir (Cunningsworth, 92). Aynı zamanda yazar bu ifadelerle Meluncan'larda, Akdeniz, Afrika ve Kızılderili etkilerinin çeşitli bir karışımı tarafından şekillendirilen bir kültürel kaynaşmayı ortaya koyar. Böylece Meluncan'ların kimliğine ve mirasına katkıda bulunan kültürel etkilerin karmaşık dokusunun altını çizilir.

Meluncan'ların karşılaştığı etnik sınıflandırma zorlukları, tarihsel karmaşıklıkları toplumsal algıları yansıtacak şekilde anlatıya karmaşık bir şekilde işlenmiştir. Yazar etnik etiketlerin değişkenliği ve Meluncan kimliğini çevreleyen belirsizlikle boğuşur. Nüfus sayımı raporlarındaki tutarsızlıklar üzerine şunu gözlemler: "*çeşitli nüfus sayımı raporları da aynı şekilde onları beyaz veya özgür renkli olarak etiketlemede tutarsızdı*" (Callahan, 148). Böylelikle, Meluncan topluluğu içindeki etnik sınıflandırmanın değişken doğasının altı çizilir.

Eser, etnik sınıflandırmanın zorluklarına rağmen Meluncan'ların kültürel kimliklerini koruma konusunda dikkate değer bir dayanıklılık sergilediğini ortaya koyar. Anlatı, topluluğun benzersiz geleneklerini ve dil mirasını över, toprakla ve birbirleriyle olan kalıcı bağlarını vurgular. Meluncan'ların dil mirası ve toprakla olan bağları, kimlik ve yer arasında karmaşık bir ilişkiyi ortaya koyar. Callahan, genetik kökenleri gibi dilsel

köklerinin de Kızılderili, Avrupa ve Afrika kültürlerinden gelen etkilerle nasıl katmanlandığını araştırır. Hatta "*Meluncan*" adının bile Fransızca, Portekizce veya Yunanca kelimelerden türediğini ve çeşitli miraslarını yansıttığını belirtir (v). Callahan ayrıca hem bir sığınak hem de kimliklerinin bir sembolü olarak hizmet eden Tennessee'deki Newman's Ridge ve Vardy Vadisi'nin engebeli arazisine olan bağlarını vurguluyor. Bu uzak alan, Meluncan'ların kültürel benzersizliklerini korumasına yardımcı olmuş, ancak onları sosyal olarak izole etmiştir. Callahan, "*tarih ve dayanıklılıkla dolu*" bu toprağın, Meluncanların hikayelerinin merkezi bir parçası haline geldiğini, dillerini, geleneklerini ve hayatta kalmalarını yuva dedikleri tepelere bağladığını yazar (v).

Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge'de göç teması Meluncan deneyiminin etkili bir yönü olarak ortaya çıkar. Tarihsel anlatımlar ve kişisel anlatılar; Meluncan'ların zorunlu yer değiştirmeler, toplumsal baskılar ve ait olma arayışıyla yüzleşirken karşılaştıkları zorluklarına ışık tutarlar. Meluncan'lar hakkındaki tarihi ve kişisel anlatılar, belgelenmiş tarihi yaşanmış deneyimlerle harmanlanarak kimliklerine dair ayrıntılı bir anlayış sunar. Callahan'ın anlatımı, akademik araştırmayı, Meluncan tarihinde önemli bir figür olan büyük büyük büyükannesi Mahala Mullins gibi atalarının samimi hikayeleriyle iç içe geçirir. Bu da etnik kimlik için önemli bir nitelik olan ataların önemini ortaya koyar (Smith, 20). Ailesi ve topluluğunca aktarılan ve yazılı kayıtlarda sıklıkla bulunmayan farkındalıklar sağlayan hikayeleri anlatarak sözlü geleneklerin önemini vurgular. Callahan, bu anlatıların; onların Newman's Ridge'deki izolasyonları ve ayrımcılığa karşı mücadeleleriyle şekillenen "*bir dayanıklılık ve uyum tarihi*" ortaya koyduğunu düşünür (Callahan, v). Keşfini hem kişisel hem de kolektif olarak tanımlar ve Meluncan'ların "*miraslarını koruma ve tarihte bir yer edinme*" arzusuyla yönlendirildiklerini belirtir (243). Callahan, bu hikayeler aracılığıyla geçmiş ile şimdiki zaman arasındaki boşluğu kapatır ve halkının seslerinin unutulmamasını sağlar. Meluncan'ların yer değiştirmelerini; onların kültürel mirasları ve kimlikleri bağlamında inceleyerek, onların dayanıklılıkları ve tarihlerinin karmaşıklıkları hakkında daha farklı bir anlayış sunar.

Meluncan'ların tarihi; çeşitli etnik gruplar ve topluluklarla etkileşimlerde bulunurken kültürel gelenekleri sayma ve tanımaya dayalı çok kültürlülüğü de gözeterek

kültürel alışveriş ve anlayış mirasını da yansıtır (Kymlicka, 260). "*Yerli Amerikalılarla evlilik ve kültürel alışveriş olması muhtemeldi*" diyerek yazar kültürel alışverişin karmaşıklığını araştırır ve Meluncan topluluğu içindeki kültürel sınırların akışkanlığının ve farklı geleneklerin birbirine bağlılığının altını çizer (Callahan, 42). Bu bağlılıkla birlikte, çok kültürlülüğün toplulukların gelenek ve göreneklerini koruma özelliği çerçevesinde, çok kültürlülük ve aynı zamanda dışlanmış toplulukların miraslarını ve kimliklerini korumada karşılaştıkları zorluklar da ortaya koyulmaktadır (Joppke, 456). Meluncan'ların yeniden keşif yolculuğunu anlatırken: "artık Meluncanları yeniden canlandırma ve kayıp bir mirası koruma dönemine girerken, onları tarihimizdeki yol adıkları yeni yere doğru takip etmek mümkün" diyerek iyimser bir şekilde sözlerini bitirir ve böylelikle topluluğun kültürel kimliğini ve mirasını geri alma kararlılığının altını çizer (Callahan, 1). Eserde tasvir edilen Meluncan göçleri, bu eşsiz topluluğun deneyimlediği zorlukları, dayanıklılığı ve ait olma arayışını aydınlatırken, Ludin tarafından vurgulanan yerinden edilmenin bireyde kimlik kaybına neden olması doğrultusunda yazar yerinden edilmenin kültürel kimlik ve miras üzerindeki etkisi üzerine düşünmeye davet eder (Ludin, 65). Callahan, kendi ailesi de dahil olmak üzere birçok Meluncan ailesinin, daha iyi fırsatlar ve önyargılardan kurtulmak için Tennessee, Newman's Ridge'deki atalarının evini terk ettiğini vurgular. Yerinden etmenin sosyal ya da kültürel zorluklar getirdiği hususu doğrultusunda, yazar bu göçlerin genellikle, yer değiştirmeyi ve eğitimi teşvik eden Presbiteryen misyonerlerin çabaları gibi dış güçlerden etkilendiğini belirtir (Said, 180). Örneğin Callahan'ın annesinin, "*yeni bir başlangıç*" umudu ve Meluncan kimliğine bağlı damgadan kurtulma şansıyla Indiana'ya taşındığı anlatılır (Callahan, i). Bu göçler Meluncan nüfusunu güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'ne dağıtmıştır, ancak Callahan, onların anavatanlarıyla olan kültürel bağlarının sürdüğünü gözlemler. "*Newman's Ridge'e olan bağ güçlü kalmaya devam ediyor*" diye yazar ve orijinal yerleşimlerinin dayanıklılık ve mirasın bir sembolü olarak önemini vurgular (9). Meluncan'lar gibi ötekileştirilmiş toplulukların hikayelerini kabul etmenin ve korumanın önemini vurgular.

Meluncan'ların kültürel yönleri, nesiller boyunca aktarılan zengin bir folklor, gelenekler ve sözlü tarih dokusuyla iç içe geçmiştir. Callahan, nesiller boyunca hayatta kalma, dayanıklılık ve kimlik hikayelerini aktaran Meluncan topluluklarında hikâye

anlatıcılığının önemini vurgular. Çünkü etnik kimlik bireyi ait olduğu topluluğu tanımlama görevini üstlenir (Ritzer, 458). Bu sözlü tarihler genellikle yazılı kayıtların eksikliğinden kaynaklanan boşlukları doldurarak, Meluncan'ların gizemli kökenlerine ve karşılaştıkları zorluklara dair farkındalıklar sağlar. Callahan, bu tür geleneklerin, Newman's Ridge'in engebeli arazisini hem bir sığınak hem de bir güç kaynağı olarak kutlayan hikayelerle, toprakla olan bağlantılarına derinden bağlı olduğunu belirtir. *"Meluncanların sözlü tarihi, kitaplarda bulunamayacak gerçekleri barındırır"* diye yazarak, bu anlatıların kültürlerini anlamadaki değerini vurgular (Callahan, 172). Bu durum biyografinin doğruluk ve gerçeklik değeri ile örtüşürken, Meluncan'lar, folklorları ve gelenekleri aracılığıyla, miraslarının devam etmesini sağlayarak bir gurur ve süreklilik duygusunu korumuşlardır (Nadel, 18). Meluncan'ların kültürel yönleri; aynı zamanda ortak miraslarına ve deneyimlerine derinden bağlı olan topluluk uygulamalarına ve inançlarına da yansır. Callahan topluluğun uygulamalarını araştırır ve şöyle der: *"misyonerler tarihlerini kaydedecek ve eğitim verecek, tarımı, ev ekonomisini, hijyeni ve özellikle gurur ve özsaygıyı öğretecek kadar uzun süre orada kaldılar"* diyerek Meluncan'lar arasında kültürel geleneklerin korunmasında, gurur ve öz değer duygusunun geliştirilmesinde topluluk uygulamalarının önemini altını çizmektedir (Callahan, 42).

Yerin geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek zaman arasındaki ilişki olduğu düşünüldüğünde, karşılaşılan zorluklara ve yerinden edilmelere rağmen, Meluncan'lar kültürel miraslarını ve kimliklerini koruma konusunda dikkate değer bir dayanıklılık göstermişlerdir (Howess and Hammett, 22). Topluluğun yeniden keşif yolculuğuna değinen eser: *"onları tekrar gündeme getirme ve miraslarını muhafaza etme sürecine geçerken, onları takip etmeye devam etmek gerek"* ifadesiyle toplumun zorluklar karşısında kültürel kimliğini ve mirasını koruma konusundaki kararlılığını vurgulamaktadır (Callahan, 1). Eser *"Meluncan Kolonisi"*nde tasvir edilen Meluncan'ların kültürel yönleri, bu farklı topluluğun mirasını tanımlayan canlı gelenekler, inançlar ve uygulamalar dokusuna bir bakış sunar (5). Alıntılar aracılığıyla yazar Meluncan'ların kültürel zenginliğini ve karmaşıklığını takdir etmeye davet eder ve onların benzersiz kültürel kimliklerini korumanın ve kutlamanın önemini vurgular.

Biyografik unsurlar üzerine bir deneme, kişisel anlatıların samimi, birinci elden bakış açıları sağlayarak tarihsel ve kültürel anlayışı nasıl geliştirdiğini araştırır. Tarihsel metinlerde, biyografik unsurlar genellikle nesnel gerçekler ile yaşanmış deneyimler arasındaki boşluğu kapatır ve anlatıya derinlik katar. Callahan'ın Meluncan'lar'ın tarihini anlatan eseri, kişisel tarihin kollektif hafızayı nasıl zenginleştirdiğini ve bir topluluğun hikayesini bireysel deneyimler ve aile bağları aracılığıyla nasıl canlandırdığını gösterir.

Sonuç olarak, Jim Callahan'ın *Lest We Forget* adlı eseri, Meluncan kimliğinin, mirasının ve dayanıklılığının karmaşık dokusuna dair bir tanıklık görevi görmektedir. Kişisel keşif ve biyografik hikâye anlatımı merceğinden, Callahan yalnızca kendi atalarının köklerini açığa çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda Meluncan topluluğunun daha geniş tarihsel ve kültürel anlatılarını da aydınlatır. Düşünceleri, tarihsel yanlış temsilleri ve klişeleri sorgulayarak, sıklıkla dışlanmış ve yanlış anlaşılmış bir grubun anlaşılmasını savunur. Callahan, kendi kişisel deneyimlerini bir araya getirerek, etnik köken ve kimliğin karmaşıklıklarıyla etkileşime girmeye davet eder ve Meluncan'ların hikayelerinin Amerika'nın kültürel mirasının hayati bir parçası olarak devam etmesini sağlar. Sonuç olarak, bu eser, topluluk ve aidiyet anlayışını şekillendiren çeşitli tarihleri tanımanın ve onurlandırmanın önemini hatırlatan güçlü bir hatırlatıcısı olarak durur.

7. BÖLÜM: SONUÇ

Bu çalışmada, Meluncan'lar hakkındaki otobiyografik ve biyografik eserler üzerinden onların hayatlarına, etnik kimliklerine dair, birçok olgu ve durumu analiz etmek amaçlanmıştır. Meluncan'lara dair edebi ve bilimsel gerçekleri içeren eser sayısı az olarak Meluncan'lara dair gerçekler yazınsal alanda emekleme aşamasındadır. Tüm bunlar kapsamında Meluncan yaşantılarını yansıtan eserlerin analizi için otobiyografi ve biyografi kavramları ele alınmıştır. Otobiyografi ve biyografinin, bireylerin yaşamlarına farklı bakış açıları sunan iki farklı edebiyat türü olduğu ortaya konulmuştur. Otobiyografi kişinin kendi deneyimlerinin kişisel bir anlatımını sağlarken, biyografinin başka bir kişinin yaşamının kapsamlı bir anlatımını sunduğu ve her iki türün de tarih, kültür ve insan deneyimlerine dair anlayışı şekillendirmede önemli roller oynadığı vurgulanmıştır. Bu amaçla tez çalışmasında ilgili kuramlar, kavramlar, tarihsel, kültürel ve edebi art alanlar

incelenerek bu bilgiler kapsamında Melunçan'lara dair üç otobiyografik ve üç biyografik eser incelenmiştir.

Tezde ilk olarak kuramlar üzerinde durulmuştur. Yunanca *autos* (benlik), *bios* (hayat) ve *graphia* (yazma) sözcüklerinden türetilen otobiyografinin, bireylerin kendi yaşam yolculuklarını anlattıkları, kurgusal olmayan bir hikâye anlatma biçimi olduğu, yazarın düşüncelerine ve bakış açılarına doğrudan bir pencere sunarak yazarların kişisel deneyimleri, anıları ve duyguları üzerinde düşünmelerine olanak tanıdığı ortaya koyulmuştur. Otobiyografilerin genellikle kendini ifade etme, kendini keşfetme ve kendini temsil etme aracı olarak görüldüğü, yazarların da otobiyografilerde kendi hikayelerini anlatarak kimliklerini, değerlerini ve inançlarını keşfedebildiği, benlik duygularını şekillendirebildiği ve toplumun kültürel dokusuna katkıda bulunabildikleri irdelenmiştir.

Öte yandan biyografinin, bir kişinin başarılarının, mücadelelerinin ve toplum üzerindeki etkisinin ayrıntılı bir açıklamasını sunarak başkalarının hayatlarını araştırdığı, biyografilerin konu hakkında araştırma yapan, bilgi derleyen, hayatlarının kapsamlı bir portresini sunan yazarlar tarafından yazıldığı ifade edilmiştir. Biyografi yazarlarının, okuyuculara hikayeleri anlatılmayı hak eden tarihi şahsiyetler, ünlüler veya sıradan kişiler hakkında farklı bir anlayış sağlamayı amaçladığı vurgulanmıştır. Biyografiler aracılığıyla okuyucuların, önemli kişiliklerin motivasyonları, zorlukları ve zaferleri hakkında fikir sahibi olabildiği, insan deneyimleri ve tarihi olaylar hakkındaki bilgilerini zenginleştirebildikleri ifade edilmiştir.

Hem otobiyografinin hem de biyografinin değerli bilgi ve ilham kaynakları olarak hizmet ettiği, otobiyografilerin bireylerin bakış açılarını ve kişisel gerçeklerini paylaşımlarına olanak tanıyarak okuyucular arasında empatiyi, anlayışı ve bağlantıyı geliştirdiği vurgulanmıştır. Yazarların hayat hikayelerini paylaşarak başkalarına ilham verebildiği, öğrenilen dersleri sunabildiği ve gelecek nesillere kalıcı bir miras bırakabildiği ortaya konulmuştur. Öte yandan, biyografilerin; okuyuculara farklı bireylerin hayatlarına dair bir bakış sunarak onların topluma, kültüre ve tarihe katkılarını vurguladığı, biyografi yazarlarının konularının özünü yakalayan, başarılarına, mücadelelerine ve dünya üzerindeki etkilerine ışık tutan doğru ve ilgi çekici anlatılar sunmaya çalıştıkları anlatılmıştır.

Böylece otobiyografi ve biyografinin, okuyuculara insan deneyimine ilişkin bakış açıları sağlayan temel edebiyat türleri olduğu, ister kişisel yansımalar ister başkalarının hayatlarının ayrıntılı anlatımları yoluyla olsun, bu türlerin kendini keşfetme, empati ve tarihsel anlayış için fırsatlar sunduğu, otobiyografi ve biyografi aracılığıyla bireylerin hikayelerini keşfederek bilgilerini zenginleştirebileceği, bakış açılarını genişletebileceği ve insan varoluşunun çeşitli dokularını takdir edebileceği anlaşılmıştır.

Tezde biyografi ve oto biyografinin türlerine dair açıklamalardan sonra içinde birçok etnisiteyi barındıran Meluncan'lara dair analizler için gerekli olan etnisite kavramına da değinilmiştir. Bu bağlamda, etnik kökenin, bireylerin aidiyet duygusunu, kültürel uygulamalarını ve sosyal etkileşimlerini şekillendiren insan kimliğinin temel bir yönü olduğu belirtilmiş, etnisitenin karmaşık doğası incelenerek tanımları, oluşumu ve aktarımı ortaya konulmuştur.

Etnik kökenin, bireyin bir grup içinde algılanan kültürel farklılıklara dayanan sosyal kimliğini kapsadığı, bireyleri birbirine bağlayan ortak gelenekleri, değerleri ve tarihsel deneyimleri yansıtacak şekilde yüzeysel özelliklerin ötesine geçtiği söylenebilir. Ayrıca, etnik grupların da ortak kültürel özelliklerle ayırt edildiği, onların kimliklerine ve topluluk duygusuna katkıda bulunan kalıplar ve ulusal kökenler olduğu irdelenmiştir. Etnik sınırların, gruplar arasındaki ayrımın belirteçleri olarak hizmet ettiği ve kültürel farklılıkların karşılıklı tanınmasının önemi vurgulanmıştır. Bu sınırların statik olmadığı, müzakere edilebilir ve esnek olduğu, etkileşimler ve tarihsel süreçler yoluyla zaman içinde geliştiği belirtilmiştir.

Bunlara ek olarak, etnik kimlikler ve kültürel uygulamaların, dil ve tarihsel anlatılar yoluyla nesiller boyunca aktarıldığı, bireylerin kendilerine ve toplumdaki diğerlerine ilişkin algılarını etkileyen sosyal belirteçler olarak işlev görebildikleri ifade edilmiştir. Etnik köken ile diğer kimlik biçimleri arasındaki etkileşimin sınıf, din ve cinsiyet gibi sosyal farklılaşmanın karmaşık doğasının altını çizdiği açıklanmıştır. Aynı zamanda, etnik kökene ilişkin karşıt görüşlerle birlikte, etnik farklılıkların toplumda asimilasyonuna ilişkin tartışmaların devam etmekte olduğu, etnik kimliklerin içkin ve kalıcı olduğunu iddia edenler olduğu gibi, etnikliği tarihsel faktörlerle şekillenen değişken sosyal bir yapı olarak görenlerin de olduğu açıklanmıştır. Etnik kökenin ortak ata inancına

ve kültürel uygulamalara dayanan öznel doğasının, etnik kökenle ilgili yorumlara karmaşıklık katmanları eklediği de vurgulanmıştır.

Farklı etnik temsillerin görünür kılınmasının, bireyler arasında kültürel anlayış, empati ve hoşgörünün geliştirilmesini sağladığı, çeşitli etnik kökenlere bakış açılarını genişletebildiği, stereotiplere meydan okuyabileceği ve toplumda kapsayıcılığı teşvik edebileceği vurgulanmıştır. Etnik çeşitliliği tanıyan ve benimseyen toplulukların, daha uyumlu ve eşitlikçi bir sosyal ortam yaratabileceği irdelenmiştir.

Böylece, etnik kökenin, insan kimliğinin sosyal etkileşimleri, kültürel uygulamaları ve grup dinamiklerini etkileyen dinamik ve çok yönlü olduğu, etnik kökenin karmaşıklığını anlamanın, onun değişken sınırlarını, kimlik aktarımını ve toplumsal uyum açısından sonuçlarını kabul etmeyi gerektirdiği anlaşılmıştır. Toplulukların, çeşitliliği benimseyerek ve kültürlerarası diyalogu teşvik ederek, etnik mirasın zenginliğini kutlayan daha kapsayıcı ve empatik bir ortam geliştirebileceği ortaya konulmuştur.

Meluncan'ların hayat hikayelerinde önemli bir diğer husus da yerinden, yurdundan olma olduğu için bu kavram üzerine yoğunlaşmıştır. Yerinden edilmenin, bireyler ile aidiyet duyguları arasındaki karmaşık ilişkiyi inceleyen çok yönlü bir kavram olduğu ve vatan, sürgün temalarını ve kişinin kimliğini şekillendiren duygusal, kültürel ve coğrafi bağlantıları kapsadığı ortaya konulmuştur.

Evin, vatanın yalnızca fiziksel bir mekân değil aynı zamanda dünyadaki özelliğinin bir yansıması olduğu, bireylerin gerçek benliklerini ifade edebilecekleri ve çevrede teselli bulabilecekleri güvenli bir ortam görevi gördüğü vurgulanmıştır. Vatan kavramının coğrafi konumun ötesinde, bireyleri bir yere bağlayan kültürel, tarihi ve duygusal bağları içerdiği, maddi vatanın, yalnızca fiziksel özellikleri değil aynı zamanda tarlalar, meyve bahçeleri ve ataların mezarlıklarıyla olan duygusal bağlantıları da kapsadığı ifade edilmiştir.

Sürgün deneyiminin bireylerin fiziksel vatanlarından ayrıldığı yer değiştirme duygusunu temsil ettiği ve bunun da karmaşık bir dizi duyguya yol açtığı, kaybedilen bir vatana duyulan özlem, geleceğe dair belirsizlik ve yeni bir ortama ait olma duygusunu bulma mücadelesini karakterize ettiği ortaya konulmuştur. Sürgündeki yazarların;

parçalanmış kimlikleri yönlendirmek ve kayıplarının yasını tutmak için anlatıları kullanarak toplumsal yerinden edilme algısını şekillendirmede çok önemli bir rol oynadığının altı çizilmiştir.

Yerinden edilmenin cinsiyete dayalı sonuçları hususunda; arzular ve anılar için kişiyle birlikte taşınabilir bir depo olarak yurt kavramı, cinsiyet odaklı bir bakış açısıyla değerlendirilmiş, kadınların genellikle istikrarla, erkeklerin ise hareketlilikle ilişkilendirildiği vurgulanmıştır. Vatan kavramının milliyetçilikle yakından iç içe geçtiği, ulusal kimliğin temel taşı olduğu, ulusun öz farkındalığının şekillenmesinde bölgeselciliğin ve anavatana duygusal bağlılığın önemli olduğu, vatan ile millet arasındaki bağın güçlü olduğu ve bireyler arasındaki ortak aidiyet ve kimlik duygusunu yansıttığı irdelenmiştir.

Böylece, yerinden edilmenin, sayısız duyguyu, deneyimi ve zorluğu kapsayan karmaşık ve incelikli bir deneyim olduğu, ev ve vatanla olan karmaşık bağlantılardan, yerinden edilmenin toplumsal cinsiyet perspektiflerine ve bunun ulusal kimlik üzerindeki etkisine kadar, insan deneyimlerinin karmaşık dokusunu açığa çıkardığı anlaşılmıştır. Yerinden edilmenin karmaşıklığı derinlemesine incelenerek, bu deneyimin bireylerin yaşamları ve kimlikleri üzerindeki etkisine dair daha etkili bir anlayış sunulmuştur.

Yerinden edilmenin açıklanmasının ardından, Meluncan'ların etnik kimliklerini analiz edebilmek için, etnik kimlik detaylandırılmıştır. Etnik kimliğin, bireylerin benlik ve ait oldukları topluluklara ait olma duygusunun şekillenmesinde önemli rol oynayan, çok yönlü ve gelişen bir kavram olduğu vurgulanmıştır. Etnik kimliğin; din, dil, kültür gibi birçok bileşeni içeren karmaşık bir yapı olduğu belirtilmiştir. Bireylerin kendi etnik grupları içinde, etnik aidiyetlerinin farklı doğasını yansıtan birden fazla kimliğe sahip olabildikleri, etnik kimliğin sabit mi yoksa değişken mi olduğunun tartışıldığı, etkileşim yoluyla da sosyal inşayı öne çıkardığı irdelenmiştir.

Etnik kimliğin, bireylerin topluluk içindeki aidiyet ve amaç duygusunun şekillenmesinde önemli bir rol oynadığı belirtilmiştir. Kişinin kültürel mirasını, geleneklerini ve değerlerini anlamak için bir çerçeve sağladığı, statik olmadığı, sosyal etkileşimler ve tarihsel süreçler yoluyla zaman içinde geliştiği, ortak özellikleri paylaşan

gruplar arasında kollektif kimliklerin oluşmasına ve dayanışmaya katkıda bulunduğu ortaya konulmuştur.

Etnik kimliğin, topluluk ve aidiyet duygusunu geliştirebilirken, yanlış anlaşıldığında veya yanlış kullanıldığında bölünmelere ve çatışmalara da yol açabildiği vurgulanmıştır. Etnik gruplar içindeki çeşitliliği tanımanın, kapsayıcılık ve anlayışı teşvik etmenin önemli olduğu, bir kişinin etnik kimliğini benimsemesinin, bireylerin daha geniş birçok kültürlü toplumla etkileşime girerken aynı zamanda miraslarını da kutlamalarına olanak tanıyan bir güç ve güç kaynağı olabileceği ortaya konulmuştur. Böylece etnik kimliğin, bireylerin benlik ve topluluk algısını şekillendiren dinamik ve çok yönlü bir kavram olduğu anlaşılmıştır. Etnik kimliğin tarihsel köklerini, boyutlarını ve etkilerini anlayarak, kültürel çeşitliliğin zenginliğinin takdir edilebileceği ve giderek birbirine bağlanan dünyada kapsayıcılığı ve birliği teşvik edebileceği, etnik kimliği benimsenin ve kutlamanın, bireylerin kendilerini değerli hissettikleri ve oldukları gibi kabul edildikleri daha uyumlu ve saygılı bir topluma yol açabileceği anlaşılmıştır.

Tez çalışmasında, çok kültürlülük kavramı ele alınmış ve çok kültürlülüğün, toplumların artan çeşitliliğini ve birbirine bağlılığını yansıtan, modern dünyada önem kazanan bir kavram olduğunu vurgulanmıştır. Çok kültürlülüğün köklerinin, göçmenlere yönelik geleneksel asimilasyoncu yaklaşımlara meydan okunmaya başlandığı 20. yüzyılın ortalarına kadar uzandığı, çok kültürlü taleplerin ortaya çıkmasından önce asimilasyonun norm olduğunu ve göçmenleri hâkim kültüre uymaya teşvik ettiğini, ancak insan haklarının korunmasına dair hassasiyetin artması ve farklı kültürel geçmişlerin tanınmasıyla birlikte daha kapsayıcı bir yaklaşıma duyulan ihtiyacın ortaya çıktığı açıklanmıştır. Ayrıca, çok kültürlülüğün, bir toplumdaki kültürel çeşitliliğin tanınmasını ve takdir edilmesini savunduğunu, farklı kültürel geleneklere, dillere ve geleneklere saygıyı vurgulayarak, farklı kökenden gelen bireylerin uyum içinde bir arada yaşayabileceği kapsayıcı bir ortam yaratmayı amaçlamadığı, tekdüzeliği teşvik eden asimilasyonun aksine, çok kültürlülüğün, sosyal uyumu teşvik ederken benzersiz kültürel kimliklerin korunmasına da değer verdiğinin altı çizilmiştir.

Asimilasyondan çok kültürlülüğe geçişin bireyler ve toplumlar üzerinde etkileri olduğu, çok kültürlülüğün, kültürel farklılıkları tanıyıp değer vererek, farklı topluluklar

arasında aidiyet ve kabul duygusunu geliştirdiği, sosyal uyumu teşvik ettiği, ayrımcılığı azalttığı ve kültürlerarası anlayışı geliştirdiği, çok kültürlü politikaların aynı zamanda azınlık grupları için siyasi temsilin ve eğitim fırsatların artmasına da yol açtığı vurgulanmıştır. Olumlu yönlerine rağmen, çok kültürlülüğün zorluklarla ve eleştirilerle karşı karşıya kaldığı, çok kültürlü politikaların toplulukların ayrılmasına, kültürel göreliliğe veya ulusal kimliğin seyrelmesina yol açabileceğini iddialarının ortaya çıktığı, kültürel mirasın korunması ile ortak bir ulusal kimliğin desteklenmesi arasında gerilimlerin ortaya çıktığı durumlar olduğu ifade edilmiştir.

Böylece çok kültürlülüğün kapsayıcılık, çeşitlilik ve kültürel farklılıklara saygı yönünde bir paradigma değişimini temsil ettiği, toplumların, çok kültürlülüğü benimseyerek, farklı nüfuslarının zenginliğinden yararlanabileceği, sosyal uyumu teşvik edebileceği ve daha kapsayıcı toplumlar oluşturabileceği, zorluklar mevcut olsa da çok kültürlülüğün ilkelerinin, kültürel geçmişleri ne olursa olsun tüm bireyler için daha eşitlikçi ve uyumlu bir geleceğe giden yolu sunduğu anlaşılmıştır.

Bu teorik ve kavramsal bilgilerin ardından Meluncan'ların hayatlarına dair analiz yapabilmek için ilk olarak Meluncan'ların göç dalgaları çalışılmıştır. Kızılderili, Avrupalı ve Afrika kökenlerini harmanlayan karmaşık bir mirasa sahip etnik bir grup olan Meluncan'ların Appalachia dağlarındaki kökenleri, yerleşim yerleri, karşılaştıkları zorluklar ve bunlar karşısındaki dayanıklılıkları üzerinde durulmuştur. Meluncan'ların, Kuzey Karolina, Tennessee, Virginia ve Kentucky'de toplumlar kurarak toplumsal önyargılara rağmen kültürel kimliklerini korudukları irdelenmiştir. Ayrımcılığa maruz kalmalarına rağmen miraslarını ve geleneklerini koruyarak bölgelerinin kültürel dokusuna katkıda bulunduklarından, Meluncan'ların hikayesinin; karmaşıklık ve çeşitliliğin damgasını vurduğu bir toplumda dayanıklılık, çeşitlilik ve kalıcılığın aidiyet arayışını yansıttığından bahsedilmiştir.

Meluncan'ların ayrımcılığa uğramama arayışı içinde farklı bölgeler ve eyaletler arasında hareket ederek göç dalgaları halinde hareketlilik sergiledikleri irdelenmiştir. Zamanla birçok Meluncanın, yeni başlangıçlar arayarak ve bölgelerinin kültürel çeşitliliğine katkıda bulunarak Arkansas, Oklahoma, Indiana, Texas ve California gibi eyaletlere de göç ettiği, Meluncan'ların hareketliliği, zorluklar ve toplumsal önyargılar

karşısında kendi yollarını çizme konusundaki dayanıklılıkları, uyum sağlama yeteneklerini ve kararlılıkları ortaya koyulmuştur.

Meluncan'lara dair bilgiler kısmında bir diğer önemli husus da Meluncan toplumunun oluşumunu irdelemek olmuştur. 'Meluncan' teriminin kökenleri ve barındırdığı karmaşıklıklar derinlemesine incelenmiştir. Amerikan yerlileri, Avrupalılar ve Afrikalılar arasındaki etkileşimlerle şekillenen çok kültürlü bir kimliğe sahip olan Meluncan'ların oluşumuyla ilgili çeşitli teoriler ve tarihsel bağlamları ele alınarak, Meluncan'ların esrarengiz kimliğine katkıda bulunan çeşitli mirasları ve kültürel bağlantıları vurgulanıp, 'Meluncan' terimi üzerindeki olası Fransız, Portekiz ve Türk gibi toplumların etkileri tartışılmıştır. Ek olarak, terimin dilsel ve tarihsel köklerine ve de Meluncan toplumunu şekillendiren karmaşık etkilere ışık tutulmuştur.

Meluncan'ların oluşumunun, Amerikan yerlileri, Avrupalılar ve Afrikalılar da dahil olmak üzere çeşitli etnik grupların karmaşık bir şekilde birbirine karışmasıyla gerçekleştiğine inanıldığı vurgulanmıştır. Buna paralel olarak, yüzyıllar boyunca Amerika Birleşik Devletleri'nin Appalachia bölgesindeki bu popülasyonlar arasındaki etkileşimlerin Meluncan topluluğunun ortaya çıkmasına yol açtığı ortaya koyulmuştur. Meluncan'ların kökenlerinin; Fransız ve Portekiz keşiflerinin Amerika'daki varlığının yanı sıra diğer kültürel bağlantılardan etkilendiğini öne süren teorilerle birlikte bir tartışma ve spekülasyon konusu olmaya devam ettiğine dikkat edilmiştir. Meluncan'ların, atalarının çeşitli mirası ve Amerika'daki karmaşık kültürel alışveriş tarihini yansıtan çok kültürlü bir kimliği temsil ettikleri ortaya konulmuştur.

Meluncan'ların oluşumunda incelenen karma ırklar kapsamında Meluncan'ların kökenlerine ilişkin teoriler tartışılmıştır. Karma ırlı bir popülasyon olan Meluncan'ların genetik kökenleri hususunda, Meluncan'ları Kuzey Afrika, Akdeniz bölgeleri ve İrlanda'daki popülasyonlarla ilişkilendiren analizler de dahil olmak üzere yıllar içinde yürütülen çalışmalar vurgulanmıştır. Meluncan'ların kökenlerini doğru bir şekilde belirlemek için daha büyük örneklem boyutlarıyla daha kapsamlı genetik çalışmalara duyulan ihtiyaç irdelenmiştir. Ek olarak, sınırlı kayıtlar ve taraflı yorumlar nedeniyle tarihçilerin Meluncan'ların ilk tarihi kayıtlarını anlamada karşılaştıkları zorluklara da

değinilmiş ilk araştırmacıların katkılarından ve daha yeni çalışmalardan da bahsedilerek, Meluncan'ların karmaşık mirasına dair farkındalıklar sağlanmışır.

Güney Appalachia'da yoğunlaşmış karma ırklı bir grup olan Meluncan'ların genetik kökenleri de aydınlatılmışır. Meluncan'ların atalarını doğru bir şekilde tespit etmek için daha büyük örneklem boyutlarıyla daha kapsamlı genetik araştırmaların gerekliliğine değinilmişır. Geçmişten bugüne; Meluncan'ların karmaşık mirasını ortaya çıkarmadaki birçok araştırmacı ve bilim insanının önemli roller oynadıkları ortaya koyulmuşır

Bu kısmın ardından Meluncan'ların Portekizli olduklarını iddia eden teoriler hakkında bilgi verilmişır. Amerika'nın güneydoğusunda yaşayan Meluncan'ların potansiyel Portekiz kökenlerine ve onların Cherokee Kızılderilileriyle olan bağlantılarına ilişkin ayrıntılı bir araştırma sunulmuşır. Meluncan'ların Portekiz kökeninin hipotezini desteklemek için tarihsel araştırmalardan, arkeolojik çalışmalardan ve dilbilimsel analizlerden yararlanılmışır. İlk İspanyol keşif gezileri, Fransız ve İspanyol sömürge faaliyetleri ve bölgedeki diğer Avrupalı güçlerle etkileşimler gibi tarihi olaylara atıfta bulunularak, 16. yüzyılda Amerika'nın güneydoğusunda Portekizlilerin varlığı ortaya konulmuşır.

Dahası, Portekiz'deki farklı ırkların karışımını ve Portekiz halkının farklı ortamlara uyum sağlama yeteneğine dikkat çekilerek, bu faktörlerin Meluncan'ların nesiller boyunca hayatta kalmasına ve kimliğine katkıda bulunmuş olabileceği söylenmişır. Cherokee ve Portekizce kelimeler arasındaki dilsel benzerliklerin yanı sıra, ilk keşif gezileri sırasında yerli kabileler arasında karşılaşılan Avrupa'ya dair izlere ilişkin açıklamalar, bölgedeki Portekiz etkisini daha da güçlendirmişır.

Meluncan'ların Portekizli olup olmadığı teorilerinin ele alınmasının ardından, onların Türk olup olmadığı tartışılmışır. Osmanlı İmparatorluğu, Portekiz, İspanyol ve diğer Akdeniz güçleri arasındaki etkileşimleri içeren çeşitli tarihi olaylar tartışılmış ve bu toplumlar arasında esir, köle ve mahkumların alınıp takas edildiği vurgulanmışır. Osmanlı İmparatorluğu ve Avrupalı güçlerin dahil olduğu çatışmalar sırasında yakalanan veya köle olarak ele geçirilen bireylerin sonunda Amerika'ya, özellikle Brezilya ve Brezilya gibi

bölgelere gidebilmiş olabilecekleri öne sürülmüştür. Bu spekülasyonun, savaflara, deniz çatışmalarına ve Türkler, Mağribiler ve Berberiler de dahil olmak üzere farklı bölgelerden bireylerin yakalanmasına ilişkin tarihsel kayıtlara dayandırıldığı ortaya koyulmuştur.

Meluncan'ların kökenine dair bu bilgilerin ardından Meluncan toplulukların oluşumuna ön ayak olmuş ilk yerleşimler üzerine yoğunlaşmıştır. Amerika'da, Chesapeake Körfezi gibi bölgelerdeki Portekiz varlığına odaklanılarak, Avrupa'nın Kuzey Amerika'daki ilk keşif ve kolonizasyonu ele alınmıştır. Gaspar Corté Real ve João Alvares Faguttdes gibi Portekizli kaşiflerin ve yerleşimcilerin bu süreçlere katılımı tartışılmıştır. Aynı zamanda kayıp gemiler ve gizemli kaybolma hikayeleri de araştırılmış ve Avrupalıların Kuzey Amerika'daki keşif tarihine dahil olduğu ortaya konulmuştur. Ayrıca Meluncan toplumun oluşumunda etkili olan Portekizli yerleşimcilerin bölgedeki kültürel ve genetik etkilerine de değinilmiştir. Koloni dönemindeki etkileşimlerin ve birbirine karışmanın oluşturduğu karmaşıklık, Portekiz'in Kuzey Amerika'daki keşiflerine ilişkin çeşitli tarihsel perspektifler ve yorumlar sunularak, Yeni Dünya'daki erken Avrupa kolonizasyon çabalarının Meluncan topluluğunun oluşumuna etkisinin incelikli bir şekilde anlaşılmasını sağlamıştır.

Bu bilgilerin ve değerlendirmelerin ardından tezde Meluncan'ların toplumda asimile mi yoksa topluma entegre mi oldukları sorusuna cevaplar aranmıştır. Virginia'nın 1924 zorunlu kısırlaştırma ve ırksal karışmayı önleme yasalarının Meluncan'lar gibi ötekileştirilmiş gruplar üzerindeki etkisi tartışılmıştır. Irksal kimlik ve ırklar arası evlilik kısıtlamalarına ilişkin katı yaptırımları uygulayan 1924 tarihli Irksal Bütünlük Yasası'na dikkat çekilmiştir. Ayrıca John Powell, Earnest Cox ve Walter Plecker gibi önemli isimlerin bu ayrımcı yasaların savunuculuğundaki rolünden de bahsedilmiştir. Ayrıca, bu yasaların Amerika'daki toplum ve ırk ilişkileri üzerindeki uzun vadeli etkileri araştırılmış ve eyaletteki karma ırklı bireylerin karşılaştığı zorlukları vurgulanmış ve Meluncan'ların da bunlardan etkilendiği ortaya konulmuştur.

Meluncan'ların kültürel özellikleri de tezde değinilen diğer bir konudur. Appalachia'daki Meluncan topluluğunun kültürel, yaşamsal gibi hayatlarına dair çeşitli yönleri ele alınmıştır. Meluncan'ların eğitimi ile tarihsel süreci tartışılmış, okuma yazma bilmeme ve eğitimin zenginlere yönelik bir arayış olarak algılanması gibi zorlukların altı

çizilmiştir. Ayrıca Meluncan'ların dini uygulamalarına da değinilmiş, Hristiyan inançlarına ve ibadet geleneklerine dikkat çekilmiştir. Ek olarak, azalan tarımsal faaliyetler ve yol altyapısındaki iyileştirmeler de dahil olmak üzere bölgenin değişimi ortaya konulmuştur. Çalışma, Meluncan'ların ana akım toplumda asimilasyonuna, onların dost canlısı sosyal uygulamalarına ve ticari faaliyetlere katılımlarına ışık tutmuştur.

Meluncan'lar'a ait yazın türlerinin irdelendiği bölümde ilk olarak Meluncan'ların en yoğun yaşadığı Appalachia yöresine ait edebiyata da yer verilmiştir. Appalachia bölgesindeki Protestan mezheplerinin uhrevi dünya görüşü ile bunun Appalachia edebiyatı üzerindeki etkisi arasındaki etkileşimi tartışılmıştır. Mezheplerin teolojik farklılıkları ile ortak uhrevi bakış açıları arasındaki zıtlığı vurgulanmıştır. Appalachia edebiyatının laik ve dünyevi doğasının, bölgede yaygın olan uhrevi halk dininden nasıl farklılaştığı ortaya koyulmuştur. Jesse Stuart, Harriette Simpson Arnow ve James Still gibi yazarların eserleri aracılığıyla, Appalachia edebiyatının dünyevi deneyimlere nasıl odaklandığı, manevi ve uhrevi yönelime ilişkin geleneksel görüşe nasıl meydan okuduğu gösterilmiştir. Ek olarak, edebiyatta tasvir edilen deneyimler, sözlü gelenekler ve Appalachia'daki yaşamın seküler yönleri araştırılmıştır. Aynı zamanda bireylerin cenneti soyut manevi alemlerden ziyade tanıdık deneyimlerle ilişkilendirdiği onların geleneğindeki cennet kavramı da ele alınmıştır. Tüm bunlar Meluncan eserlerinde olduğu gibi Appalachia bölgesindeki din, kültür ve edebiyat arasındaki ilişkiye dair incelikli bir bakış açısı sunmuştur.

Meluncan'ları içeren Appalachia edebiyatında, Meluncan biyografi ve otobiyografilerini inceleyebilmek için, Appalachia edebiyatındaki biyografi, otobiyografi ve anı yazılarının nitelikleri ele alınmıştır. Bu amaçla özellikle Appalachia bölgesinin, bireylerin kimliklerini ve yaşam deneyimlerini şekillendirmedeki etkisi araştırılmıştır. Çalışma, Appalachia'daki yaşamın karmaşıklıklarını araştıran, bölgenin hem zorluklarını hem de kurtarıcı niteliklerini sergileyen çeşitli otobiyografik çalışmaları tartışmıştır. Ek olarak, Appalachia deneyiminin çok yönlü doğasını yakalamanın önemi vurgulanarak, Appalachia biyografilerinde sunulan farklı bakış açılarına da değinilmiştir. Kişisel anlatılar ve tarihsel bağlamın bir karışımı aracılığıyla, Appalachia edebiyatında yerin önemi ve biyografik çalışmalar yoluyla Appalachia yaşamının çeşitli yorumları ortaya konmuştur.

Appalachia edebiyatında biyografi ve otobiyografi yazınına dair açıklamaların ardından, Appalachia edebiyatındaki Meluncan'ların temsili açıklanmıştır. Appalachia bölgesinde yaşayan bu eşsiz insan grubuyla ilgili yinelenen temalar, efsaneler ve varsayımlar vurgulanarak Meluncan'ların edebi eserlerdeki temsilleri tartışılmıştır. Meluncan'ları çevreleyen farklı folkloru, Meluncanların içerisindekilerin ve dışarındakilerin kurgularındaki tasvirleri üzerindeki etkisi ve edebiyatta sunulan efsanevi imaj ile Meluncan'ların ampirik gerçekliği arasındaki boşluk ortaya konulmuştur. Ek olarak, Mahala Collins Mullins efsanesi ve Meluncan'ların belirli soyadları ve özellikleri gibi onlara ilişkin belirli hikayeler ve fikirler, edebi eserlerde nasıl tasvir edildikleri bağlamında sunulmuştur.

Meluncan'ların edebi eserlerde temsilleri bağlamında ilk olarak drama alanında örneklemir irdelenmiştir. Bu bağlamda tek örnek *Walk Toward the Sunset* adlı dramadır. Bu eser Meluncan halkının beyaz üstünlüğü bağlamında karşılaştığı ötekileştirme ve adaletsizliklere odaklanmıştır. Oyunda, hem beyaz hem de Meluncan topluluklarının ilişkilerine karşı önyargılara mücadele eden Pat Gibson, Allisee Bowlin, Vance Johnson ve Cora Sylvester gibi karakterlerin yer aldığı ortaya konulmuştur. Oyun yazarı Kermit Hunter'ın, Meluncan'lar hakkındaki tarihsel gerçekliği yansıtmak için Gibson ve Bowlin gibi tipik Meluncan soyadlarını İngilizce adlar ile birleştirerek Meluncan'lara ait oyunu oluşturduğu ortaya konulmuştur. Gerçekleri ortaya koymasına rağmen oyun, karakter gelişimi eksikliği ve bireylerin tek boyutlu tasviri nedeniyle eleştirilmiştir. İki perdeden oluşan oyun, Meluncan tarihindeki önemli olayları öne çıkarmış ve bu dışlanmış grubun karşılaştığı zorluklar hakkında farkındalık yaratmayı amaçlamıştır. İlk kez 1969 yılında sahnelenen oyunun, toplumun Meluncan'lara yönelik tutumlarını değiştirerek onların toplumda saygınlık kazanmasını amaçladığı vurgulanmıştır.

Meluncan'ların drama türündeki eserlerdeki temsillerinin ardından Meluncan'ları en çok barındıran ve en fazla sayıda olan edebi eser olarak romanlara bakılmıştır. Romanların; Avrupalı, Afrikalı ve Kızılderili kökenli karışık bir grup insan olan Meluncan'ların karmaşık tarihini ve kültürel önemini araştırdığı ortaya konulmuştur. Romanlarda, Kennedy ve Dromgoole gibi kişilerin Meluncan'ların kökenlerini ve kimliklerini ortaya çıkarma çabalarının var olduğu, karşılaştıkları önyargılara ve

stereotiplere ışık tutulduğu görülmüştür. Romanlardaki anlatı, yerleşik inançlara meydan okuma ve tarihsel anlatıları yeniden şekillendirmede kurgunun gücünü vurgulamıştır. Çeşitli romanlarda, Meluncan karakterlerinin tasviri yoluyla; kimliklerinin, mücadelelerinin ve dayanıklılıklarının karmaşıklıklarının canlı bir şekilde tasvir edilişi ve sıklıkla yanlış anlaşılan bu grup hakkında daha etkin bir anlayış sunulduğu ortaya konulmuştur.

Tüm bu art alan bilgilerinin ışığında Meluncan biyografi ve otobiyografi eserlerinin incelenmesi mümkün olmuştur. İlk olarak Meluncan'lara dair otobiyografik eserler ele alınmıştır. Bu bağlamda sayıca az olan Meluncan'lara dair biyografik eserler arasından seçilen üç eserden ilki olan *My Melungeon Heritage: A Story of Life on Newman's Ridge* analiz edilmiştir. Eserde, yazar Johnson'ın kişisel düşünceleri aracılığıyla Meluncan kimliğinin ve mirasının karmaşık dokusunu derinlemesine incelediği ortaya koyulmuştur. Johnson'ın anlatımı, Meluncan'lar hakkındaki stereotiplere ve yanlış anlamalara meydan okur; topluluğunun temizliğini, dayanıklılığını ve gururunu vurgular. Meluncan'ların farklı kökenlerini, güçlü akrabalık duygusunu, kültürel uygulamalarını, maneviyatını ve kalıcı dirençliliğini irdeler. Johnson'ın aile tarihini araştırması, Meluncan mirasının karmaşıklığını ve zenginliğini ortaya koyar ve kültürel kimliklerine çok yönlü bir bakış sunar. Çalışmanın, kişisel anlatılar ve tarihsel anlatımlar aracılığıyla, Meluncan'ların eşsiz kültürel dokusunu şekillendiren çeşitli gelenekleri, inançları ve uygulamaları aydınlattığı ortaya koyulmuştur.

Bu eserin ardından Meluncan'lara dair otobiyografik eser bağlamında seçilen diğer eser *Kinfolks: Falling Off the Family Tree* olmuştur. Alther'in eserinin; etnik köken, kültürel çeşitlilik, kişisel mücadeleler ve zafer temalarını bir araya getiren bir roman olduğu ortaya konulmuştur. Hikâye, yazarın kendi deneyimlerini ve düşüncelerini yansıtarak kimlik, miras ve aidiyet meseleleriyle boğuşan bir kahramanı konu almaktadır. Kahramanın kendini keşfetme yolculuğu, aile dinamikleri ve kültürel etkiler aracılığıyla roman, çoklu etnik kimlikler arasında gezinmenin karmaşıklıklarını araştırır ve Meluncan'lar gibi ötekileştirilmiş toplulukları çevreleyen stereotiplere meydan okur. Alther, kültürel çeşitliliğin zenginliğini ve farklı topluluklar arasındaki birlik potansiyelini kutlarken, etnik kökene ilişkin önyargılar ve peşin hükümlerle yüzleşmeye davet eder.

Anlatının, insan kimliğinin dinamik bir yönü olarak etnisitenin bir incelemesini sunduğu ve insanları başkalarıyla etkileşimde kültürel mirasın, anlayışın ve empatinin önemi üzerinde düşünmeye davet ettiği ortaya konulmuştur.

Bu otobiyografik eserlerin incelenmesinde son eser olarak *My Bones Are Red: A Spiritual Journey With A Triracial People in the Americas* ele alınmıştır. Waak tarafından yazılan eserde karmaşık ve çoğu zaman belirsiz bir tarihe sahip, üç ırklı bir grup olan Meluncan'lar hakkında bir araştırma sunulmuştur. Waak, kişisel düşünce ve tarihsel araştırmayı harmanlayarak Meluncan'ların otobiyografik unsurlarını derinlemesine incelemiş, onların mücadelelerine, zaferlerine ve kimlik arayışlarına ışık tutmuştur. Eser, Waak'ın kişisel kendini keşfetme yolculuğunu Meluncan'ların anlatısıyla iç içe geçirerek çok kültürlülük, dayanıklılık, kültürel miras ve topluluk bağları temalarını vurgulamıştır. Waak'ın, iç gözlem ve araştırma yoluyla Meluncan'ların dirençliliğini ve yaratıcılığını ortaya çıkardığı ve onların zorluklar karşısında başarılı olma yeteneklerini vurguladığı ortaya koyulmuştur. Eser, Meluncan'ların çeşitli miraslarını ve kültürel geleneklerini kutlamış, onların manevi inançlarını, müziklerini, hikâye anlatımlarını ve üç ırklı köklerini yansıtan mutfak uygulamalarını sergilemiştir. Eserin, Meluncan'ların kalıcı mirasının ve kendini keşfetmenin ve kültürel anlayışın dönüştürücü gücünün bir kanıtı olarak hizmet ettiği ortaya konulmuştur.

Bu üç otobiyografik eserdeki benzerlik ve farklılıkların irdelenmesi bağlamında benzerlikler kapsamında ilk olarak *My Melungeon Heritage* eserinden bashetmek mümkündür. Üç eserin de Meluncan halkının karmaşık tarihini ve kimliğini derinlemesine inceleyen eserler olması bağlamında, *My Melungeon Heritage* eseri Meluncan topluluğu içindeki kişisel deneyimlere, aile geçmişlerine ve kültürel bağlantılara odaklanmış, kimlik, miras ve topluluk temalarını araştırmıştır. *Kinfolks Falling off the Family Tree* eseri aile ilişkilerini, kendini keşfetmeyi ve kimliğin karmaşıklıklarını kurgu ve gerçekliğin bir karışımı yoluyla araştırmıştır. *My Bones Are Red* eseri, aidiyet, miras ve kimlik temalarını inceleyerek yazarın Meluncan deneyimi bağlamında kişisel kendini keşfetme yolculuğunu derinlemesine incelemiştir.

Anlatı bağlamında, *My Melungeon Heritage* eseri Meluncan tarihi içindeki bireysel deneyimlere ışık tutmak için otobiyografik unsurlardan ve kişisel düşüncelerden

yararlanmıştır. *Kinfolks Falling From the Family Tree* eseri aile ilişkilerinin, kendini keşfetmenin ve kimliğin inceliklerini derinlemesine keşfetmek için kişisel deneyimleri ve düşünceleri birleştirmiştir. *My Bones are Red* eseri yazarın Meluncan'ların da içinde olduğu bu üç ırklı toplulukla bağlantısına son derece kişisel ve iç gözlemsel bir bakış sağlamak için otobiyografik unsurları Meluncan anlatısıyla iç içe geçirmiştir.

Bu benzer noktaların ardından kültürel özellikler bağlamında her üç eser de Meluncan topluluğu içindeki kültürel dayanıklılığın ve toplumsal bağlarının önemini vurgulamıştır. Meluncan'ların çok kültürlü geçmişleri nedeniyle karşılaştıkları zorluklara ve ırksal ayrımcılığın olduğu bir toplumda benzersiz bir kültürel kimliğe sahip olmanın karmaşıklığına değinmişlerdir. Toplumu birleştiren çok kültürlü etkileri yansıtarak Meluncan kültürünün kutlanmasında ve kimliklerinin şekillendirilmesinde etkili özellikleri vurgulamışlardır. Her üç eser de Meluncan topluluğunun miraslarını ve geleneklerini korumadaki kültürel dayanıklılığına değinmiştir.

Benzerliklerin ardından üç eser arasındaki farklılıklara değinmek kapsamında kültürel özelliklere bakmak önemlidir. *My Melungeon Heritage* eseri Meluncan halkının kültürel mirasını, topluluk bağlantılarını ve ortak deneyimlerini vurgularken, *Kinfolks Falling From the Family Tree* eseri Meluncan mirası bağlamında aile dinamiklerinin karmaşıklıklarını ve kimlik arayışını araştırmıştır. *My Bones Are Red* eseri ise Meluncan kültürünün ayrılmaz parçaları olan manevi ve müzikal unsurlara odaklanmış ve onların kimliklerini şekillendiren çok kültürlü etkilerin altını çizmiştir.

İrdelenmesi gereken bir diğer unsur da kimlik olmuştur. Bu kapsamda *My Melungeon Heritage* eseri Meluncan topluluğu içindeki kimlik, miras ve kendini keşfetme temalarını derinlemesine incelemiştir. *Kinfolks Falling off The Family Tree* eseri ise farklı bir bakış açısıyla aile ilişkilerinin inceliklerini ve kişinin kimliğini ortaya çıkarmanın zorluklarını araştırmıştır. *My Bones Are Red* eseri ise yazarın üç ırklı Meluncan topluluğuyla olan kişisel bağlantısını ve benzersiz bir kültürel kimliğe ulaşmanın karmaşıklığını incelemiştir.

Temelde, bu eserlerin her biri Meluncan mirası ve kimliğinin daha derinlemesine anlaşılmasına katkıda bulunurken, bunu farklı anlatı yaklaşımları, tematik odaklar ve kültürel yönler ve karşılaştıkları zorlukların araştırılması yoluyla yapmıştır.

Meluncan'lar üzerine olan bu üç otobiyografik eserin incelemesinin ardından bu topluluğa ait seçilmiş üç biyografik eser incelenmiştir. İlk olarak *The Melungeons: The Resurrection of a Proud People* eseri incelenmiştir. Eserin yazarı Kennedy tarihsel olarak dışlanmış ve yanlış anlaşılmış bir grup olan Meluncan mirasını keşfetme yolculuğunu derinlemesine ele almıştır. Roman, Meluncan'ların kimliklerini geri kazanmada, karmaşık şecerelerini çözmede ve haklardan mahrum bırakma ve toprak hırsızlığı gibi tarihsel adaletsizliklerin üstesinden gelmede karşılaştıkları zorlukları vurgulamıştır. Yazar, işbirlikçi keşif ve ortak hikâye anlatımı yoluyla Meluncan topluluğu içindeki çeşitlilik, dayanıklılık ve gururdaki birliğin önemini vurgulamıştır. Anlatı, çok kültürlülüğü bir güç kaynağı olarak övmüş ve Meluncan'lar arasındaki etnik kökenin dinamik doğasını sergilemiştir. Utanç, kimlik mücadeleleri, tarihsel yer değiştirme ve kültürel kayıp temaları da incelenmiş ve sonuçta mirası benimseme, çeşitliliği kutlama ve Meluncan'ların dirençli ruhunu onurlandırma çağrısı ortaya konulmuştur.

Tez çalışmasında incelenen diğer biyografik eser *Melungeons Footprints From the Past* olmuştur. Goins tarafından yazılan eserde metin, karmaşık bir tarihe ve kökene sahip bir grup olan Meluncan'ların kültürel mirası, kimliği, zorlukları ve dayanıklılığı gibi çeşitli temaları ele almıştır. Goins'in, Meluncan'ların kökenlerinin, göç kalıplarının ve toplumsal algıların canlı bir resmini çizmek için tarihsel araştırmaları, DNA kanıtlarını ve kişisel anlatıları titizlikle birleştirdiği ortaya konulmuştur. Eserde vurgulanan önemli temalardan biri de fiziksel, sosyal ve kültürel yönleri kapsayan yerinden edilme olmuştur. Meluncan'ların yeni bölgelere taşınma, toplumsal stereotiplerle baş etme ve ayrımcılık ve önyargıya böylelikle de kültürel geleneklerini koruma konusunda zorluklarla karşılaştıkları irdelenmiştir. Bu olumsuzluklara rağmen Meluncan'ların dayanıklılık, azim ve güçlü bir topluluk duygusu sergileyerek miraslarının nesiller boyunca devamlılık sağladıkları vurgulanmıştır.

Eserdeki biyografik öğeler, Meluncan'ların yaşamları, soyları ve kültürel mirasına dair içgörüler sunarak bu esrarengiz grubu çevreleyen gizemleri açığa çıkarmıştır.

Goins'in onların soy kökenlerini ve göç yollarını takip etmeye olan bağlılığı, araştırmasının ve hikâye anlatımının derinliğini ortaya koymuş ve Meluncan'ların tarihini ve kimliğini anlamanın önemini vurgulamıştır. Genel olarak, Meluncan'ların çok yönlü bir temsilini sunularak onların karmaşık kimliklerine, yaşadıkları zorluklarına ve kültürel önemine ışık tuttuğu ortaya konulmuştur. Goins'in, tarihi kayıtlar, DNA kanıtları ve kişisel anlatıların bir kombinasyonu aracılığıyla, Meluncan'ların mirasının gelecek nesiller için korunmasını vurguladığı irdelenmiştir.

Bu iki biyografik eserin incelemesinin ardından incelenen biyografik eser *Lest We Forget The Melungeon Colony of Newman's Ridge* (2000). Callahan tarafından kaleme alınan eserde, yazarın yetişkinlik döneminde Meluncan soyunu ortaya çıkardıktan sonra çıktığı kendini keşfetme yolculuğu ortaya konulmuştur. Anlatı, yazarın Meluncan mirasıyla, aile geçmişiyle kişisel bağlantısını ve Meluncan'ların fiziksel tanımları hakkındaki düşüncelerini sunmuştur. Meluncan'ların yerel kimliklerini korumada karşılaştıkları zorluklar, topluluk içinde Akdeniz, Afrika ve Amerikan yerlilerinin etkileriyle kültürel birleşim ve zorla yer değiştirme ve toplumsal baskılara rağmen miraslarını koruma konusunda gösterdikleri dayanıklılığı vurguladığı irdelenmiştir. Eser, Meluncan kimliğinin karmaşıklığını ve zenginliğine vurgu yapılmıştır.

Üç biyografik eserde benzerlikler kapsamında kimliğin, mirasın ve Meluncan topluluğunun karşılaştığı mücadelelerin araştırılmasına odaklanmıştır. Gizli gerçekleri ortaya çıkarmanın, kültürel mirasa sahip çıkmanın ve dışlanmış bir grup olan Meluncan'ların tarihsel adaletsizlikler karşısında dayanıklılığının önemi vurgulanmıştır.

Ayrıca bu eserler, Meluncan deneyiminin kapsamlı bir tasvirini sunarak topluluğun dayanıklılığını, kültürel zenginliğini ve süregelen tanınma ve haysiyet arayışını sergilemiştir. Meluncan kimliğinin ve mirasının karmaşıklığını derinlemesine inceleyerek, ötekileştirilmiş toplulukların kültürel miraslarını koruma ve tarihteki yerlerini geri alma konusunda karşılaştıkları zorlukların daha derinlemesine anlaşılmasına katkıda bulunmuşlardır.

Eserlerin incelenmesinde birbirinden farklılıkları da göze çarpmaktadır. *The Resurrection of a Proud People* eserinde Meluncan'ların gururlarını ve kültürel

kimliklerini yeniden keşfetmeye yönelik kollektif yolculuk ortaya konulmuştur. Yazar, işbirlikçi hikâye anlatımının gücünü ve kişisel ve kollektif tarihleri anlamada ortak anlatıların önemini vurgulamıştır. Eser, Meluncan'ların kendilerini keşfetme arayışlarını ve miraslarını korumada karşılaştıkları zorlukları sergilemiştir.

Jack Goings tarafından yazılmış *Foot Prints From the Past* ise daha çok Meluncan'ların kültürel yaşantıları ve geleneklerini derinlemesine inceleyerek onların mirasını ve kimliğini şekillendiren etkilerin altını çizmiştir. Yazarın Meluncan mirası, aile hikayesi ve Meluncan'lara ait onu da dahil eden geçmişle yüzleşmesi irdelenmiştir.

Lest We Forget eserinde ise, yazarın Meluncan köklerini keşfetmeye yönelik kişisel yolculuğu ve bunun kendi benlik duygusu üzerindeki etkisi araştırılmıştır. Eser, biyografik öğeler aracılığıyla yazarın Meluncan mirası hakkındaki düşüncelerini derinlemesine incelemiş, aile geçmişi ve fiziksel özellikleri, Meluncan mirasıyla kişisel bağlantısının derinlemesine anlaşılmasını sağlamıştır. Yazarın Meluncan köklerine ilişkin kişisel araştırmasına odaklanmış ve bireysel kendini keşfetme yolculuğunun ve kişisel ve kollektif tarihleri uzlaştırmanın karmaşıklığının altını çizmiştir.

Böylece üç eserde Meluncan'lara dair çeşitli temsiller ortaya koymuşlardır. Genel olarak, her eser Meluncan topluluğunun anlatımına katkıda bulunurken, topluluk içindeki zorluklara, kültürel zenginliğe ve kişisel yolculuklara dair farklı bakış açıları sunmuştur.

Eserlerin teoriler bağlamında analizi de tezde ortaya konulmuştur. *My Melungeon Heritage*, *Kinfolks: Falling Off the Family Tree*, ve *My Bones Are Red* eserleri, otobiyografi teorileri bağlamında incelendiğinde, kimlik, miras ve aidiyet temalarının derinlemesine işlendiği metinler olarak öne çıkmaktadır. Bu eserler, yazarların kişisel deneyimlerini ve aile geçmişlerini keşfederken, aynı zamanda daha geniş kültürel ve toplumsal bağlamları da ele alır.

Her üç eser de yazarların kimlik arayışlarını ve miraslarını keşfetme süreçlerini anlatır. Örneğin, Waak'ın *My Bones Are Red* adlı eserinde, Meluncan topluluğunun üç ırklı kimliği ve bu kimliğin getirdiği zorluklar üzerinde durulmaktadır. Waak, kişisel anlatısı aracılığıyla yalnızca kendi köklerini değil, aynı zamanda Meluncan'ların tarihsel dışlanma

ve kimlik mücadelesini de vurgular. Bu bağlamda, otobiyografi, bireyin kendi kimliğini anlaması için bir araç olarak işlev görür.

Alther'in *Kinfolks: Falling Off the Family Tree* eseri, yazarın Meluncan kökenlerini araştırırken yaşadığı içsel çatışmaları ve kültürel kimlik mücadelesini ele alır. Alther, ebeveynlerinin farklı geçmişleri nedeniyle sık sık kültürel kimliğiyle boğuştuğunu ifade eder ve bu durum, onun benlik duygusunu şekillendirir. Bu eser, otobiyografik anlatının, bireyin kültürel aidiyetini ve kimliğini anlamada nasıl bir rol oynadığını gösterir.

Johnson'un *My Melungeon Heritage* eseri, Meluncan deneyimindeki kimlik ve topluluk karmaşıklıklarına dair bir tanıklık sunar. Johnson, kişisel anekdotları ve anılarını paylaşarak, Meluncan halkı hakkındaki yaygın klişelere meydan okur ve bu topluluğun tarihsel bağlamını anlamaya çalışır. Bu eser, otobiyografi teorisinin, bireysel deneyimlerin toplumsal ve tarihsel bağlamlarla nasıl etkileşime girdiğini gösterir.

Waak'ın eseri, Meluncan topluluğunun hikayesini ararken, kimliğini ve aidiyetini yeniden kazanma sürecini de ele alır. Bu bağlamda, otobiyografi, bireylerin geçmişleriyle yüzleşmelerine ve bu süreçte iyileşmelerine olanak tanır. Anlatı, bireysel ve kolektif deneyimlerin bir araya gelmesiyle zenginleşir.

Bu eserler, otobiyografi teorileri çerçevesinde, bireylerin kimliklerini, miraslarını ve aidiyetlerini keşfetme süreçlerini derinlemesine incelemektedir. Her biri, kişisel anlatıların toplumsal ve kültürel bağlamlarla nasıl etkileşime girdiğini ve bireylerin geçmişleriyle yüzleşme süreçlerinde nasıl bir rol oynadığını göstermektedir. Bu eserler, otobiyografi yazımının, bireylerin kendilerini anlama ve toplumsal kimliklerini yeniden tanımlama süreçlerinde önemli bir araç olduğunu ortaya koymaktadır.

The Melungeons: Resurrection of a Proud People, *Melungeons: Footprints From the Past*, ve *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* eserleri, Meluncan topluluğunun tarihini ve kimliğini anlamak için biyografi teorileri bağlamında önemli birer kaynak olarak değerlendirilebilir. Bu eserler, bireysel ve toplumsal kimliklerin nasıl şekillendiğini, tarihsel bağlamda nasıl yorumlandığını ve bu süreçte kişisel anlatıların rolünü ele alır.

Kennedy'nin *The Melungeons: Resurrection of a Proud People* adlı eserinde, yazarın kendi kişisel hikayesini Meluncanların tarihine entegre etmesi, biyografi teorilerinin önemli bir yönünü temsil eder. Kişisel deneyimlerin, toplumsal hafızayı ve kimliği nasıl etkilediği üzerine derinlemesine bir bakış sunar. Bu bağlamda, Kennedy'nin kendi kökenlerini keşfetmesi, bireysel ve kolektif kimliklerin nasıl iç içe geçtiğini gösterir.

Melungeons: Footprints From the Past eseri, Meluncan'ların tarihsel olumsuzluklar karşısındaki dayanıklılığını ve toplumsal önyargılara karşı verdikleri mücadeleyi ele alır. Bu eser, sözlü geleneklerin ve kişisel anlatıların, topluluğun kolektif hafızasını nasıl koruduğunu ve güçlendirdiğini vurgular. Goins, tarihi kayıtlar ve DNA analizi ile bu anlatıları birleştirerek, Meluncanların etnik yapısının karmaşıklığını ortaya koyar.

Callahan'ın *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* eseri, Meluncanların tarihine dair kişisel ve toplumsal bir bakış açısı sunar. Bu eser, tarihsel adaletsizliklerin ve damgalamanın etkilerini ele alırken, Meluncanların kimliklerini yeniden kazanmaları ve miraslarını kutlamaları gerektiğini savunur. Bu bağlamda, biyografi teorileri, bireylerin ve toplulukların tarihsel bağlamda nasıl şekillendiğini ve bu süreçteki mücadelelerini anlamak için bir araç olarak kullanılır.

Meluncan topluluğunun kimliği, tarihsel ve kültürel etkileşimler aracılığıyla şekillenir. Bu bağlamda, biyografi teorileri, bireylerin ve toplulukların kimliklerini nasıl inşa ettiklerini ve bu süreçteki zorlukları anlamak için bir çerçeve sunar. Bu eserler, Meluncanların tarihini ve kimliğini anlamak için biyografi teorilerinin nasıl uygulanabileceğine dair zengin bir örnek sunar. Kişisel anlatılar, toplumsal hafıza ve tarihsel bağlam, bu eserlerdeki ana temaları oluşturur ve Meluncanların kimliğini yeniden inşa etme çabalarını gözler önüne serer.

Bu eserler, Melungeon topluluğunun etnik kimliğini ve kültürel mirasını anlamak için de önemli örnekler sunmaktadır. Etnisite teorileri bağlamında bu eserlerin analizi, Melungeonların karmaşık kökenlerini, tarihsel deneyimlerini ve toplumsal kimliklerini incelemeye olanak tanır.

Johnson'ın *My Melungeon Heritage* eseri, etnisite teorileri bağlamında, Meluncan kimliğinin çok katmanlı ve dinamik yapısını ortaya koyarak, bireylerin kimliklerini şekillendiren sosyal, kültürel ve tarihsel unsurları derinlemesine inceler. Eserde, Meluncan'ların etnik kökenleri, soy, dil, din ve gelenekler gibi faktörlerin bir kombinasyonu ile tanımlanırken, bu kimliğin tarihsel bağlamda nasıl evrildiği ve bireylerin kişisel hikayeleri aracılığıyla nasıl yeniden inşa edildiği vurgulanır.

Lisa Alther'in *Kinfolks: Falling off the Family Tree* eseri, kişisel anlatılar aracılığıyla Melungeon mirasını keşfeder. Bu tür kişisel anlatılar, etnik kimliğin bireysel deneyimlerle nasıl şekillendiğini ve toplumsal hafızanın nasıl korunduğunu gösterir. Anlatılar, Melungeonların kültürel çeşitliliğini ve aidiyet arayışını yansıtır.

Waak'ın *My Bones Are Red* eseri, Meluncan'ların ruhsal ve kültürel mirasını incelerken, etnisitenin sadece fiziksel özelliklerle değil, aynı zamanda manevi ve kültürel unsurlarla da bağlantılı olduğunu gösterir. Bu, etnisitenin çok boyutlu bir kavram olduğunu ve bireylerin kimliklerini nasıl inşa ettiklerini anlamak için önemli bir perspektif sunar.

Kennedy'nin *The Melungeons: Resurrection of a Proud People* eseri, Meluncan'ların tarihsel olarak maruz kaldıkları ayrımcılığı ve sosyal dışlanmayı ele alır. Bu bağlamda, etnisite teorileri, Meluncan'ların kimliklerinin nasıl şekillendiğini ve bu kimliklerin toplumsal yapılarla nasıl etkileşimde bulunduğunu anlamak için bir çerçeve sunar.

Goins'in *Melungeons: Footprints From the Past* adlı eseri, Meluncan'ların etnik kimliğinin karmaşıklığını ve çok katmanlı yapısını vurgular. Eser, Meluncan'ların Avrupa, Yerli Amerikalı ve Afrika kökenli bir karışım olduğunu gösteren genetik çalışmalarla desteklenmektedir. Bu durum, etnisitenin sadece biyolojik değil, aynı zamanda kültürel ve sosyal bir inşa olduğunu ortaya koyar.

Callahan'ın *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* eserinde, Meluncanların Kızılderili, Avrupa ve Afrika kökenlerinin bir karışımını temsil ettiğini belirtir. Bu, etnik kimliğin nasıl çok katmanlı ve dinamik bir yapı olduğunu gösterir. Etnisite teorileri, kimliğin sosyal ve tarihsel bağlamda nasıl şekillendiğini anlamaya

yardımcı olur. Meluncan'ların karşılaştığı etnik sınıflandırma zorluklarını ele alır. Nüfus sayımı raporlarındaki tutarsızlıklar, Meluncanların kendilerini nasıl tanımladıkları ve toplumda nasıl algılandıkları üzerinde etkili olmuştur. Bu durum, etnik kimliğin sosyal inşası ve toplumsal algılarla nasıl etkileşimde bulunduğunu gösterir.

Bu eserler, Meluncan'ların tarihsel zorluklar karşısındaki dayanıklılığını ve toplumsal kimliklerini koruma çabalarını da ele alır. Etnisite teorileri, bu dayanıklılığın nasıl oluştuğunu ve toplumsal bağların nasıl güçlendirildiğini anlamak için bir çerçeve sağlar. Dahası, Meluncan'ların etnik kimliğini ve kültürel mirasını anlamak için zengin bir kaynak sunmakta ve etnisite teorileri bağlamında derinlemesine bir analiz imkanı sağlamaktadır. Melungeonların hikayeleri, etnik kimliğin dinamik ve çok katmanlı doğasını ortaya koyarak, toplumsal hafızanın ve kültürel çeşitliliğin önemini vurgular.

Bu eserler, Meluncan topluluğunun kimliği, mirası ve tarihsel deneyimleri üzerine derinlemesine analizler sunarak yerinden olma, memleket ve sürgün teorileri bağlamında özgün bir bakış açısı sağlar.

Johnson, *My Melungeon Heritage* eserinde Meluncan mirasını keşfederken, bireysel ve toplumsal kimliğin nasıl şekillendiğini vurgular. Eser, Meluncanların yerinden edilme deneyimlerini ve bu deneyimlerin topluluk üzerindeki etkilerini ele alır. Johnson, kişisel anekdotlarıyla, Meluncanların kültürel miraslarını koruma çabasını ve bu süreçte karşılaştıkları zorlukları anlatır.

Kinfolks: Falling off the Family Tree eserinde, yazar Meluncanların aile geçmişlerini ve kökenlerini araştırarak, yerinden olma ve kimlik arayışını derinlemesine inceler. Yazar, Meluncanların tarihsel olarak maruz kaldıkları ayrımcılık ve dışlanma ile nasıl başa çıktıklarını ve bu süreçte aile bağlarının önemini vurgular.

Waak'ın *My Bones Are Red* eseri, Meluncanların çok kültürlü mirasını ve bu mirasın kimlik oluşumundaki rolünü araştırır. Eser, Meluncanların tarihsel olarak maruz kaldıkları zorlukları ve bu zorlukların topluluk üzerindeki etkilerini ele alarak, yerinden olma ve kültürel kimlik konularını işler.

Kennedy'nin *The Melungeons: Resurrection of a Proud People* eseri, Meluncanların kökenlerini ve tarihlerini araştırarak, yerinden olma ve kimlik konularını ele alır. Eser, Meluncanların geçmişte yaşadıkları ayrımcılık ve baskılarla nasıl başa çıktıklarını ve bu süreçte topluluklarının nasıl yeniden canlandığını anlatır.

Goins, *Melungeons: Footprints From the Past* eserinde, Meluncanların tarihsel ve kültürel mirasını detaylı bir şekilde inceleyerek, yerinden olma ve kimlik konularını ele alır. Eser, Meluncanların geçmişteki zorluklarına ve bu zorlukların topluluk üzerindeki etkilerine ışık tutar.

Callahan'ın *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* eseri, Meluncanların tarihsel deneyimlerini ve kültürel miraslarını koruma çabasını vurgular. Yazar, yerinden olma ve sürgün temalarını ele alarak, Meluncanların geçmişte yaşadıkları zorlukları ve bu zorlukların topluluk üzerindeki etkilerini anlatır.

Bu eserler, Meluncan topluluğunun yerinden olma, memleket ve sürgün deneyimlerini derinlemesine inceleyerek, kimlik, miras ve toplumsal bağların önemini vurgular. Her biri, Meluncan'ların tarihsel zorluklarıyla başa çıkma yollarını ve bu süreçteki dayanıklılıklarını ortaya koyar.

Bu eserler, Meluncan topluluğunun etnik kimliğini ve kültürel mirasını anlamak için önemli örnekler de sunmaktadır. Her biri, Meluncanların karmaşık geçmişini, sosyal dinamiklerini ve kimlik arayışlarını çeşitli açılardan ele alır.

Johson'ın *My Melungeon Heritage* eseri, Meluncan'ların etnik kimliğini ve kökenlerini keşfetme çabalarını vurgular. Yazar, kişisel deneyimlerini ve aile hikayelerini kullanarak, Meluncan'ların tarihsel olarak nasıl tanımlandığını ve toplum içindeki yerlerini sorgular. Etnik kimlik teorileri açısından, bu eser, bireysel ve toplumsal kimliklerin nasıl şekillendiğini ve tarihsel bağlamın bu süreçteki rolünü inceler.

Alther'in *Kinfolks: Falling off the Family Tree* eseri, anlatılar ve kişisel deneyimlerle Meluncan kökenlerini araştırır. Etnik kimlik teorileri bağlamında, bu eser, bireylerin kendi kimliklerini keşfetme süreçlerini ve aile bağlarının bu süreçteki önemini

ele alır. Alther, Meluncan'ların kimliğini anlamak için geçmişle olan bağlantılarını ve aile tarihini derinlemesine inceler.

Waak'ın *My Bones Are Red* eseri, Meluncan'ların üç ırklı kimliğini ve bu kimliğin bireysel deneyimlerle nasıl iç içe geçtiğini araştırır. Etnik kimlik teorileri açısından, bu eser, çok kültürlülüğün ve karmaşık kimliklerin nasıl deneyimlendiğini ve ifade edildiğini gösterir. Waak, Meluncan'ların kültürel mirasını ve bu mirasın birey üzerindeki etkilerini derinlemesine inceler .

Kennedy'nin *The Melungeons: Resurrection of a Proud People* eseri, Meluncan'ların tarihsel katkılarını ve kimliklerini yeniden keşfetme çabalarını vurgular. Etnik kimlik teorileri bağlamında, bu eser, tarihsel adaletsizliklerin ve sosyal önyargıların Meluncan kimliği üzerindeki etkilerini ele alır. Kennedy, Meluncan'ların geçmişteki zorluklarına rağmen nasıl bir dayanıklılık gösterdiğini ve bu durumun kimliklerini nasıl şekillendirdiğini inceler.

Goins'in *Melungeons: Footprints From the Past* eseri, Meluncan'ların kökenlerini ve tarihsel süreçlerini detaylı bir şekilde araştırır. Etnik kimlik teorileri açısından, bu eser, tarihsel kayıtlar ve DNA analizi gibi yöntemlerle Meluncan kimliğinin karmaşıklığını ve çok katmanlı yapısını ortaya koyar. Goins, Meluncan'ların karşılaştığı sosyal zorlukları ve bu zorlukların kimliklerini nasıl etkilediğini ele alır.

Callahan'ın *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* eseri, Meluncan'ların tarihini anlatılar ile birleştirerek inceler. Etnik kimlik teorileri bağlamında, bu eser, bireysel hikayelerin toplumsal kimlik üzerindeki etkisini ve Meluncan'ların tarihsel bağlamda nasıl bir araya geldiğini araştırır. Callahan, Meluncan'ların geçmişteki deneyimlerinin günümüzdeki kimliklerini nasıl şekillendirdiğini vurgular

Bu eserler, Meluncan topluluğunun etnik kimliğini anlamak için zengin bir kaynak sunmakta ve bireysel, toplumsal ve tarihsel bağlamların bu kimlik üzerindeki etkilerini derinlemesine incelemektedir. Her biri, Meluncanların çok katmanlı kimliklerini ve kültürel miraslarını anlamak için özgün perspektifler sunar.

Meluncan kültürü ve kimliği, çok kültürlülük teorileri bağlamında incelendiğinde, bu eserlerin her biri, Meluncan'ların karmaşık etnik kökenlerini, tarihsel mücadelelerini ve kültürel kimliklerini anlamak için önemli birer kaynak sunar.

Johnson'ın *My Melungeon Heritage* eseri, Meluncan'ların kökenlerini ve kimliklerini araştırarak, çok kültürlülüğün bireyler üzerindeki etkisini vurgular. Meluncan'ların, farklı etnik gruplardan gelen kökleri ve bu köklerin nasıl bir araya geldiği, çok kültürlülüğün bireysel ve toplumsal kimlik üzerindeki etkilerini gösterir. Eser, Meluncan'ların tarihsel olarak maruz kaldıkları ayrımcılığı ve bu durumun kimliklerini nasıl şekillendirdiğini ele alır.

Alther'in *Kinfolks: Falling off the Family Tree* eseri, anlatılar ve kişisel deneyimlerle Meluncan kimliğini keşfeder. Alther, kendi ailesinin Meluncan kökenlerini araştırarak, çok kültürlülüğün bireysel kimlik arayışındaki rolünü ortaya koyar. Bu eser, bireylerin çok kültürlü geçmişleriyle nasıl yüzleştiklerini ve bu geçmişin kimliklerini nasıl etkilediğini derinlemesine inceler.

Waak'ın *My Bones Are Red* eseri, Meluncan'ların üç ırklı kimliğini ve bu kimliğin getirdiği zorlukları ele alır. Waak, Meluncan topluluğunun tarihsel dışlanma ve kimlik mücadelesini anlatırken, çok kültürlülüğün bireyler ve topluluklar üzerindeki etkilerini vurgular. Eser, aidiyet ve miras temaları üzerinden, çok kültürlülüğün bireysel deneyimlerle nasıl iç içe geçtiğini gösterir.

Kennedy'nin *The Melungeons: Resurrection of a Proud People* eseri, Meluncan'ların tarihsel olarak maruz kaldıkları ayrımcılığı ve bu ayrımcılığa karşı verdikleri mücadeleyi inceler. Kennedy, Meluncan'ların çok kültürlü kökenlerini ve bu köklerin nasıl bir araya geldiğini araştırarak, çok kültürlülüğün toplumsal kimlik üzerindeki etkilerini ortaya koyar. Eser, Meluncan'ların kültürel miraslarını yeniden keşfetme çabalarını ve bu süreçteki direnişlerini vurgular.

Goins'in *Melungeons: Footprints From the Past* eseri, Meluncan'ların kökenleri ve kültürel pratikleri üzerine odaklanır. Goins, Meluncan'ların kültürel kimliğinin Avrupa, Kızılderili ve Afrika etkilerinin bir karışımını yansıttığını gösterir. Bu eser, çok

kültürlülüğün tarihsel ve kültürel bağlamda nasıl şekillendiğini ve Meluncan'ların bu bağlamda nasıl bir kimlik geliştirdiğini inceler.

Callahan'ın *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge* eseri, Meluncan'ların tarihsel mücadelelerini ve kültürel miraslarını hatırlatarak, çok kültürlülüğün önemini vurgular. Meluncan'ların geçmişte yaşadıkları zorluklar ve bu zorluklara karşı verdikleri mücadele, çok kültürlülüğün toplumsal hafıza ve kimlik üzerindeki etkilerini gösterir.

Tüm bu eserler, Meluncan'ların çok kültürlü kimliklerini, tarihsel mücadelelerini ve kültürel miraslarını anlamak için önemli birer kaynak görevi görürler. Her biri, çok kültürlülüğün bireyler ve topluluklar üzerindeki etkilerini özgün açılardan ele alarak, Meluncan'ların kimlik arayışındaki karmaşıklıkları ve zorlukları ortaya koyar.

Meluncan topluluğunun incelenmesi, Amerikan toplumundaki marjinal grupların anlaşılmasına katkıda bulunan zengin bir kültürel, tarihi ve edebi anlatılar örgüsünü ortaya koymaktadır. Bu tez, Meluncan'ların tarihsel kökenlerini, kültürel evrimlerini ve edebi temsillerini derinlemesine inceleyerek kapsamlı bir inceleme sunmayı amaçlamıştır. Araştırma, otobiyografik ve biyografik eserleri analiz ederek, bu eşsiz topluluğu tanımlayan kimlik, miras ve dayanıklılık katmanlarını ortaya çıkarmıştır.

Tarihsel olarak göz ardı edilen ve sıklıkla yanlış anlaşılan Meluncan'lar, Amerikan çok kültürlülüğünün karmaşıklıklarının bir kanıtıdır. Soyları, Afrika, Yerli Amerikalı, Avrupalı ve potansiyel olarak Türk ve Portekiz etkileri de dahil olmak üzere çeşitli etnik kökenlerin bir araya gelmesinin örneklerinden biridir.

Meluncan'ların edebi temsillerinin analizi, Amerikan toplumundaki karmaşık konumlarını vurgular. Genellikle mitler ve klişeler aracılığıyla tasvir edilen kimlikleri, kendi anlatıları kadar, dışsal algılar tarafından da şekillendirilmiştir. Bu tez, bu tür klişeleri ortadan kaldırmaya ve Meluncan'ları canlı bir kültürel mirasa sahip dinamik bir topluluk olarak sunmaya katkıda bulunur.

Bu çalışmada benimsenen disiplinler arası yaklaşım, tarih, kültürel çalışmalar ve edebi analizi bir araya getirerek Meluncan'lar hakkında ayrıntılı bir anlayış sağlamıştır.

Hikayelerini Amerikan tarihinin daha geniş bağlamına yerleştirerek, bu araştırma göç, yerinden edilme ve kimlik oluşumunun birbirine bağlılığını göstermektedir. Meluncan'ların deneyimleri, diğer diasporik toplulukların deneyimleriyle yankılanarak, aidiyet ve kimlik gibi evrensel temalara dair içgörüler sunar.

Bu araştırmanın temel katkılarından biri, Meluncan'ların Türk ve Portekiz mirasına olan bağlantılarına odaklanmasıdır. Bu bağlantılar, yalnızca kökenlerine ilişkin anlayışın kapsamını genişletmekle kalmaz, aynı zamanda göçün ve kültürel değişimin küresel boyutlarını da vurgular. Bu tür bağlantılar, küreselleşmiş bir dünyada kimliğin karmaşıklıklarını tam olarak takdir etmek için ulusal sınırların ötesine bakmanın önemini vurgular.

Tez ayrıca, Meluncan'larla ilişkilendirilen birincil bölge olan Appalachia'nın coğrafi ve kültürel önemine ışık tutar. Bu ortam, topluluk yaşamlarını, kültürel uygulamalarını ve daha geniş toplumla etkileşimlerini şekillendirmiştir. Appalachia'yı kültürel ve edebi bir arka plan olarak analiz etmek, yerin kimliği ve hikâye anlatıcılığını nasıl etkilediğine dair anlayışı zenginleştirmiştir.

Bu araştırma Meluncan'ların tarihsel dışlanma ve marjinalleşme karşısındaki dayanıklılığının incelenmesidir. Dış baskılara rağmen bir topluluk ve kültürel devamlılık duygusunu sürdürme yetenekleri, azmin ilham verici bir örneği olarak hizmet eder. Bu çalışma, anlatılarının marjinal gruplar arasında daha geniş direniş ve hayatta kalma kalıplarını nasıl yansıttığını vurgular. Meluncan yaşantılarına dair araştırmalar ve edebi eserler çok sınırlı sayıda olup emekleme aşamasında olan bu alanda onların hayatlarına dair birden fazla ve daha önce incelenmemiş edebi eser ele alınıp yaşantılarına ve de kimliklerine dair yeni bilgiler ortaya konulmuş, alanda daha fazla bilgi bulunulması sağlanılmıştır.

Bu tez, Meluncan çalışmalarında temel bir çalışma olarak hizmet eder ve gelecekteki araştırmalar için bir çerçeve sunar. Çalışma, Meluncan'ların topluma kültürel katkılarının, çağdaş toplumdaki gelişen kimliklerinin ve çeşitli sanatsal ve edebi biçimlerdeki temsillerinin daha fazla araştırılmasını davet eder. Bu tür araştırmalar,

onların Amerikan çok kültürlülüğünü şekillendirmedeki rollerinin anlaşılmasını derinleştirebilir.

Meluncan topluluğu Amerikan çeşitliliğinin karmaşıklıklarını ve zenginliğini bünyesinde barındırmaktadır. Hikayeleri, kimliğin basit anlatılarına meydan okuyarak bunun yerine kültürel melezlik ve dayanıklılık konusunda çok yönlü bir bakış açısı sunar. Bu tez, Meluncan'ların giderek daha fazla tanınmasına katkıda bulunarak, seslerinin yalnızca duyulmasını değil, aynı zamanda Amerikan hikayesinin ayrılmaz bir parçası olarak kutlanmasını sağlar. Bu çalışma sayesinde, onların mirasları insanlar için bir farkındalık ve ilham kaynağı haline gelir.

Bu tez çalışması ile Türkiye'de ve dünyada ilk defa Meluncan'lar'a ait edebi eserler üzerine bir tez ortaya koyulmuştur. Böylelikle tarihsel ve coğrafi anlamda birbirinden çok farklı ve uzak görünen Osmanlı, Türk, Portekiz, Kızılderili gibi birçok farklı ırkların, ve Orta Doğu, Avrupa, Amerika gibi yerlerin, birçok hususta ortak noktaları olan Meluncan'lar üzerine birçok tarihsel, kültürel bilgiler verilmiştir. Bu verilen bilgiler sayesinde de ilk defa Meluncan'lara ait biyografik ve otobiyografik eserler bir tez olarak ilk defa incelenmiştir. Tüm bu araştırmalar ve incelemeler sonucunda da Meluncan'ların hayatlarına dair birçok unsur ve bu unsurların edebi çerçevede analizi ve sunumu mümkün olmuştur. Böylece Türk ve Amerikan topluluklarını birleştirici bir unsur olan ve yüzyıllarca göz ardı edilmiş, ayrımcılığa ve birçok zorluğa maruz kalmış ama yine de var olmuş, ayakta kalmış topluluğun tüm bu yaşantıları daha duyulur olmuştur. Bu tez dünyanın uzak noktalarındaki toplum ve ülkelerin bile birbirine nasıl bağlı olduğunu ortaya koyması, çok kültürlülüğün sunduğu saklı kalmış zenginlikleri ortaya çıkarması bağlamında önemlidir. Böylece Amerika'da unutulmuş ve az sayıda kişiden oluşuyormuş gibi görünen ancak araştırdıkça kalabalık olan ve dünyanın en ücra köşeleriyle bile bağlantısı olan bir topluluğu öğrenmek bu çalışma sayesinde mümkün olduğu için de bu tez önemlidir. ABD'de yaşayan ve Türkiye ile ciddi bağı olan Meluncan toplumu geçmişte var olduğu ve gelecekte de var olacağı için bu toplum üzerinden iki ülkeye dair üretilecek edebi çalışmaların incelenmesinde bu tez bir kaynak ve rehber niteliğinde olacağından bu alana önemli bir katkısı olacaktır.

Bu tezin savunusu: sessiz bir literatürün sesi olmaktır. Bu tez, sessiz bir tarihin yankısını, unutulmuş bir topluluğun kimliğini ve çok kültürlülüğün zenginliğini edebiyat aracılığıyla gün ışığına çıkarmayı hedeflemektedir. Meluncan'lar üzerine yapılan bu çalışma, tarih boyunca ötekileştirilmiş, mitlerle çevrelenmiş ve yanlış anlaşılmış bir topluluğu hak ettiği görünürlüğe kavuşturmanın ötesinde, onların edebi mirasının akademik dünyada tanınması için bir kapı aralamaktadır. Bu tez, sadece bir topluluğun hikayesini anlatmayı değil, aynı zamanda kimlik, kültür ve dayanıklılığın evrensel boyutlarını anlamayı amaçlamaktadır.

Meluncan edebiyatı: henüz emekleme aşamasındadır. Meluncan'lar, tarih boyunca kimliklerini savunmaya ve kültürel miraslarını korumaya çalışırken, hikayelerini otobiyografik ve biyografik eserlerle şekillendirmiştir. Ancak bu eserler, akademik literatürde büyük ölçüde ihmal edilmiştir. Meluncan edebiyatı, hala yeterince tanınmayan ve derinlemesine incelenmeyen bir alan olarak emekleme aşamasındadır. Bu durum, yalnızca Meluncan'ların kültürel değerlerinin değil, aynı zamanda çok kültürlü toplulukların edebi ifadelerinin de eksik temsil edildiğini göstermektedir.

Bu çalışma, Meluncan edebiyatını akademik dünyaya tanıtmayı ve bu alandaki ilk kapsamlı analizlerden biri olmayı hedeflemektedir. Türkiye'de Meluncan'lara ait edebi eserleri ele alan ilk çalışma olan bu tez, literatüre yeni bir soluk getirmekte ve Meluncan edebiyatını hak ettiği akademik ilgiyi görmeye bir adım daha yaklaştırmaktadır.

Edebiyat ve kimlik anlatının gücüdür. Edebiyat, bir topluluğun kimliğini ve tarihini inşa etmek için en güçlü araçlardan biridir. Meluncan'ların otobiyografik eserleri, bireylerin kendi hikayelerini dünyaya duyurma çabasını yansıtırken, biyografik anlatılar, onların tarihsel ve kültürel önemini geniş bir bağlama oturtmaktadır. Bu eserler, yalnızca bireysel ya da toplumsal kimliği anlamakla kalmaz; aynı zamanda önyargılara meydan okuyan ve marjinalleşmeye karşı direnç gösteren bir topluluğun dayanıklılığını gözler önüne serer.

Bu tez, Meluncan edebiyatını yalnızca bir anlatı bütünü olarak değil, bir topluluğun tarihsel ve kültürel yeniden doğuşunun bir aracı olarak konumlandırmaktadır.

Meluncan'ların hikayesi, kimliklerin, kültürlerin ve tarihin nasıl iç içe geçtiğini, edebiyatın bu bağları nasıl görünür kıldığını çarpıcı bir şekilde ortaya koyar.

Meluncan edebiyatı henüz emekleme aşamasında olsa da bu alanda yapılan ilk çalışmalar, onun potansiyelini ve gücünü ortaya koymaya başlamıştır. Bu çalışma, Meluncan'ların edebiyat yoluyla kimliklerini nasıl savunduğunu, dayanıklılıklarını nasıl ifade ettiklerini ve kültürel miraslarını nasıl aktardıklarını analiz ederek, edebiyatın bu topluluk için nasıl bir direniş ve ifade alanı sunduğunu gözler önüne sermektedir.

Bu tez, yalnızca Meluncan'lar için değil, dünya edebiyatı ve kültür çalışmalarında marjinalleşmiş toplulukların seslerini duyurma çabalarına da katkı sunmaktadır. Henüz başlangıç aşamasında olan bu alan, yalnızca Meluncan'ların edebi mirasını değil, aynı zamanda çok kültürlü toplulukların küresel edebiyattaki yerini yeniden düşünmemizi sağlar.

Meluncan edebiyatını ele almak, basit bir tarih anlatımının ötesine geçer. Bu çalışma, toplulukların sesini duyurmanın, unutulmuş hikayelere hayat vermenin ve kültürel mirasları geleceğe taşımanın bir manifestosudur. Meluncan'ların hikayesini öğrenmek, aslında kimliklerimizin derinliklerine inmek, önyargılarımıza meydan okumak ve insanlığın zengin dokusunu anlamaktır.

Bugün, dünyanın farklı köşelerindeki çatışmalar ve kimlik krizleri göz önüne alındığında, Meluncan'ların hikayesi tarihin unutulmuş bir köşesinden güçlü bir yankı olarak yükselir. Bu hikâye, yalnızca geçmişin bir yansıması değil, aynı zamanda geleceğe dair bir rehberdir.

Bu tez, Meluncan edebiyatının henüz emekleme aşamasında olduğu bu dönemde, alanın potansiyelini açığa çıkarmayı ve bu literatürün akademik dünyada hak ettiği yeri bulmasına katkı sağlamayı hedeflemektedir. Meluncan'ların hikayesi, insan olmanın ve kimliklerin nasıl inşa edildiğinin evrensel bir anlatısıdır. Bu çalışma, yalnızca Meluncan'ların hikayesini anlatmakla kalmaz; onların edebiyatını, kimliğini ve kültürel dayanıklılığını kutlamak için bir fırsat sunar.

Meluncan'lar'ın hikayesi, geçmişten geleceğe bir bağ, toplumlar arası bir diyalog ve her bireyin kendine ait bir yer bulma arzusunun evrensel ifadesidir. Bu tez, onların sesini duyurur, hikayelerini onurlandırır ve bizlere edebiyatın, kimlik inşasında ne kadar güçlü bir araç olduğunu yeniden hatırlatır. Meluncan edebiyatı henüz emekleme aşamasındadır, ancak bu tez bu alanın büyümesi ve şekillenmesi için bir temel, bir rehber ve bir ilham kaynağıdır.

KAYNAKLAR DİZİNİ

- Abrams, M. H. (1999). *A Glossary of Literary Terms (7th ed.)*. Boston: Heinle & Heinle - Thomson Learning.
- Alther, L. (2012). *Kinfolks Falling off the Family Tree*. New York: Arcade Publishing.
- Altzinger, F. (2014). *Sürgün ve Sürgünde Travmatik Olan. Sürgün ve Psikanaliz*. Ed. Ayça Gürdal Küey. İstanbul: Bağlam Yayınları.
- Anthony, T. (1998). Forging A Common Present From Mysteries Of Long-Hidden Past Lineage; A Guest For Uncestral Sectors In Appalachians Leads A Researcher To The Melungeon People- And To Controversy. *Los Angeles Times*, A(1), 13-22.
- Baird, C. (2014). *History of Huguenot Emigration to America*. Maryland: Heritage Books.
- Ball, B. (1992). *The Melungeons*. Johnson City: The Overmountain Press, 1992.
- Barrington, L ve Erikson Herron ve Brian Silver. (2003). The Motherland Is Calling: Views of Homeland among Russians in the near Abroad. *World Politics* 55(2), 290-313.
- Barth, F. (1969). *Ethnic Groups and Boundaries, The Social Organization of Culture Difference*. Boston: Little Brown & Co.
- Baumann, G. (1999). *The Multicultural Riddle: Rethinking National, Ethnic, And Religious Identities. In Zones Of Religion*. London: Routledge.
- Beale, C. (1957). American Tri Racial Isolates Eugenics. *Quarterly*, 4(4),187-196.
- Beale, C. (1974). An Overview Of The Phenomenon Of Mixed Racial Isolates In The United States. *American Anthropologist*, 704.
- Benson, J. (1989). Steinbeck: A Defense of Biographical Criticism. *College Literature*, 16(2), 107-116.
- Benton, M. (2005). Literary Biography: The Cinderella Story of Literary Studies. *The Journal of Aesthetic Education*, 39(3), 44-57.

- Benton, M. (2009). *Literary Biography: An Introduction*. Malden: Wiley- Blackwell.
- Bible, J. (1975). *The Melungeons*. Sevierville: Mountain Press.
- Bloom L. (1942). The Acculturation Of The Eastern Cherokee: Historical Aspects. *The North Carolina Historical Review* 19(4), 323-358.
- Blunt, A ve Robyn Dowling. (2006). *Home*. New York: Routledge.
- Brah, A. (1996). *Cartographies Of Diaspora: Contesting Identities*. London: Routledge.
- Brewer, N. B. (1998). *The Girl from Newman's Ridge*. Frankfort Jett Press Publications.
- Briceland, A. (1987). *Western from Virginia. The eExploration of the Virginia California Frontier*. Charlottesville: University Press of Virginia.
- Brodzki, Bella. (1998). *Mothers, Displacement, and Language. Women, Autobiography, Theory: A Reader*. Ed Sidonie Smith ve Julia Watson. Madison: The University of Wisconsin Press.
- Caine, B. (2010). *Biography and History*. London: Palgrave Macmillan.
- Calhoun, C. ve Donald Light ve Suzanne Keller. (1997). *Sociology*. New York: The McGraw-Hill Companies, Inc.
- Callahan, J. (2000). *Lest We Forget: The Melungeon Colony of Newman's Ridge*. Johnson City: Overmountain Press.
- Cambiaire, P. (1934). *East Tennessee and Western Virginia Mountain Ballads: The Last Stand of American Pioneer Civilization*. London: The Mitre Press.
- Converse, P. (1912). The Melungeons. *Southern Collegian*, 1, 59-69.
- Conway, J. K. (1999). *When Memory Speaks*. New York: Vintage.
- Cooke, J. E. (2017). *Stonewall Jackson: A Military Biography*. Norderstedt: Hansebooks Norderstedt.

- Cornell, S ve Douglass Hartmann. (1998). *Ethnicity and Race: Making Identities in a Changing World*. London: Pine Forge Press.
- Crawford, W. T. ve Don Marler ve Jane Parker McManus. (1993). *The Cherry Winche Country: Origins of the Redbones and the Westport Fight*. Woodville: Dogwood Press.
- Crowe, T. R. (2006). *Zoro's Field*. Athens: University of Georgia Press.
- Cunningsworth, A. (1995). *Choosing Your Coursebook*. Oxford: Heinemann.
- Çelik, A. B. (2009). *Etnik Çatışmaların Çözümünde Siyaset Bilimi ve Uyuşmazlık Çözümü Yaklaşımları. Çatışmadan Uzlaşmaya: Kuramlar, Süreçler ve Uygulamalar*. Ed. Nimer Beriker. İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Davis L. (1970). *Pushing for a Happy Ending*. Nashville: Tennessean Magazine.
- De Man, P. (1979). "Autobiography as de-facement". *MLN* 94(5), 919-930.
- Degler C. (1977). *Place Over Time. The Continuity of Southern Distinctiveness*. Baton Rouge: Louisiana State UP.
- Droomgale, W. A. (2018). *The Melungeons*. New York: Franklin Classics.
- Dromgoole, W. A. (1891). The Malungeons. *The Arena*, 3, 472.
- Durant, D. (1981). *Raleighs Last Colony*. New York: Atheneum, 1981.
- Eidheim, H. (1969). *When Ethnic Identity Is a Social Stigma. Ethnic Groups and Boundaries: The Social Organization of Culture Difference*. Ed. Fredrik Barth. London: Allen & Unwin.
- Eley, G. (2008). *A Crooked Line: From Cultural History to the History of Society*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Eriksen, T. H. (2001). *Ethnicity and Nationalism: Anthropological Perspectives*. London: Pluto Press.

- Erkmen, D. (2015). Houses on Wheels: National Attachment, Belonging, and Cosmopolitanism in Narratives of Transnational Professionals. *Studies in Ethnicity and Nationalism* 15(1), 26–47.
- Evans, R. (1979). The Graysville Melungeons, *Tennessee Anthropologist*, 4, 1.
- Figueiredo, C. (1996). *Dicionario de Lingua Portuguesa*. Lisbon: Bertrand.
- Fontes, M. (1991). The Study of the Ballad and Other Portuguese Folk Traditions in North America. *Canadian Ethnic Studies = Etudes Ethniques au Canada* 23(3), 119.
- Foertier, A. M. (1994). Ethnicity. *Paragraph*, 17(3), 213–223.
- Fox, B. (2005). *Moving Out, Finding Home*. Nicholasville: Common Crow Books.
- Freeman, M. (1995). *Rewriting the self. History, Memory, Narrative*. London: Routledge, 1995.
- Freeman, M ve Jens Brockmeier. (2001). *Narrative Integrity: Autobiographical Identity And The Meaning Of The Good Life.. Narrative and Identity*. Ed. Jens Brockmeier ve Donald Carbaugh. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.
- Freyre, G. (1964). *The Masters and the Slaves*. New York: Alfred A. Knopf Incorporated.
- Gallagher, N. (1999). *Breeding Better Vermonters: The Eugenics Project in the Green Mountain State*. Hanover: University Press of New England.
- Geddes, A. (2003). *The Politics of Migration and Immigration in Europe*. London: Sage.
- Geertz, C. (1996). *Primordial Ties, in Hutchinson. Ethnicity*. Ed. John Hutchinson ve Anthony Smith. New York: Oxford University Press.
- Gelles, R. ve Ann Levine. (1995). *Sociology: An introduction*. New York: The McGraw-Hill Companies, Inc.
- Gerber, J. (1994). *The Jews of Spain: A History of the Sephardic Experience*. Florence: Florence Free Press.

- Giddens, A. (1991). *Modernity and Self-identity: Self and Society in The Late Modern Age*. Redwood City: Stanford University Press.
- Gilbert, W. H. (1946). Memorandum Concerning the Characteristics of the Larger Mixed-Blood Racial Islands of the Eastern United States. *Social Forces* 24(4), 438–447.
- Goins, J. (2009). *Footprints From the Past*. Johnson City: Jack H. Goins.
- Goyne, C. (1997). Gowen Research Foundation Newsletter *Gowan Research Foundation*, 10,8.
- Grohse, W. P. (1974). Bill Unpublished Papers 1610-1974 *Tennessee State Library and Archives*, 43, 43.
- Guerin, W ve Earle Labor. (2010). *A Handbook of Critical Approaches to Literature*. Oxford: Oxford University Press.
- Guthrie, J. (1990). Melungeons; Comparisons of Gene Frequency. *Tennessee Anthropologist* XV(1), 1.
- Hackl, A. (2017). Key figure of mobility: the exile. *Social Anthropology*, 25(1), 55.
- Harris, G. W. (2010). *Sut Lovingood*. Whitefish: Kessinger Publishing.
- Henderson, S. (2011). *Feminist Interpretations Of The Home And The Practice Of Dwelling*. (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi). Houston: Rice University.
- Horowitz, D. (1985). *Ethnic Groups In Conflict*. Berkeley: University of California Press.
- Howes, L. ve Daniel Hammett. (2016). Negotiating Identities And Emotional Belonging: Shan In Northern Thailand. *Emotion, Space and Society*, 19, 21–28.
- Hudson, C. (1994). *The Forgotten Centuries: Indians and Europeans in the American South, 1521-1704*. Athens: University of Athens Georgia Press.
- Hunter, K. (1976) *Walk Toward the Sunset*. <https://digital.lib.ecu.edu/50401> adresinden elde edildi.

- Işın, E. (2004). The Neurotic Citizen. *Citizenship Studies*, 8(3), 217–235.
- Ivey, S. (1976). *Oral Printed And Popular Culture Traditions Related To The Melungeons Of Hancock County, Tennessee*. (Yayınlanmamış Doktora Tezi). Bloomington: Indiana University.
- Jenkins, R. (2008). *Rethinking Ethnicity*. London: Sage.
- Johnson E. ve Lewis Sloan. (1971). *South Carolina A documentary Profile of the Palmetto State*. Columbia: University of South Carolina Press Columbia.
- Johnson, M. R. (1997). *My Melungeon Heritage A Story of Life on Newman's Ridge*. Johnson City: The Overmountain Press.
- Joppke, C. (1996). Multiculturalism and Immigration: A Comparison of the Unites States, Germany, and Great Britain. *Theory and Society*. 25(44), 449-500.
- Just, R. (1989). *Triumph of the Ethnos. History and Ethnicity*. Ed Elizabeth Tonkin ve Maryon McDonald. London: Routledge.
- Kennedy, B. (1996). *The Melungeons*. Macon: Mercer University Press.
- Kennedy, B. (1994). *The Melungeons: The Resurrection of a Proud People*. Macon: Mercer University Press.
- Kerby, Anthony Paul. (1991). *Narrative And The Self: Studies In Continental Thought*. Bloomington: Indiana University Press.
- Kinross, L. (1977). *The Ottoman Centuries*. New York: Morrow Quill, 1977.
- Kuhl, S. (1994). *The Nazi Connection; Eugenics, American Racism, and German National Socialism*. New York: Oxford University Press.
- Kymlicka, W. (1995). *Multicultural Citizenship*. New York: Oxford University Press.
- Lam, T ve Schaefer Yeoh. (2004). Negotiating 'Home' and 'National Identity': Chinese-Malaysian Transmigrants In Singapore. *Asia Pacific Viewpoint*, 45(2), 141–164.

- Langdon, B. T. (1998). *The Melungeons: An Annotated Bibliography: References in Both Fiction and Nonfiction*. Brandon: Dogwood Press.
- Lawson, J. (1984). *A New Voyage to Carolina*. Chapel Hill: The University of North Carolina Press.
- Lewis, C ve Albert Loomie. (1953). *The Spanish Jesuit Mission in Virginia 1570-1572* Chapel Hill, University of North Carolina Press.
- Lombardo, P. (2000). Eugenic Laws Against Race Mixing, *Image Archive, American Eugenics Movement* 2(1), 1.
- Louis, W. (1965). *The Elizabethans' America: A Collection of Early Reports by Englishmen on the New World*. London: Edward Arnold.
- Ludin, J. (2014). *Sürgün, Kök, Kriz*. Çev. Bahar Kolbay. *Sürgün ve Psikanaliz*. Ed. Ayça Gürdal Küey. İstanbul: Bağlam Yayınları, 2014.
- Lyday, K. (1982). *Select Mountain Literature of Will Allen Dromgoole*. University of Tennessee Press Knoxville.
- MacPherson, D. (2004). *Women, Home and Irish Identity: Discourses of Domesticity in Ireland, c. 1890-1922*. (Yayınlanmamış Doktora Tezi). University of London, London.
- Magat, I. (1999). Israeli and Japanese Immigrants to Canada: Home, Belonging, and the Territorialization of Identity. *Ethos* 27(2), 119–144.
- Marques O. (1982). *Historia de Portugal: History of Portugal Desde Os Tempos Mais Antigos Ate A Presidencia do sr General Eanes* Lisbon: Palas Editores Lisboa.
- Potter, M ve Thomas Es. (1970). Fort Hill Columbus Ohio *Ohio Historical Society* 1, 35.
- McCrum, S. (1990). *Lovely In Her Bones*. New York: Ballantine Books, 1990.
- McGlothlen, M. (1994). *Melungeons And Other Mestee Groups*. Washington: Library of Congress.

- Milarich, J ve Susan Milbrath. (1989). *First Encounters Spanish Explorations in the Caribbean and the United States 1492-1570*. Gainesville: University of Florida Press.
- Milling, C. (1969). *Red Carolinians*. Columbia: The University of South Carolina Press.
- Mooney, J. (1996). *Myths of the Cherokee*. New York: Dover Publications.
- Morison, S. E. (1971). *The European Discovery of America – The Northern Voyages 500-1600*. New York: Oxford University Press, 1971.
- Nadel, I. B. (1984). *Biography: Fiction, Fact and Form*. Basingstoke: MacMillan.
- Offutt, C. (1999). *Melungeons In Out Of The Woods Stories*. New York: Simon and Schuster.
- Overbay, D. W. (2005). *Windows on the Past*. Macon: Mercer University Press.
- Özbaran, S. (2017). *Osmanlı ve Portekiz: Emperyal ve Kutsal Muhafız ve Multezim*. İstanbul: Tarihçi Kitabevi, 2017. Basılı Yayın.
- Pachter, M. (1979). *The Biographer Himself: An Introduction. Telling Lives the Biographer's Art*. Ed. Marc Pachter. Washington: New Republic Books.
- Park, R. (1967). *The City*. Chicago: University of Chicago Press.
- Pollitzer, S ve William Brown. (1969). Survey of Demography, Anthropometry, and Genetics in the Melungeons of Tennessee: An Isolate of Hybrid Origin in Process of Dissolution. *Hum Biol.* 41(3), 388-400.
- Quinn, D. B. (1985). *Set Fair For Roanoke*. Chapel Hill: University of North Carolina Press.
- Rapport, N. (1997). *Transcendent Individual: Towards A Literary And Liberal Anthropology*. London: Routledge.
- Rhea, J. (2010). *Gibsons and Collins of Hancock County*, Brandon: Dogwood Printing.

- Rice H. (2019). *The Buffalo Ridge Cherokee*. Berwyn Heights: Heritage Books.
- Riedl, N. (1976). *A Survey Of Traditional Architecture And Related Material Folk Culture Patterns In The Normandy Reservoir Coffe County Tennessee Report Of Investigation*. Knoxville: University of Tennessee Press.
- Ritzer, G. (2011). *Küresel Dünya*. Çev. Melih Pekdemir. İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- Rountree, H. (1998). *The Powhatan Indians Of Virginia Their Traditional Culture*. Norman: University of Oklahoma Press.
- Said, E. (2000). *Reflections On Excile: & Other Literary & Cultural Essays*. New York: Granta.
- Santos, J. A. (1994). *As Berlengas e os Piratas*. Lisbon: Academia de Marinha.
- Schaefer, R ve Richard Lamm. (1997). *Sociology: A Brief Introduction*. New York: The McGraw-Hill Companies, Inc.
- Serjeant, R. B. (1963). *The Portuguese off the South Arabian Coast*. Oxford: Clarendon Press.
- Settle, M. L. (2000). *Addie*. New York: Berkley Trade.
- Shachar, A. (2001). *Multicultural Jurisdictions: Cultural Differences And Women's Rights*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Shachar, A. (2005). Religion, State And The Problem Of Gender: New Modes Of Citizenship And Governance In Diverse Societies. *McGill Law Review*. (50), 49-88.
- Shelston, A. (1977). *Biography*. London: Methuen.
- Smith, D. (1993). *The Eugenic Assault on America Scanes in Red, White and Black George*. Fairfax: Mason University Press.
- Smith, L. (2002) Robbed of the Promise of Life: Victim of Va.'s Old Sterilization Law Says Amends Can't End Pain Over Loss." *Washington Post* B(1), 92-103.

- Smith L. (1993). *The Devilz Dream*. New York: Ballantine Books.
- Smith, A. (1991). *National Identity*. London: Penguin Books.
- Smith, S ve Julia Watson. (2001). *Reading Autobiography: A Guide For Interpreting Life Narratives*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Sovine M. (1982). *The Mysterious Melungeons; A Critique Of The Mythological Image*. (Yayınlanmamış Doktora Tezi). University of Kentucky, Lexington.
- Stewart, R. (1952). *The Literature of The South*. New York: Foresman.
- Stick, David. (1983). *Roanoke Island The Begining of English America*. Chapel Hill: University of North Carolina Press.
- Still, J. (1940). *River of Earth*. New York: Viking Press.
- Stuart, J. (1979). *Head o W-Hollow*. Lexington: University Press of Kentucky.
- Tajfel, H. (1981). *Human Groups and Social Categories*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Taylor, C. (1989) *Sources Of The Self*. Cambridge: Harvard University Press.
- Taylor, H. (2009) *Narratives Of Loss, Longing And Daily Life: The Meaning Of Home For Cypriot Refugees In London*. (Yayınlanmamış Doktora Tezi). University of East London, London.
- Ted, A. (1998) Forging a Common Present From Mysteries of Long-Hidden Past Lineage; A Guest For Ancestral Secrets In The Appalachians Leads A Researcher To The Melungeon People And To Controversy. *Los Angeles Times Bulldog* A(1), 13-22.
- Tonkin, E. ve Mayron McDonald. (1989). *Introduction. History and Ethnicity*. Ed. Elizabeth Tonkin. London: Routledge.
- Trent. W. (2010). *William Gilmore Simms*. Whitefish: Kessinger Publishing.

- Tuan, Y. (2001). *Space And Place: The Perspective Of Experience*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Tucker, A. (2000). *The Philosophy and Politics of Czech Dissidence from Patocka to Havel*. Pittsburgh: University of Pittsburgh Press.
- Tymoczko, M. (2006). *Reconceptualizing Translation Theory: Integrating Non- Western Thought about Translation. Translating Others*. Ed. Theo Hermans. Manchester: St Jerome.
- Woolf, V. (1967). *Collected Essays*. New York: Hogarth P.
- Walls, J. (2001). *The Glass Castle*. Apache Junction: Garys Books.
- Wellek, R. ve Austin Warren. (1956). *Theory of Literature*. New York: Harcourt, Brace and World, Inc.
- Weller, J. (1969). *Salvation Is Not Enough Mountain Life and Work*. Lexington: University Press of Kentucky.
- Weller, J. (1965). *Yesterdays People*. Lexington: University Press of Kentucky Lexington.
- Gilbert, W. H. Jr. (1948). Surviving Indian Groups of the Eastern United States. *Report of the Smithsonian Institution* 1, 407-438.
- Woolf, V. (1973). *A Writer's Diary: Being Extracts from the Diary of Virginia Woolf*. New York: Mariner.
- Wright, L. (1981). *The Only Land They Knew. The Tragic Story Of The American Indians In The Old South*. New York: The Free Press Division of MacMillan Publishing Company.
- Yates, D. ve Elizabeth Hirschman (2010). Toward a Genetic Profile of Melungeons in Southern. *Appalachian Journal* 38(1), 92-111.
- Waak, P. A. (2005). *My Bones Are Red A Spritual Journey with A Triracial People In the Americas*. Macon: Mercer University Press.

ÖZGEÇMİŞ

Eğitim

2024-2025	Ahmet Yesevi Üniversitesi Tezsiz Yüksek Lisans İngiliz Dili ve Eğitimi
2023-2024	Ahmet Yesevi Üniversitesi Tezsiz Yüksek Lisans Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi
2020-2021	Ayfon Kocatepe Üniversitesi Tezsiz Yüksek Lisans Turizm Rehberliği
2020-2021	Anadolu Üniversitesi Ön Lisans Aşçılık
2007 – 2010	Ege Üniversitesi Yüksek Lisans Amerikan Kültürü ve Edebiyatı
1999-2003	Ege Üniversitesi Lisans Amerikan Kültürü ve Edebiyatı

Tezler

- 11 Eylül Sonrası Amerikan Filmlerinde Ortadoğulu Kimliklerin Temsili. Yüksek Lisans Tezi. 2010

İş Tecrübesi

2009-	Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Araştırma Görevlisi
2021-	Kültür ve Turizm Bakanlığı

	Profesyonel Bölgesel Turist Rehberi
2022-2023	University of Mississippi
	Modern Languages Department Fulbright Akademisyeni
2003-2009	Milli Eğitim Bakanlığı
	İngilizce Öğretmeni

Üyelikler

2024-	Fulbright Mezunları Derneği Üyesi
2023-	Anadolu Şef Aşçılar Derneği Üyesi
2021-	Antalya Rehberler Odası Üyesi
2017-	Melungeon Heritage Association Üyesi

Hakemlikler

- Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi Yabancı Dil Sorumlusu, Cilt. 2 Sayı 2. (2010)
- Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi Yabancı Dil Sorumlusu, Cilt. 2 Sayı 3. (2010)
- Tarih Kültür ve Sanat Araştırmaları Dergisi Hakemliği. Cilt 4 Sayı 2 (2015)

Yayınlar

Belgeseller

Infamous Characters. Notorious Villains. Andolina Heather, performance by Jacob Gillen, Andrew Gillen,, Jacob Gillen, Kathy Lyday, Onur Kaya Underby Productions/Films. 2020.

Podcastler

Heather Andolina. “Melungeon Voices”. Speakers Arwin Smallwood, Jake Richards, LaTonya Beatty, Lauren Magnussen, Kimberly Knight, Onur Kaya. Underby Productions/Films. 2021

Kitap Bölümleri

Kaya, Onur "Travel Politics: Mirroring Anatolia, Asia Minor And The Greek Islands" Ideological Messaging and the Role of Political Literature. New York: IGI Global, 2017.

Makaleler

Kaya, Onur. Yavas, Nesrin. Melungeon Identities: Search for Roots in N. Brent Kennedy’s The Melungeons. The Resurrection of a Proud People”. Journal of Education Language and Literature. Vol 5 (2024): 1 – 15.

Kaya, Onur “Reflections Of Environmentalist Approach In The Contemporary Turkish Novels Signifying The Need For Conservation And Protection Of Nature” Trakya University Journal of Social Science. Vol.19 No.1 (2017): 19-39.

Kaya, Onur “Illusion of Heaven in New Haven Town In Toni Morrison’s Novel Called Paradise”. Gaziosmanpasa University Social Sciences Research Journal. Vol 11 No. 2, (2016): 199 - 210.

Kaya, Onur “The Notion of City in Priestley’s English Journey” Journal of Social Sciences of Mehmet Akif Ersoy University. Vol. 8 No 17, (2016): 383-394.

Kaya, Onur “Being A Black Woman and Importance of Religion In Toni Morrison’s Paradise”. Usak University Journal of Social Sciences. Vol.9 No. 27, (2016): 62-80.

Kaya, Onur “Confinement and Resistance of Women in The Awakening and The Bell Jar”. Bitlis ErenUniversity Social Sciences Institute Journals, Vol. 4, No 1. (2015):61-74.

Kaya, Onur “Women On The Road Narrating Their Identities”. Bingol University Journal of Social Sciences Institute. Vol.5, No. 9, (2015): 177-198.

Kaya, Onur “Importance of Mobility in Jack Kerouack’s On The Road and Dennies Hopper’s Easy Rider”. OrduUniversity Journal of Social Sciences Research. Vol. 5, No. 11, (2015): 104-125.

Kaya, Onur “Intertextuality and Feminism in Jane Eyre and Wide Sargossa Sea”. International Journal of Languages’ Education And Teaching. Special Issue UDES (2015): 2172- 2179.

Kaya, Onur “The Search for Identity of a Woman Between Third World and First World in Mukherjee’s Jasmine”. Journal of History Culture and Art Research. Vol. 4 No. 2, (2015): 12-23.

Bildiriler

Kaya, Onur. Yavas, Nesrin. “Immigrations From Euroasia To America: Theories On Melungeon Community” Karabakh Iv. International Congress Of Scientific Research. Baku – Azarbaijan. April 2024. Iksad Publications, 2024.

Kaya, Onur “American Curriculum, Racism and The Adventures of Huckleberry Finn in the 19th Century” 2nd International Academic Research Congress, Alanya-Turkey. October 2017. Ankara:Pegem Akademi Publications, 2017.

Kaya, Onur “Palimpsest and Rewriting the Canadian Feminism in The Hand Maid’s Tale”. American Canadian Conference for Social Sciences and Humanities, Ryerson University, Toronto-Canada, June 2017. Proceedings International Journal of Arts and Sciences. Vol 10 No 03, 2017

Kaya, Onur “Significance of Canada As A Shelter In A Prayer For Owen Meany”. American Canadian Conference for Social Sciences and Humanities, Ryerson University, Toronto- Canada, June 2017. Proceedings International Journal of Arts and Sciences. Vol 10 No 03, 2017.

Kaya, Onur “Power of Words: A Linguistic Approach to A Rose For Emily” 1st International Academic Research Congress, Side-Turkey. November 2016. 1st International Academic Research Congress. Ankara: Pegem Akademi Publications, 2016.

Kaya, Onur “Intersection of Culture and Interpretation in the Translations of Hollywood FilmScripts From English to Turkish” 1st International Academic Research Congress, Side-Turkey. 1st International Academic Research Congress. November 2016. Ankara: Pegem Akademi Publications, 2016.

Kaya, Onur “Reflections of Different Art Forms in the Poems of Williams Carlos Williams And Siv Cedering” 1st International Academic Research Congress, Side-Turkey. 1st International Academic Research Congress. November 2016. Ankara: Pegem Akademi Publications, 2016

Kaya, Onur “Realism and Romanticism of the Past in the Poems of William Wordsworth And Rudyard Kipling” 1st International Academic Research Congress, Side-Turkey. November 2016. Ankara. Pegem Akademi Publications. pp. 526-529

Kaya, Onur “Benefiting From Nature Writings in Foreign Language Education” International Contemporary Education Research Congress. Mugla University, Mugla-Turkey. October 2016. International Contemporary Education Research Congress. Ankara: Pegem Akademi Publications, 2016.

Kaya, Onur “The Invisible Borders Of Modern Age in the Plays Of 20th Century America”. 6th International Comparative Literature Conference. Selcuk University, Konya - Turkey. October 2016. 6th International Comparative Literature Conference. Ankara: Nobel Akademik Publications, 2016.

Kaya, Onur “Changes And Developments In Russia And Balkans In The Perspective Of Us- Eu Relations” 4th International Symposium On History Education. Mugla University, Mugla- Turkey, September 2016. 4th International Symposium On History Education Ankara: Pegem Akademi Publications, 2016.

- Kaya, Onur “The American History Of Immigration and Its Reflections On Literary Works” 4th International Symposium On History Education. Mugla University, Mugla- Turkey, September 2014th International Symposium On History Education Ankara: Pegem Akademi Publications, 2016.
- Kaya, Onur “A Literary Approach to Anatolia and Balkans On The Track of Youth” 1st International Balkan Child and Youth Literature Conference. Trakya University, Edirne, Turkey, May 2016. 1st International Balkan Child and Youth Literature Conference. No. 171. Edirne: Trakya University Publications, 2016.
- Kaya, Onur “Fun Home: A Family Tragicomic: Narration of Self in A Graphic Memoir” 4th Bakea International Western Cultural and Literary Studies Symposium. Pamukkale University, Denizli – Turkey, October 2015
- Kaya, Onur “Yasar Kemal’s “Fifty Days in the Burning Forests and Human – Environment Spiral”. Eight International Cultural Studies Conference. Cultural Studies Association, Istanbul- Turkey, September, 2015
- Kaya, Onur “Literary Journalism: Henry Vollam Morton and Representation of the Cities in In Search of England”. 4th International Conference on Language, Literature, and Culture: B/orders Unbound: Transgressing the Limit in Arts and Humanities. Suleyman Demirel University, Isparta-Turkey, May 2015. 4th International Conference on Language, Literature, and Culture. Isparta: Suleyman Demirel University Printing, 2016.
- Kaya, Onur “American Civil War: Robert Penn Warren, The Legacy of The Civil War and Rise of a Nation”. International War and Literature Symposium. Sakarya University– Turkey, December 2014. International War and Literature Symposium. Vol 2. Sakarya: Sakarya University Publications, 2015.
- Kaya, Onur “Immigration of Language from Anatolia to Greenland”. International Conference on Immigration Studies. Nuuk, Greenland. September 2023

- Kaya, Onur “Turkic and Indigenous People from Greenland to Alaska Through Canada in Literature”. Struggle and/as Transformation. Maquette University. Milwaukee, WI, USA. April 2023
- Kaya, Onur “A Journey From Inner Mexico to Inner Self In The USA”. Coast to Coast Connections Conference. University at Albany. Albany, NY, USA. April, 2023.
- Kaya, Onur “The Turkish Language:Resistance and Acceptance of Foreign Words”. 90th Southeastern Conference on Linguistics. The University of Mississippi. Oxford, MS, USA. March 2023
- Kaya, Onur. “A Critical Approach to the Methods Used for Teaching English as a Foreign Language at the Schools in Turkey”. Mississippi Foreign Languages Association Conference. The University of Mississippi. Oxford, MS, USA. November 2022.
- Kaya, Onur. “Journey of Turkic People of Anatolia to Land of Indigenous People in Alaska”. Alaska Federation of Natives Annual Convention. Anchorage, AK, USA. October, 2022.
- Kaya, Onur “London, New York and Istanbul: Revisited Cultural Capitals of West and East in the Writings of 20th Century English, American and Turkish Literary Journalists” International Conference on Urban Studies, London, UK. May 2018.
- Kaya, Onur “A Structuralist Approach to Leslie Norris’ The King Fisher” 2nd International Congress on Current Approaches in Communication Literature Music and Arts Studies, Kocaeli-Turkey. November2017.
- Kaya, Onur “Postcolonial Lives of Woman Characters in Arundhati Roy’s The God of Small Things” 2nd International Congress on Current Approaches in Communication Literature Music and Arts Studies, Kocaeli-Turkey. November 2017.
- Kaya, Onur “Transformation of Entertainment and the Mass Media in the US History” 2nd International Academic Research Congress, Alanya- Turkey. 2017. Ankara-Turkey, October 2017.

Kaya, Onur “Harem, Hammam And Woman In The Ottoman By The Writings Of A Mother Mourning For Her Daughter”. 25th British Women Writers Conference, Chapel Hill, NC- USA. June 2017

Kaya, Onur “Illusion of Heaven in Toni Morrison’s Paradise”. Multiculturalism, Heritage and English Studies Conference. Karabuk University, Karabuk-Turkey, May 2016.

Kaya, Onur “Ecocriticism and Creating Environmental Awareness in Contemporary Turkish Literature”. 5th International Conference on Language, Literature and Culture. Mehmet Akif Ersoy University, Burdur- Turkey, May 2016

Kaya, Onur “Peel My Love Like An Onion: Urbanization, Ethnicity and Otherization of Woman” 2nd International Symposium On Language Education and Teaching. University of Belgrade. Belgrade- Serbia, May 2016

Kaya, Onur “Representation of Class and Gender in Henrik Ibsen’s Hedda Gabler” 2nd International Symposium On Language Education and Teaching. University of Belgrade. Belgrade- Serbia, May 2016

Kaya, Onur “Ecocriticism and Human-Nature Encounter In Zulfu Livaneli’s Last Island” 2nd International Symposium On Language Education and Teaching. University of Belgrade. Belgrade- Serbia, May 2016

Kaya, Onur “Intertextuality and Feminism in Jane Eyre and Wide Sargossa Sea”. 1st International Symposium on Language and Education. Nevsehir Haci Bektas Veli University, Nevsehir- Turkey, May 2015.

Kaya, Onur “The Search for Identity of a Woman Between Third World and First World in Mukherjee’s Jasmine”. Second International Week on English Studies. Karabuk University, Karabuk-Turkey, May 2015

Ödüller

2022, Fulbright Burs/Ödül, University of Mississippi, Oxford, MS, USA.

2017, Bildiri Seyahat Ödülü 25th The British Women Writers Conference, University of North Carolina At Chapel Hill NC, USA.

2017, Konuşmacı Seyahat Ödülü Melungeon Union, Melungeon Heritage Association, TN, USA

Burslar

2023, Erasmus+ Akademik Personel Öğrenim Hareketliliği, University of Iceland, Reykjavik- Iceland

2022, The University of Mississippi Konferans Bildiri Fon Bursu, Alaska, AK,USA

2022, Erasmus+ Akademik Personel Öğrenim Hareketliliği, University of Iceland, Reykjavik- Iceland

2018, Konferans Bildiri Fon Bursu British Library, Library of University of London, Library of University of Cambridge, Library University of Oxford, UK.

2017, Ziyaretçi Akademisyen Fonu Meluncan Çalışmaları Elon University, Greensboro College, NC- USA.

2017, Erasmus+ Akademik Personel Öğrenim Hareketliliği, University of Iceland, Reykjavik- Iceland

2011, Yüksek Öğretim Araştırma Bursu Cambridge University, Cambridge–UK

2010, Erasmus+ Öğretmen Eğitim Bursu, Richard Language College & Harewood College Bournemouth– UK

2008, Gençlik Projesi Fonu, Euromeet Youth Group in NBV, Ornskoldsvik – Sweden

2008, Council of Europe Öğretmen Eğitim Bursu, 120th European Seminar “Intercultural Education”, Council of Europe, in Wildbad – Bad, Germany.

2008, Gençlik Projesi Fonu, EU Projects Group in Koprubasi – Manisa, Turkey

2007, Erasmus+ Öğretmen Eğitim Bursu, International Study Programmes in Maidstone- UK

Eğitimler

2001-2002 Pedagojik Formasyon, Ege Üniversitesi, İzmir- Turkey

Diller

İngilizce: İyi

Almanca: Orta

İtalyanca: Başlangıç

İspanyolca: Başlangıç